

எம்.ஏ. (தமிழ்) முதலாமாண்டு

DKT11 : இக்கால இலக்கியம்

உள்ளுறை

- கூறு 1 - பாரதியார் - குயில்பாட்டு
பாரதிதாசன் - பாரதிதாசன் கவிதைகள் முதல் தொகுதி
(சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரல், வீரத்தாய் - நீங்கலாக)
- கூறு 2 - சி.சு. செல்லப்பா - புதுக்குரல்கள்
தமிழன்பன் - தீவுகள் கரையேறுகின்றன
- கூறு 3 - சோ - யாருக்கும் வெட்கமில்லை
பாதல்சர்க்கார் - பிறகொரு இந்திரஜித்
- கூறு 4 - சி.சு. செல்லப்பா - ஜீவனாம்சம்
சிவகாமி - பழையன கழிதலும்
- கூறு 5 - தோப்பில் முகம்மது மீரான் - ஒரு கடலோரக்கிராமத்தின் கதை
மேலாண்மை பொன்னுச்சாமி - முற்றுகை
- கூறு 6 - நீல பத்மநாபன் - நாகம்மாவா?
கல்கி - கணையழியின் கதை
- கூறு 7 - திரு.வி.க. சீர்திருத்தம் (அல்லது) இளமை விருந்து
ச.கோ. பாரதி - நற்றமிழ்
- கூறு 8 - அப்துல் ரகுமான் - முட்டைவாசிகள்
கி. ராஜநாராயணன் - கரிசல் காட்டு கடுதாசி
- கூறு 9 - 1. நேசமணி வாழ்க்கை வரலாறு - ஐசக் அருள்தாஸ்
2. டாக்டர். இராதாகிருஷ்ணன் - ம. கமலவேலன்
- கூறு 10 - அ. இராமசாமி - வார்ஷாவில் இருந்தேன்
தி.சு. நடராஜன் - அமெரிக்காவுக்கு ஒரு பயணம்

குயில்பாட்டு

- பாரதியார்

அனைவராலும் பாரதி என அழைக்கப்படும் பாரதியார் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் உள்ள எட்டயபுரத்தில் 11.12.1882 ஆம் ஆண்டில் சின்னச்சாமி, இலக்குமி அம்மையார் ஆகியோரின் மகனாகப் பிறந்தார். இவரது இயற்பெயர் சுப்பிரமணியம் என்பதாகும். இவருக்கு 1893 ஆம் ஆண்டில் அவரது 11-ஆவது வயதில் பாரதி என்ற பட்டம் இவரை வந்தடைந்தது.

ஆங்கிலக் கவிஞர் ஷெல்லியின் மீது மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர். அதனால் ஷெல்லிதாசன் என்ற புனைப்பெயரில் கவிதைகள் புனைந்தார். சுதேசமித்திரன் இதழில் உதவி ஆசிரியராக இருந்தார். சக்கரவர்த்தினி, இந்தியா ஆகிய இதழ்களை நடத்தினார்.

தன் வரலாறு எழுதுதல், வசன கவிதை ஆகியவை பாரதியாராலேயே முதலில் தமிழில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன என்பார். தேச விடுதலையையும், சமூக விடுதலையையும் ஒரு சேரப் பாடியவர் பாரதியாவார். பாரதி பாஞ்சாலி சபதம், கண்ணன் பாட்டு, குயில்பாட்டு உள்ளிட்ட கவிதைகளோடு, வேடிக்கைக் கதைகள், நவ தந்திரக் கதைகள் போன்ற கதைகளையும், புதினம் போன்ற நெடுங்கதைகள் (சின்னச்சங்கரன் கதை, சந்திரிகையின் கதை, தத்துவச் சித்திரங்கள் (ஞானரதம்) நாடகங்கள், கட்டுரைகள், மொழி பெயர்ப்புகள் ஆகிய பல்வேறு இலக்கிய வகைகளையும் படைத்தளித்துள்ளார்.

1908 ஆம் ஆண்டில் பாரதியாரின் முதல் கவிதை நூல் 'ஸ்வதேச கீதங்கள்' என்ற தலைப்பில் வெளியானது. அடுத்த ஆண்டில் 'ஜன்ம பூமி' என்ற தலைப்பில் இரண்டாவது கவிதைத் தொகுப்பு வெளியிடப்பட்டது. 1912-ஆம் ஆண்டில் பகவத்கீதை மொழி பெயர்ப்பை வெளியிட்டார். இவ்வாறு பல்வேறு நிலைகளில் கவிஞராகத் திகழ்ந்த பாரதியார் 12.09.1921 ஆம் ஆண்டு தமது 39-ஆவது வயதில் மறைந்தார். பாரதியின் பாடல்கள் இந்திய மொழிகள் பலவற்றிலும், சிங்களம், ரஷ்யன், ஜெர்மன், செக் உள்ளிட்ட பல உலக மொழிகளிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

'குயில் பாட்டு' பாரதியின் கற்பனைத் திறத்திற்கு ஒரு அச்சாணி ஆகும். காதலின் இனிமையை இலக்கிய நயம் காட்டி விளக்கியுள்ளார். பகல் நேரத்தில் உண்டான நித்திரை மயக்கத்தில் உருவான கனவு கற்பனை இது. கற்பனை என்றாலும் வேதாந்தமாக விரித்துரைக்கும் பொருள் ஏதேனும் உண்டு எனில் கூறுக என்று கவிதை வரிகளை முடித்து வைத்துள்ளார். ஒன்பது பகுதிகளில் கற்பனையை விளக்கியுள்ளார்.

தென்புதுவை என்றும் நகரின் மேற்கே சிறு தொலைவில் ஒரு மாஞ்சோலை வேடர் பறவை சுடும் அளவிற்கு பறவைகள் கூடும் சோலை. காலையில் வேடர் வரும் முன் ஒரு பெண் குயில் இனிமையான பாடல் பாடியது.

“இன்னமுதைக் காற்றினிடை எங்கும் கலந்தது போல்
மின்னற் சுவைதான் மெலிதாய் மிகவினிதாய்
வந்து பரவுதல் போல் வானத்து மோகினியாள்
இந்தவரு வெய்தித்தன் ஏற்றம் விளங்குதல் போல்
இன்னிசைத் தீம்பாடல் இசைந்திருக்கும் வித்தைதனை
முன்னிக் கவிதைவெறி மூண்டே நளவழியப்
பட்டப் பகலிலே பாவலர்க்குத் தோன்றுவதாம்
நெட்டைக் கனவின் நிகழ்ச்சியிலே – கண்டேன் யான்”

என்கிறார்.

குயில் பாடல் பாடிய பின் மற்றைப் பறவை மறைத்து போக பெண் குயில் மட்டும் கவிஞனின் கண்ணுக்குத் தெரிகின்றது.

“கானப் பறவை கலகலவெனும் ஓசையிலும்
காற்று மரங்களிடைக் காட்டும் இசைகளிலும்
ஆற்று நீ ரோசை அருவி யொலியினிலும்
நீலப் பெருங்கடலெந் நேரமுமே தானிசைக்கும்
ஓலத் திடையே உதிக்கும் இசையினிலும்
மானுடப் பெண்கள் வளருமொரு காதலினால்
ஊனருகப் பாடுவதில் ஊறிடுந்தேன் வாரியிலும்
ஏற்றநீர்ப் பாட்டின் இசையினிலும் நெல்லிடிக்குங்
கோற்றொடியார் குக்குவெனக் கொஞ்சம் ஒலியினிலும்
சண்ண மிடிப்பார் தஞ் சுவை மிகுந்த பண்களிலும்
பண்ணை மடவார் பழகு பல பாட்டினிலும்
வட்டமிட்டுப் பெண்கள் வளைக்கரங்கள் தாமொலிக்கக்
கொட்டி யிசைத்திடுமோர் கூட்டமுதப் பாட்டினிலும்
வாயின் குழலோடு வீனை முதலா மனிதர்
வாயினிலுங் கையாலும் வாசிக்கும் பல் கருவி
நாட்டினிலும் காட்டினிலும் நாளெல்லாம் நன்றொலிக்கும்
பாட்டினிலும், நெஞ்சைப் பறிகொடுத்தேன்”

என்கிறார் கவிஞன்.

குயில் பாடும் பாடலில் “காதலோ காதலினிக் காதல் கிடைத்திலதேல் சாதலோ சாதல்” என்ற வரிகள் கவிஞனின் உள்ளத்தை தொடுகின்றது. குயிலும்,

“காதல் வழிதான் கரடுமுரடாமென்பர்,
சோதித்திருவிழியர்! துன்பக் கடலினிலிலே
நல்லுதுறுதி கொண்டதோர் நாவாய்போல் வந்திட்டார்

அல்லலற நும்மோ டளவளாய் நான் பெறுமீவ்
வின்பத்தினுக்கும் இடையூறு மூண்டதுவே
அன்பொடு நீரிங்கே அடுத்தநான் காநாளில்
வந்தருளல் வேண்டும்”... என்கிறது

குயிலின் காதல் பாட்டில்

காதல் காதல் காதல்
காதல் போயிற் காதல் போயிற்
சாதல் சாதல் சாதல்
அருளே யாதல் லொளியே
ஒளி போ மாயின் ஒளிபோ மாயின்
இருளே இருளே இருளே
இன்பம் இன்பம் இன்பம்
இன்பத் திற்கோ நெல்லை காணில்
துன்பம் துன்பம் துன்பம்
நாதம் நாதம் நாதம்
நாதத் தேயோர் நலிவுண் டாயின்
சேதம் சேதம் சேதம்
தாளம் தாளம் தாளம்
தாலித் திற்கோர் தடையுண் டாயின்
கூளம் கூளம் கூளம்
பண்ணே பண்ணே பண்ணே
பண்ணிற் கேயோர் பழுதுண்டாயின்
மண்ணே மண்ணே மண்ணே
புகழே புகழே புகழே
புகழக் கேயோர் புரையுண் டாயின்
இகழே இகழே இகழே
உறுதி உறுதி உறுதி
உறுதிக் கேயோர் உடைவுண் டாயின்
இறுதி இறுதி இறுதி
கூடல் கூடல் கூடல்
கூடிப் பின்னே குமரன் போயின்
வாடல் வாடல் வாடல்
குழலே குழலே குழலே

குழலிற் கீறல் கூடுங்காலை

விழலே விழலே விழலே

என்ற வரிகள் கவிஞன் மனதிற்குள் ரீங்காரமிடுகின்றன.

இருபதாபேய் கொண்டவன் போல் கண்ணும் முகமும் களியேறி குயில் மேல் காதல் உருவாகி நின்றது. அதனால் ஒரு நாள் கழித்து போவதற்கும் பல பாடுகள் பட்டது போல் ஆகிவிட்டது என்கிறார். காதல் படுத்தும்பாடு பெரியது. தவிர்க்க முடியாது என்கிறார். மறுநாள் மனம் உடம்பை சோலைக்கு இழுத்தச் சென்றது. வழியில் எந்த பொருளும் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. சோலைக்கு வந்த மனமும், உடம்பும் குயிலை நினைத்து தழைத்து நின்றது.

சோலையில் கவிஞன் கண்ட காட்சியைக் கூறுகின்றேன். பெண்ணாய் அறிவிழக்கும் பித்தரெல்லாம் கேட்க வேண்டும், காதலைப் புகழ்ந்து பேசும் கவிஞரெல்லாம் கேட்க வேண்டும், மாதரெல்லாம் கேட்க வேண்டும் என்று அறைகூவி அழைக்கின்றார் அழைத்தவர் கூறுகின்றார்.

“..... வானரே

ஈடறியா மேன்மையழ தேய்ந்தவரே! பெண்மைதான்
எப்பிறப்புக் கொண்டாலும் ஏந்தலே நின்னழகைத்
தப்புமோ? மையல் தடுக்குந் தரமாமோ!
மண்ணுலுயிர்க் கெல்லாந் தலைவரென மானிடரே
எண்ணி நின்றார் தம்மை, எனிலொருகால் ஊர்வகுத்தல்
கோயில் அரசு குடிவகுப்புப் போன்ற சில
வாயிலிலே, அந்த மனிதர் உயர்வெனலாம்
மேனியழகினிலும் விண்டுரைக்கும் வார்த்தையிலும்
கூனி யிருக்கும் கொலு நேர்த்தி தன்னிலுமே
வானரத்தந் சாதிக்கு மாந்தா நிக ராவாரோ?
ஆனவரையும் அவர் முயன்று பார்த்தாலும்
பட்டுமயிர் மூடப் படாத தமதுடலை
எட்டு டையால் மூடி எதிருமக்கு வந்தாலும்
மீசையையும் தாடியையும் விந்தை செய்து வானரந்தம்
ஆசை முகத்தினைப்போலாக்க முயன்றிடிலும்
ஆடிக் குதிக்கும் அழகிலுமை நேர்வதற்கே
கூடிக் குடித்துக் குதித்தாலும் கோபுரத்தில்
ஏறத் தெரியாமல் ஏணி வைத்துச் சென்றாலும்
வேறெத்தைச் செய்தாலும் வேகமுறப் பாய்வதிலே
வானர்போ பாவரே? வாலுக்குப் போவதெங்கே?

ஈனமுறுங் கச்சை இதற்கு நிகராமோ?
பாகையிலே வாலிருக்கப் பார்த்ததுண்டு, கந்தைபோல்
வேசமுறத் தாவுகையில் வீசி எழுவதற்கே
தெய்வங் கொடுத்த திருவாலைப் போலாமோ?
சைவசுத்த போசனமும் சாதாரியப் பார்வைகளும்
வானரர் போற் சாதியொன்று மண்ணுலகின் மீதுளதோ?

குரங்கின் உள்ளத்தில் காதல் மலர்ந்தது. கிளைத்தோறும் வெறி பிடித்து தாவிக்குதித்தது. குரங்கு காதல் மொழி பேச வாளெடுத்து வீசுகின்றான் கவிஞன். குரங்கு குயில் மறைந்து விடுகின்றது.

மறுநாள் சோலைக்குச் சென்றேன். குரங்கிடம் காதல் மொழி பேசியதைப் போல் மாடுடன் காதல் மொழி பேசியது.

“காளையர் தம் முன்னே கனமிருந்தீர். ஆரியரே
நீள முகமும் நிமிர்ந்திருக்குங் கொம்புகளும்
பஞ்சப் பொதிபோல் படர்ந்த திருவடிவும்
மிஞ்சப் புறச்சமையும், வீரத்திருவாலும்
வானத் திடிபோல ‘மா’ வென்றுமுழுவதும்
ஈனப்பறவை முதுகின் மிசை ஏறிவிட்டால்
வாலைக் குழைத்து வளைத்தடிக்கும் நேர்மையும், பல்
காலம்நான் கண்டு கடுமோக மாய்விட்டேன்”

என்றது குயில். இக்காதல் மொழி கேட்டு கலங்கி நின்றான் கவிஞன்.

குயில் குறிப்பிட்ட நான்காம் நாள் வந்தது. குயிலைக் கண்டார். கடுமொழி பேசினார். குயில் தன் பூர்வ ஜென்மக் கதையுரைந்தது.

பொதிகைமலையில் முனிவர் ஒருவரைக் கண்டு பணிந்து நின்றேன். எல்லோர் மொழியும் எனக்கு புரிகின்றதே ஏன்? என்றேன். போன பிறவியில் முருகன் என்னும் வேடன் மகளாக சின்னக்குயிலி என்ற பெயரில் பிறந்தாய். மாமன் மகன் மாடன் உன் மேல் காதல் கொண்டான். நீ மறுக்கவில்லை. வேடர்களின் அரசன் மொட்டைப் புலியன் தன் மூத்த மகன் நெட்டைக் குரங்கனுக்கு பெண் கேட்க வந்தான். உன் தந்தை உடன்பட்டார். மாடன் கோபம் கொள்ள திருமணம் நெட்டைக் குரங்கனோடு இருந்தாலும் மூன்று மாதத்தில் இங்கு வந்து விடுவேன் கலங்காதே என்கிறாள்.

தோழியரோடு காட்டிடையே விளையாடும்போது வேல் வேந்தன் மகன் வந்தான். உண்மையான காதல் உருவானது. இதனை நெட்டைக் குரங்கன் பார்த்துவிட்டான். மாடனும் வந்து நின்றன. வேந்தன் முதுகில் வாளோங்கி வெட்டினர். மன்னவனும் சண்டையிட்டான்

நெட்டைக் குரங்கள், மாடன். மன்னவன் இறந்து விட்டனர். மறு பிறப்பில் பறவையாக நான் பிறந்தேன். தொண்டை நாட்டில் மன்னவன் மானிடனாகப் பிறந்து வளர்ந்தீர் நீர். என் பாட்டு கேட்பீர். காதல் கொள்வீர் என்றார் முனிவர். புள் எப்படி மானிடப் பிறவியுடன் காதல் என்றேன் நான். முனிவரும் இப்பிறப்பில் விந்தகிரி மலை வேடன் மகளாகப் பிறந்தாய் மாடன், குரங்கள் பேயாக வந்து உனைக் கண்டனர். உன்னைக் குயிலாக்கினர். வேந்தன் உனைக் காண வரும் போது பொய் தோற்றம் கொண்டு வஞ்சகம் செய்வார்கள் என்றார். குயில் கூறியதோடு வேந்தன் மகன் கை மீது வீழ்ந்தது. பெண்ணுருவம் கொண்டது.

பெண் காதல் கொண்டு பெண்ணை சிலாகித்து மறந்து நிற்கும் போது 'கனவு' கண்ட கவிஞன் கீழே விழுகின்றான். சோலை, குயில், காதல், சொன்ன கதை யத்தனையும் மாலை அழகின் மயக்கத்தால் உள்ளத்தில் தோன்றியதோர் கற்பனை என்கிறார் கவிஞன்.

பாரதிதாசன் புரட்சிக்கவி

‘பில்கணியம்’ என்ற வடமொழி நூலைத்தழுவி எழுதப்பட்ட காவியம் புரட்சிக்கவி.

அரசன் அமைச்சனிடம்

“தமிழிலக்கியங்கள் தமிழிலக் கணங்கள்
அமைவுற ஆய்ந்தாள் அயல்மொழி பயின்றாள்
ஆர்ந்த ஒழுக்கநூல் நீதிநூல் அறிந்தாள்...”

- அமுதவல்லி

என எல்லாம் கற்ற என மகள் கவிதை புணையக் கற்கவில்லை. செய்யுள் இலக்கணம் கற்க வேண்டும் என்று கேட்கிறார்.

அமைச்சர் உடனே உதாரன் என்றும் கவிஞன் இருக்கிறான். ஆனால், இளவயதும் அழகும் வாய்ந்தவன். கவிதை கற்கும் போது காதல் உருவாகாமல் இருக்க திரையிடலாம் என கருத்துரைக்கின்றான். உதாரன் கற்றுக்கொடுக்க அமுதவல்லி கற்க கவிப்புணைய ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

உதாரன் கண் அற்றவன் என அமுதவலிக்கு உரைக்கப்பட்டிருந்தது, அரசன் உதாரனிடம் தன் மகளுக்கு தீவினையால் பெருநோய் வந்துள்ளது என்று பொய் கூறியிருந்தான். ஆனால், ஒரு நாள் உதாரன் நிலாவின் அழகை,

“நீலவான் ஆடைக்குள் உடல் மறைத்து
நிலாவென்று காட்டுகின்றாய் ஒளி முகத்தை...”

என பாட ஆரம்பித்தான்.

பாடலைக் கேட்ட அமுதவல்லி திரை விலக்கி உதாரனைப் பார்த்தாள். விளைவு காதல் மலர்ந்தது.

காதல் மொழி அரசன் மகள் உதாரனிடம் பேச ஆரம்பித்தாள்.

“ஆரத்தழுவி அடுத்தவினாடிக்குள் உயிர்
தீரவரும் எனினும் தேன் போல் வரவேற்பேன்”

என்கிறாள் அமுதவல்லி. காதலை ஏற்றுக்கொள்கிறான் உதாரன். இந்த செய்தி தோழிகள் மூலம் அரசனிடம் சென்றது.

அரசன் மறைந்து நின்று இருவரின் காதலைக் கண்டான். கோபம் கொண்டான். சபைக்கு உதாரனை இழுத்து வரச் சொன்னான். வழக்கு ஆரம்பமானது. அமுதவல்லிக்கும் செய்தி சேர்ந்தது.

சபைக்கு மக்களும் வந்தனர். காதல் பிழையன்று. புவியரசன் மகளுக்கும் கவியரசனுக்கும் காதல் பிறந்தது.

‘அரசென ஒரு சாதி – அதற்

கயலென வேறொரு சாதியுண்டோ?’

என பல கேள்விகளை கவியரசன் புவியரசனிடம் கேட்கின்றான்.

அமுதவல்லியும் தந்தையிடம் விவாதம் செய்கின்றாள். அரசன் அவனைத் தகாத வார்த்தைகளால் திட்டுகின்றான்.

“..... குடிக்கொரு தோஷத்தையே தந்த

துட்டச் சிறுக்கியைக் காலுற்சிறை – தன்னில்

போய் அடைப்பீர்! அந்தப் பொய்யனை கூட்டிச் செல்வீர்”

என்றான் அரசன். அமுதவல்லி அமைச்சனிடம் தன் கருத்தை

“காதலனைக் கொலைக்களத்துக் கனுப்பக் கண்டுங்

கன்னியெனை மன்னிக்கக் கேட்டுக்கொண்ட

நீதி நன்று மந்திரியே! அவன் இறந்தால்

நிலைத்திடும் என் உயிரெனவும் நினைத்துவிட்டாய்

சாதல் எனில் இருவருமே சாதல் வேண்டும்.....”

என்றுரைக்கின்றாள்.

உதாரன் வழக்கு தொடுக்கின்றான்.

“தமிழறிந்த தால் வேந்தன் எனை அழைத்தான்

தமிழ்க்கவியென்றெனை அவளும் காதலித்தாள்

அமுதென்று சொல்லுமிந்தத் தமிழ் என் னாவி

அழிவதற்குக் காரணமாயிருந்த தென்று

சமுதாயம் நினைத்திடுமோ? ஐயகோ! என்

தாய் மொழிக்குப் பழிவந்தால் சகிப்பதுண்டோ...”

என மக்களிடம் வாதுரைக்கின்றான். மக்கள் புரட்சி கொண்டனர்.

“..... இதுகேட்ட தேசமக்கள்

கொடிதென்றார் கொடுவாளைப் பறித்தார். அந்தக்

கொலையாளர் உயிர்தப்ப ஓடலானார்”

புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன், சொல்லில், கருத்தில், சொல்லும் முறையில், கதைக்கருவில் என பல புரட்சிகளை புரட்சிக்கவி மூலம் தந்துள்ளார்.

II இயற்கை

1. மயில்

மயிலை பெண்களுடன் ஒப்பிட்டு கவிப்புனைந்துள்ளார். பெண்களுக்கு நிகர். பெண்ணுக்கு நீண்ட கருத்து இருந்தால், 'அயலான் வீட்டில் அறையில் நடப்பதை எட்டிப் பார்ப்பார்' என்கிறார்.

2. சிரித்த முல்லை

மாலையில் சோலையின் பக்கம் பூத்து கிடக்கும் முல்லை சிரிக்கின்றது.

3. உதய சூரியன்

கிழக்கில் உதிக்கிறது. காரிருள் நீக்குகிறது. உலக அநீதி நீக்க எழும்புகின்றது.

4. காடு

கால்தடுக்கும், உள்ளம் நடுங்கும் மரவீர அடியில் பாம்பு நிற்கும். குட்டிப்புலி தாயம்புலி தேடும் பள்ளம்மேடு இருக்கும் பன்றி கிழங்கு கிள்ளும். நரி ஊளையிடும் தீண்ட மரங்கள், தேனடை, பறவைக்கூட்டம் என காட்டில் உள்ளதை உள்ளவாறு வர்ணித்துள்ளார்.

5. கானல்

வான், மண், கனல் தரும். சாம்பலாக்கிடும் கானல். பூஞ்சோலையில் பகற்கனவில் தான் கண்ட கனவு இது என்கிறார்.

6. மக்கள் நிலை

சிட்டு, அணில், வானும் முல்லையும், மனிதர் நிலைப்பற்றி கூறியுள்ளார்.

7. சாட்சி இன்பம்

அந்திவானம், குன்று, கோயில், தீபம், காட்சிக்கு இன்பம். ஆனால்,

“என்பும் தோலும் வாடுகின்றார்

‘ஏழை’ என்ப தெண்ணார்”

என்கிறார்.

III காதல்

மாந்தோப்பின் மணம் - 1

கோமளவல்லிக்கும், குப்பனுக்கும் ஏற்பட்ட காதலை வர்ணிக்கிறார். கோமளவல்லி குழந்தை மணம் மூலம் கனவனை இழந்தவள் தான் என்கிறாள். குலத்தார் எதிர்க்க கோமளவல்லி காதலை உறுதிப்படுத்தினான்.

காதல் கடிதங்கள் - 2

காதலி காதலனுக்கு இங்கு எல்லாம் சேமம் நான் மட்டும் சாகாமல் இருக்கின்றேன் என்கிறாள். காதலன் நீ எட்டிக்காய் இல்லை. உலகம் உன்னைக் காட்டிலும் கசப்பு நீ எனக்கு சிறப்பு என்கின்றான்.

காதல் குற்றவாளிகள் - 3

சொர்ணம், சுந்தரம் பருவத்தில் காதல் வயப்படுகிறார்கள். சொர்ணம் கைப்பெண் என்றும், சுந்தரம் குழந்தை மணம் முடித்தவன் என்றும் தாயார் இருவரையும் பிரித்து விடுகின்றனர்.

எழுதாக்கவிதை - 4

காதலின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கும் காதலன் மன உணர்வு படும்பாடு, மாலை நேரம், நிலா இருள், காதலின் நினைவு, காதலியின் நினைவு, காதலியைக் கண்டதும் ஒரு மகிழ்ச்சி.

காதல் பெருமை - 5

கஜராஜ், ஸரோஜாவும் காதலர்கள். பெற்றவர்கள் காதலை உணராமல் பிரிக்க முனைந்தனர்.

பெண் வீட்டார் மற்றொரு மணவாளனைக் காட்டினர். ஸரோஜா கஜராஜிடம் கூறி விட்டு விஷம் உண்ண முயலுகின்றான். கஜராஜாவும் விஷம் தேடி இருவரும் விஷம் உண்போர் சாவோம் என்கின்றான். சாவில் இணைந்தனர் காதலர்கள்.

காதலைத் தீய்ந்த கட்டுப்பாடு - 6

வேலன் காதலியிடம் பேசி கொண்டிருந்ததை அவள் தாய் பார்க்கின்றாள். கைப்பெண் உனக்கெதற்கு மற்றொரு காதல் என்று தந்தை, அண்ணன், தாய் அரற்ற வேலனுக்கு கடிதம் எழுதிவிட்டு கடலில் வீழ்ந்து உயிர்விட துணிகின்றாள். கடிதம் கண்டு வேலனும் அவளுடன் சென்று உயிர் விடுகின்றான். வேடிக்கைப் பார்த்த மக்கள் மட்டும் உயிர் கொண்டு வாழ்கின்றனர்.

தலைவி காதல் - 7

சக்ரவாகப் பறவைப் போல் வந்து எனக்கு முத்தமிட்ட அவன் காணாமல் போனான். தேடி நிற்கின்றேன் என்கிறாள் காதலி.

விரகதாபம் - 8

தென்றல், நிலவு என்னை வாட்டுகின்றது. என் மலருடல் நனி மெலிகின்றது.

IV தமிழ்

தமிழின் இனிமை, இன்பத்தமிழ், தமிழ் உணவு, தமிழ்ப்பேறு எங்கள் தமிழ், தமிழ் வளர்ச்சி, தமிழ்க்காதல், எந்நாளோ சங்கநாதம், தமிழ்க்கனவு என்ற தலைப்புகளில் தமிழின் பெருமைகளை கவித்துரைத்துள்ளார்.

V பெண்ணுக்கு

பெண்களைப் பற்றிப் பெர்னாட்ஷா, கைம்மைப்பதி, கைம்மைக் கொடுமை, முடத்திருமணம், எழுச்சியுற்ற பெண்கள், குழந்தை மணத்தின் கொடுமை, பெண்ணுக்கு நீதி, கைம்பெண் நிலை, இறந்தவன் மேல் பழி, கைம்மைத்துயர், கைம்மை நீக்கம், தவிப்பதற்கோ பிள்ளை, ஆண் குழந்தை தாலாட்டு, பெண் குழந்தை தாலாட்டு என பெண்ணுலகைப் பற்றி பாடியுள்ளார்.

VI புதிய உலகம்

உலக ஒற்றுமை, பேரிகை, தளை அறு, கூடித்தொழில் செய்க, தொழிலாளர் விண்ணப்பம், வாழ்வில் உயர்வு கொள், மாண்டவன் மீண்டான், ஆய்ந்து பார், மானிட சக்தி, முன்னேறு உலகப்பன் பாட்டு, உலகம் உன்னுடையது, சாய்ந்த தராசு, வியர்வைக் கடல், நீங்களே சொல்லுங்கள், புதிய உலகு செய்வோம், பலி பீடம், சகோதரத்துவம், சேசு பொழிந்த தெள்ளமுது என்ற தலைப்புகளில் புதிய உலகைக் கண்டுள்ளார் பாரதிதாசன்.

VII பன்மணித்திரள்

தமிழ்நாட்டில் சினிமா, புத்தக சாலை, வாளினை எட்டா, வீரத்தமிழன், சைவப்பற்று, எமனை எலி விழுங்கிற்று, சுதந்தரம், நம் மாதர் நிலை, ஏசுநாதர் ஏன் வரவில்லை, கடவுள் மறைந்தார், உன்னை விற்காதே, பத்திரிகை, யாத்திரை போகும் போது, பூசணிக்காய் மகத்துவம் என்ற தலைப்புகளில் தன் உள்ளத்தெழுச்சியைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

சி.சு. செல்லப்பா 63 கவிதைகளைத் தொகுத்து 'புதுக்குரல்கள்' என்ற கவிதைத் தொகுப்பில் தந்துள்ளார்.

1. எதற்கோ	-	மா. இளையபெருமாள்
2. பழம்புளி	-	கி. கஸ்தூரிரங்கன்
3. அத்துவைதம்	-	கி.அ. சச்சிதாநந்தம்
4. அது	-	கி.அ. சச்சிதாநந்தம்
5. உபதேசம்	-	ஹரி சீனிவாசன்
6. புதுப்புடவை	-	ஹரி சீனிவாசன்
7. எழுதுவதெல்லாம்	-	பெ.கோ. சுந்தரராஜன்
8. உன் கை நகம்	-	சுந்தரராமசாமி
9. கதவைத்திற	-	சுந்தரராமசாமி
10. வாழ்க்கை	-	சுந்தரராமசாமி
11. தரிசனம்	-	க.நா. சுப்ரமணியம்
12. மெனீனா	-	சி.சு. செல்லப்பா
13. அணுவுக்கு முன்	-	சி.சு. செல்லப்பா
14. மீட்சி	-	சி.சு. செல்லப்பா
15. விடிவு	-	தருமு சிவராமு
16. எரிகல்	-	தருமு சிவராமு
17. கல்வீச்சு	-	தருமு சிவராமு
18. மின்னல்	-	தருமு சிவராமு
19. காத்திருந்தேன்	-	டி.கே. துரைஸ்வாமி
20. கொல்லிப்பாவை	-	டி.கே. துரைஸ்வாமி
21. வழித்துணை	-	ந. பிச்சமுர்த்தி
22. கிளிக்கூண்டு	-	ந. பிச்சமுர்த்தி
23. பூக்காரி	-	ந. பிச்சமுர்த்தி
24. நரகம்	-	சி. முணி
25. கதவை மூடு	-	சி. முணி
26. ஈகை	-	சி. முணி
27. பார்வை	-	பூ. மாணிக்கவாசகம்
28. மழைக்கொடை	-	பூ. மாணிக்கவாசகம்
29. கோட்டையும் கோவிலும்	-	இரா. மீனாட்சி
30. ஆடிக்காற்றே	-	இரா. மீனாட்சி
31. காவி	-	இரா. மீனாட்சி
32. பரவாயில்லை	-	முருகையன்
33. திலோத்தமை சிந்திக்கிறாள்	-	வ. ரங்கராஜன்
34. என்னதான் பின்	-	கு.ப. ராஜகோபாலன்
35. உரம்	-	கு.ப. ராஜகோபாலன்
36. எதற்காக	-	கு.ப. ராஜகோபாலன்
37. தெருக்கோடியில்	-	கே. ராஜ கோபால்
38. அடுக்கடுக்கான	-	கே. ராஜ கோபால்
39. சரமறுந்து பாசியெல்லாம்	-	கே. ராஜ கோபால்
40. விஷமும் மாற்றும்	-	வல்லிக்கண்ணன்
41. குருட்டு ஈ	-	வல்லிக்கண்ணன்
42. உன் கண்கள்	-	வல்லிக்கண்ணன்

43. பல்லி	-	நா. வெங்கட்ராமன்
44. நிலவு	-	நா. வெங்கட்ராமன்
45. ஞானம்	-	தி.சோ. வேணு கோபாலன்
46. கவி-வேதனை	-	தி.சோ. வேணு கோபாலன்
47. ஓட்டு	-	தி.சோ. வேணு கோபாலன்
48. வெட்டு	-	தி.சோ. வேணு கோபாலன்
49. பழம் பெருமை	-	தி.சோ. வேணு கோபாலன்
50. கிணற்றில் விழுந்த நிலவு	-	எஸ். வைத்தீஸ்வரன்
51. (என்) அறைக் கதவு	-	எஸ். வைத்தீஸ்வரன்
52. ஞானக் கருமை	-	எஸ். வைத்தீஸ்வரன்
53. பொன்வேட்டை	-	எஸ். வைத்தீஸ்வரன்

புதுக்கவிதை அஸ்திவாரத்தின் மீது எழுப்பப்பட்ட தன் கட்டிடமாக 1930-40க்களில் ந. பிச்சமுர்த்தி, கு.ப. ராஜகோபாலான், வல்லிக்கண்ணன், புதுமைப்பித்தன் இவர்கள் கையில் புதுக்கவிதை வளர்ந்தது. கு.ப.ரா வும், புதுமைப்பித்தனும் சிறப்பான சிலது செய்திருந்தாலும் நல்ல சாதனைக்கான வாய்ப்பை அகால மரணம் அவர்களிடமிருந்து பறித்துவிட்டது.

நபி புதுக்கவிதை தொகுப்பான 'காட்டு வாத்து' பாரதி கவிதை ந.பி. கையில் புதுக்கவிதை நல்ல உந்துதல் பெற்று திருப்பமும் பெற்றிருக்கிறது.

'அச்சமும் பேடிமையும் அடிமைச் சிறுமதியும் உச்சத்தில் கொள்ளப்பட்டிருந்த காலம் பாரதி கண்டது. ந.பி. கண்டதோ, வியாபாரத்தில் போட்டி மூண்டு போர் எழுந்து விமானத் தாக்குதல்களால் ஊரெங்கும் விஷப்புக்கை பரவி நின்ற சென்ற யுத்தகாலம், அதன் விளைவாக மனித மனம் கெட்டு மனச்சாட்சியை இழந்து நின்ற ரேஷன் காலத்து நாட்கள். 'சிப்பாயைக் கண்டஞ்சுவர், ஊர்ச்சேவகன் வருதல் கண்டு மனம் பதைப்பார்' என்ற படி அஞ்சி அஞ்சி சாகும் அன்றைய மனிதரை தெரியும் பாரதிக்கு. இன்றைய தலைமுறைக்கு அது தெரியாது. 'மண்ணெண்ணை வர்ணம், இரண்டு தான் என்றாலும், மஞ்சளும் வெளுப்பும் என்றாலும், பல பேர்கள்' கறுப்பென்று கதறினர்' என்ற பிளாக்மார்க்கெட் காலம் நமக்குத் தெரியும், பாரதிக்கு தெரியவராது.

ஆகவே தான் பாரதி கவிதைகளில் உள்ளடக்கத்தலிருந்து பிச்சமுர்த்தியினதின் உள்ளடக்கம் வேறுபட்டிருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். வேறு வேறு காலத்து கவி இதயம் பற்றிக் கொண்ட வேறு வேறு அம்சங்கள். ஆனால் இருவருக்கும் பொதுவானது அடிப்படையில் மனித ஜாதியின் சிறுமை. 'தானாகத் தங்கம், தடத்தில் கிடைத்தால், ஓடென்றொதுக்க. நான் பட்டினத்தாரா?' என்று லோகாயதம் பேசும் இன்றைய சிறுமை புத்திக்கு முன்னோன் 'நாட்டிலவமதிப்பும், நாணின்றி யிழிச் செல்வத், தேட்டில் விருப்பங்கொண்டேகளியே! சிறுமையடைவாரடி என்ற பாரதி அன்று குறிப்பிட்ட 'சிந்தையிற்கள் விரும்பிச் சிவசிவ' என்பவர்கள் தான்.

சொல்வழியிலும் ந.பி. பாரதியைப் போல மரபான யாப்பு விதிகளை பறக்கவிட்டு வேறு பிடிகள் பிடித்து தான் உத்தேசித்ததை சொல்லி இருப்பதை பார்க்கிறோம். 'கவிதை சொற்களில் இல்லை, ஒலிநயத்தில் இல்லை. கருத்திலே மடைமையிலே பொதிந்து கிடக்கிறது' என்று அவரே கூறி இருந்தாலும் இந்த வரிகளை படிக்கும்போது ஒரு ஒலிநயம், பேச்சு அமைதிக்கு ஏற்ப நூதன செல் சேர்க்கைகளால் ஆன சகஜமான பதங்களின் அமைப்பினால் ஒரு ஓசை நயம், மோனை, சந்தம், குரல் ஏற்றம் இறக்கம் இவைகள் விளைவிக்கும் ஒரு இசைத்தன்மை இவைகளை நாம் உணரமுடிகிறது.

பாரதி, ந.பி. இவரது புதுக்கவிதை முயற்சிகளை கணித்துக் கொண்டால்தான் புதுக்கவிதை முயற்சிகளை இனம் காணமுடியும். சங்க காலக் கவிதைகளில்

ஆரம்பித்துத்தானே பண்டைய தமிழ் கவிதை மரபையும் இன்றைய கவிதை வளத்தையும் நாம் கணிக்க முடிகிறது. அதே போல புதுக்கவிதை மரபுக்கு பாரதியிலிருந்து ஆரம்பிப்பதே பொருந்தும்.

இந்தத் தொகுப்பில் இருபத்திநாலு கவிகள் எழுதிய அறுபத்தி மூன்று கவிதைகள் இருக்கின்றன. இவைகளில் ஐந்து (ந.பி, கு.ப.ரா. கவிதைகள்) தவிர மற்றவை நான்கு ஆண்டுகளில் (1959-62) படைக்கப்பட்டவை. அதுவும் விமர்சனத்துக்காக பிறந்து எதிர்பாராத விதமாக புதுக்கவிதைக்கு நல்ல உந்துதல் தந்த 'எழுத்து'வில் வெளியானவை. 1930, 40-க்களிலேயே புதுக்கவிதை முயற்சி மேலே குறிப்பிட்டவர்கள் கையில் பிறந்திருந்தாலும் இந்தக் காலத்தில் தான் புதுக்கவிதை இனம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு நாமகரணமும் இடப்பட்டது வசனத்தை முறித்துப்போட்டு எழுதுவது கோவேறு கழுதை, விஜிடபிள் பிரியாணி, யாப்பு தெரியாமல் கிறுக்கல்கள் என்றெல்லாம் எள்ளிப் பேசப்பட்டது கணிசமாக குறைந்து வந்து (முழுக்க மறைந்து விடவில்லை) புதுக்கவிதை சத்தான தாக்கான முயற்சி என்பது பட ஆரம்பித்திருக்கிறது.

ஒரு நான்கு பேர்கள் கையில் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வளர்ந்தது இன்று ஒரு இருபது புதியவர்கள் கையில் படைக்கப்படுவதே, இன்று இணக்கமாக அது ஏற்கப்பட்டு இருப்பதுக்கு நல்ல சான்று. எதிர்ப்புகளை சமாளித்து, புதுக்கவிதைக்கு பக்கம் பேசி, 'எழுத்து வெளியிட்டிருக்கும் சுமார் இருநூறு கவிதைகளிலிருந்து பொறுக்கிய அறுபத்தி மூன்று கவிதைகள் அடங்கிய இந்தத் தொகுப்பு தமிழுக்கு புதமையானது 1914-ல் இமேஜிஸ்ட்கள் 'டெஸ் இமேஜிஸ்டஸ்' என்ற பெயரில் வெளியிட்ட, பதினோரு கவிகளது முப்பத்தி நாலு கவிதைகள் கொண்ட தொகுப்பு அன்று புதமையானதாக இருந்தது. ஏன், இந்த ஒரு காலத்துக்கும் தனக்கு இதுவரை அறிமுகம் ஆகியுள்ளவைகளிலிருந்து மாறுபட்டு படைக்கப்படுகிற ஒன்று புதுமையாகத்தான் பட்டிருக்க வேண்டும். சங்ககாலக் கவிதைகள் தொகுப்பும் இப்படித்தான் பட்டிருக்க வேண்டும் அன்று.

முன் சென்ற பல நூற்றாண்டுகளில் அவ்வப்போது படைப்பான சில சிறந்த நூல்களைத் தவிர, இந்த நூற்றாண்டு ஆரம்ப கால பாரதிக்கு வரும்வரை எதுகை, மோனே சந்தம் குறிப்பிட்ட சொல் பிரயோகம், பழக்கமான படிமப் பிரயோகம் இவைகளால் ஆன, தளை, சீர் கணக்குப்படி பொருள் குறைந்து அதிகமாக சொல் அடுக்கின, கவிதைகள் எத்தனை? ஏன், பாரதிக்குப் பிறகும் இன்றுவரைகூட, அதே ரீதியில் வளமான கற்பனையும் சத்தான கருத்தும் இல்லாமல் நூதன நடையும் ஆழந்த நோக்கமும் இல்லாமல், இன்றைக்கான சொல்லாட்சியும் புதுப்பாங்கான படிமப் பிரயோகமும் இல்லாமல், தீபாவளிக்கும் பொங்கலுக்கும் பாராட்டுக்கும் வாழ்த்துக்கும் பத்திரிகைச் செய்யுள்களாக 'பார்முலா' உருவம் 'ஸ்டாக்' உள்ளடக்கமும் கொண்டுவரும் சொல்லோசை செய்யுள்களும் மெட்டுப் பாட்டுகளும் எத்தனை கவிதை என்ற பெயரில்?

இவற்றில் எதிராக, கவிதை மீட்சி பெறச் செய்கிற முயற்சி புதுக்கவிதை முயற்சி, இயங்குகிற இயக்கம், ஒரு தலைமுறை செய்யும் புரட்சி என்றும் சொல்லலாம். சுந்தர ராமசாமியின் முதல் கவிதையான ‘உன் கை நகம்’ (பசுவய்யா என்ற புனைபெயரில்) வெளியானபோது திடுக்கிட்ட வாசகர்கள் சிலர் எழுதினார்கள் கேட்டார்கள். இதைப் போய் நான் ஏன் போட்டேன் என்று. உள்ளடக்கத்தை கண்டு முகம் சுளித்து அருவருப்பு காட்டினார்கள். ஆயிற்று, அதைப் பாராட்டி, ‘எழுத்து’ வின் துணிச்சலையும் கூட பாராட்டி சிலர் எழுதினார்கள், சொன்னார்கள். இந்த கவிதை ஏன் அப்படி அதிர்ச்சி தரவேண்டும்? ‘நகக்கண் அழுக்கு’ கவிதைக்கு உரிய பொருளாக அவர்களால் நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. ‘குறும்பை தோண்டல்’ அசிங்கமாக பட்டது அவர்களுக்கு. ஆனால் அழுக்கும் நகக் கண்ணும் இங்கு தூலமாக பொருள்களை குறிப்பதுக்கும் மேலாக மனிதனுடைய சிறுமைக் குணங்களுக்கு அவைகளின் இருப்பிடத்துக்கும் குறிப்பாக நிற்கிறது.

அகிலமே சொந்தம் அழுக்குக்கு!

நகக்கண்ணும் எதற்கு அழுக்குக்கு?

என்ற வரிகளில் மனிதனைப் பாதிக்கும் தீய சக்திகளுக்கு புறத்தில் இருப்பிடம் வேண்டியது இருக்கையில் அகத்தில் அவன் ஏன் இடம் கொடுக்க வேண்டும் என்ற உணர்த்தல் சூசனையாகத் தொனிக்கிறது. இடம் கொடுத்தால் இங்கு அன்பு கிடைக்காது, செய்யும் காரியங்களுக்குச் சாதகபலன் இருக்காது, குறும்பைக்கு குடியிருப்பு குடலுக்குக் குடிமாறி இறுதில்’ கலப்பதுபோல் ஆத்மாவே களங்கப்பட்டுப் போகும் என்கிற உயர் அர்த்தத்தை உணர்கிறபோது (இது நல்ல கூடார்த்த கவிதையாக ஆகிவிடுகிறது. இந்தக் கவிதையில் இயல்பாக அமைந்திருக்கும் வெருட்டுதல் அதுதான் சுயெச்சா கவிதையின் அம்சங்கள் சிறப்பாக அமைந்த கவிதை இது. இதுவும் ஒரு புதுக்குரல். புதுவிதமான சொல் திறன் தான் காண்கிற-அது முழுமையானதாக இல்லாமல் இருக்கலாம்- மதிப்பு, முக்கியத்துவம் இரண்டையும் வெளிப்படுத்தி யாதார்த்தத்தின் எல்லைகளை நமக்கு விரிவுபடுத்திக் காட்டுகிறது.

இந்த புதுக் கவிகளிடையே உள்ளடக்கம், அனுபவம் ஒரே விதமானவை அல்ல. ஒரு ‘ஸ்கூல்’ என்கிறோமே அதாவது படிமவாதிகள், யதார்த்த வாதிகள், கூடார்த்தவாதிகள் என்பது போன்ற ஒரு குறிப்பிட்ட கோட்பாட்டு வழிபாட்டுக்கார கோஷ்டி அல்ல. எல்லோரும் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இடையே உள்ள தனிப்பட்ட மாறுபாடுகளை நாம் தேடிப்பார்த்தே ஆகவேண்டும். இதோ இன்னொரு கவிதை:

பூமித் தோலில்

அழகுத் தேமல்

பரிதி புணர்ந்து

படரும் விந்து
கதிர்கள் கமழ்ந்து
விரியும் பூ
இருளின் சிறகைத்
தின்னும் கிருமி
வெளிச்சத் சிறகில்
மிதக்கும் குருவி

இதில் காணும் படிமச்சிறப்பை படிக்கிறபோதே உணர முடிகிறது. படிமங்களாலேயே முழுக்க முழுக்க ஆன கவிதை. படிமங்கள் பற்றி எஸ்ரா பவுண்ட் சொல்லி இருப்பது இது: 'அறிவாலும் உணர்ச்சியாலும் ஆன ஒரு மனப்பாவணையை ஒரு நொடிப்பொழுதில் தெரியக் காட்டுவதுதான் படிமம் என்பது'. 'ஒரு ஓவியமோ சிற்பமோ தன்னை சொற்கள் மூலமாக வெளிப்படுத்திக் கொள்கிற ஒருவித கவிதை' என்கிறார் அவர். தரும சிவராமு சொல்லிலே ஓவியம் சிற்பம் தீட்டுகிற மேதை பிரமிக்கத்தக்கது. புரதியின் 'சூர்யானஸ்தனம் போல விடிவு' வர்ணனை கவிதை. ஆனாலும் இரண்டுக்கும் என்ன வித்தியாசம்! பாரதியினது, காண்கிரீட் என்கிறோமே-தூலத் தோற்றமான பொன் உருவங்களாக, கவியின் கற்பனையிலே கற்பிதமான பொன் உருவங்களான, அப்படியே தூலப் பொருள்களாக வானிலே பார்ப்பதான ஒரு பிரமை எழுப்பும் வகையில் ரவிவர்மா பாணி ஓவியம் போன்றது. ஆனால் சிவராமுவின 'விடிவு' அப்ஸ்ட்ராக்ட் என்கிறோமே-நினைவிலே உருவாக்கிக் கொள்ள வேண்டிய ஒரு சூக்கும்ப் பாங்கான படிமங்களால் ஆனது. (பூமி-தனி இயல்பான தன்மைகளின் கூட்டுக் கலப்பாக உருவாகும் தனி இயல்பான தன்மைகளில் கூட்டுக் கலப்பாக உருவாகும் ஒரு உருவகத் தோற்றத்தை அகக்கண்ணால் உருவாக்கி புறக்கண்ணால் பார்ப்பதான ஒரு பிரமையை எழுப்பும் வகையில், ஸ்ரீராமலிஸம் என்கிறோமே-பிரக்கை நிலையில் ஏற்படும் அக உளைச்சல்களிடையே தோன்றுகிற குறியீடுகளைக் கொண்டு அவகைளின் கூட்டுக் கலப்பான தன்மைகளால் உருவான ஒரு பொருளை சித்தரிக்கும் பிகாஸோ பாணி சித்திரம், பொருள், மையக் கருத்து தத்துவ நோக்கு தத்துவ நோக்கு என்று எதுவும் சம்பிரதாய ரீதியாக இதிலிருந்து பிழிந்து எடுக்க முடியாது. படிமம்தான் பொருள். பொருள்தான் படிமம். பிரிக்கவே முடியாதது. தரும சிவராமு இந்த சாதனையில் தனிப்பட்டு நிற்கிறார்.

இதனால் படிமத்துக்காக படிமம் என்பதுதான் புதுக்கவிதைக்காரர்களின் கொள்கை அல்ல என்பதுக்கு தி.சோ. வேணுகோபாலன் 'ஓட்டு வெட்டு' இரண்டும் சிறந்த உதாரணங்கள். அவர் படிமத்தை கையாளுகிற விதம் ஒரு அங்கக்கட்டானது (ஆர்கானிக்). சிவராமுவின படிம எல்லை ஒரு புள்ளி அளவிலே கூர்மையானதும் உக்ரமானது ஆழமானதும் ஆகும். ஆனால், தி.சோ.வே யினது ஒரு வட்ட அளவிலே பரந்தும் அதிகம் அடங்கியதும், உயர் பொருளை ஒரு மையக் கருத்தை உணர்த்தும் போக்கானதுமான இருக்கிறது. எஸ். வைத்தீஸ்வரன்

கவிதை 'கிணற்றில் விழுந்த நிலவு'வின் தூண்டுதலிலே பறிந்த இந்த இரண்டு இரண்டு கோணங்களிலிலே இருந்து கற்பனையில் சந்திரனைப் பற்றியவை.

கவிகளுக்கு மதி இன்றியமையாத வர்ணனை பொருளாக இருந்து வந்திருப்பது எவ்வளவு நாகுக்காக பரிகாச தொனியில் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது 'ஒட்டு' வில்:

வானத்து அகலிகையின்

வையத்து கவீந்திரர்

மானம் அழித்துவிட்டார்

என்று அவளை-ஒரு கற்பரசியாக பாவித்து நோக்கு 'வெட்டு' வில் நேர்மாறாக நிலவின் வசீகர சக்தியை மறைமுகமாக (வரி. 52-67) போன்றவை பல இருக்கின்றன. பழசு புதுசு இரண்டும் கலந்த ஒரு சொல்லாட்சி, நூதன படிமப் பிரயோகம், பழய இலக்கியங்களிலிருந்து எடுத்த மேற்கோள்கள் ஏற்ப பொருத்தி பொருள் நயம் உணர்த்தல் பழய இலக்கியங்களின் வர்ணனை முறையைப் பயன்படுத்தி நவீன கருத்துக்களை 'குழுமினர் துவன்றி முயல... சரிந்த தலைப்பால் தெரிந்த பூஉள (வரி 179-191) அமைத்தல், சுயேச்சா கவிதையின் தன்மைகளையும் மரபான கவிதைகளின் யாப்பு அமைதியையும் கலந்து கலந்து கையாண்டிருக்கும் உத்தி, இதெல்லாம் இந்த கவிதையை மிக வெற்றிகரமானதாக ஆக்குகின்றன. பிரிட்டிஷ் கவி டி.எஸ். எலியட்டின் பாணியை இந்த கவிதையில் நாம் பார்க்கலாம். இந்த கவி தற்கால சூழ்நிலையை புறக்கணித்தவர் என்று கூற முடியாது.

தமிழகம் கீழுமல்ல

முழுவதும் மேலுமல்ல;

உலையேற்றிவிட்டு

சோறக்க மறியல்;

பட்டினியும் அழிவுமே

கிடைத்த பயன்;

பின்னாலும் போகவில்லை

முன்னாலும் போகவில்லை;

நடுக்கிணற்றில் நிகழ்காலம்.

புலனடைக்கத்துக்கு வேண்டிய சூழ்நிலையையும் சுற்றுணர்ச்சியையும் ஏற்படுத்துவதற்கு பதிலாக, இன்றைய நாகரிகமானது நேர்மாறாக மனித மனம் கட்டவிழ்ந்து தடுமாறுவதுக்கான சூழ்நிலை உருவாகத்தான் வகை செய்கிறது என்பதை உறுத்திச் சொல்லும் ஒரு மனப்புழக்கக் குரலின் வெளியீடுதான் நரகம்.

இந்த தொகுப்பில் உள்ள மற்ற கவிதைகளில், ஒருவர் நோக்கு மற்றவருக்கு இல்லை. ஒருவர் அனுபவம் மற்றவரிடமிருந்து மாறுபட்டது. அவர்கள் நம்பிக்கை வேறு வேறு.

அவநம்பிக்கையும் நம்பிக்கையும், சமுசயமும் தன்னம்பிக்கையும், கவலையும் உறுதியும், ஆசையும் ஆதங்கமும், லட்சியம், யதார்த்தமும் உண்மையும், போலியைக்கண்ட ஆத்திரமும் என பல விதமாக இவர்கள் குரல்களில் ஒலிக்கின்றன.

முடிவாக-இந்த தொகுப்பு தெரிவுக்கு பொறுப்பு நான்தான் என்றாலும் (சுமார் 200) கவிதைகளிலிருந்த 68 கவிதைகளை தேர்ந்தெடுப்பதில் தன்முப்பாக நடந்து கொண்டு விடவில்லை நான். நண்பர்கள் பிச்சமுர்த்தி வல்லிக்கண்ணன், சி.மணி, எம். பழனிசாமி, ஆர்.வெங்கடேசன், என். முத்துசாமி ஆகியோரிடமிருந்த தெரிவு பட்டியல்களை கேட்டுவாங்கி என்னுடையதையும் சேர்த்து முடிவு செய்தது இது. அவர்கள் குறிப்பிடாததும் சில சேர்க்கப்பட்டிருக்கும். ஆனாலும் புதுக் கவிதைத் துறையில் நல்ல ஈடுபாடுள்ள ஆறேழுபேர்கள் மதித்தவை அடங்கிய தொகுப்பு இது. அவர்கள் உதவி இன்றி என்வேலை சுளுவாகி இராது. எனக்குள் உள்ள இருட்டடிப்புகள் என் தெரிவுக்கு குந்தகம் விளைவித்திருக்கவும் கூடும். அவர்களுக்கு நான் ரொம்பவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

ந.பி, கு.ப.ரா.வைத் தவிர 'எழுத்து'க்கு வெளியே இருந்து ஒரு கவிதையையும் நான் பொறுக்கவில்லை. ஏனென்றால் எழுத்து 'எழுத்து' முயற்சி தனிப்பட்டு நிற்பதால் அந்த வட்டத்துக்குள்ளேயே எடுத்துக் கொண்டேன். அங்கங்கே புதுக் கவிதை முயற்சிகள் நடைபெறுகின்றன. குறிப்பாக இலங்கையில், அவைகளை நான் கவனித்து வருகிறேன் இந்தத் தொகுப்பு வெற்றியாகும் என்று எனக்கு திடமான நம்பிக்கை மேல்நாட்டு வெற்றிகள் நமக்கு கண்கூடு. இன்னும் புதுக் குரல்கள் பேசப் பேச, புதுக் கவிதை வளம் பெருகப் பெருக, பெரும் அளவில் ஒரு தொகுப்பு விரைவில் சாத்யமாகக் கூடும் என்றே கருதுகிறேன் இன்றைய புதுக் குரல்களின் சாதனையை எடுத்துக் காட்டும் ஆர்வத்தில், என் சிறு பரப்பு அளவு இலக்கிய விசாரணையில் தெரிய வந்ததை சொல்லி இந்த 'புதுக்குரல்கள்' தொகுப்பை உங்களுக்கு வழங்குகிறேன்.

எதற்கோ ?

நாலுடுப்போம்.

பட்டுடுப்போம்.

என்றாலும்

ரகசியமாய்த்

தோலுடுத்த நிலை விரும்பும்

வாழ்வென்று காட்டுதற்கோ,

பெரும்பித்தா,

தோலுடுத்த ஆடுகின்றாய்.

நீ ஒருவன்
உளன் என்பார்,
இல்லை என்பார். எல்லோரும்
உன்னிடத்தில் வரவேண்டும்
என்பதற்கோ,
சுடுகாட்டை,
உன்மத்தா,
உரைவிடமாய் நீ கொண்டாய்.

கடிக்கத் துடிக்கும்,
கடிபடற்கும் இடங்கொடுக்கும்,
பாம்பும் படமும்
படுத்துகின்ற பெரும்பாட்டைக்
காட்டுதற்கோ,
பித்தனே,
படம் விரித்து ஆடுகின்ற
பையரவை நீ பூண்டாய்.

பெண் தூக்கிக் கதையெழுதிப்
பெண் தூக்கிப் பாட்டெழுதிப்
பெண் நோக்கும் வாழ்வென்ற
பேருண்மை காட்டுதற்கோ,
உன்மத்தா,
ஒரு பாதி
பெண்ணாக்கி வாழ்கின்றாய்.

பழம்புளி

உன்னருகில் நானிருந்து
சொன்ன கதையெல்லாம்
சுவையற்றுப் போனதென்ன?
என்னை எதிர்நோக்கி
வீதியின் கோடிவரை
விழிக்கடையில் சிறைப்படுத்தி
நிலைப்படியே நீயாக
நின்றியிருப்பாய் - இன்றல்ல;

காரணமோ?

ஆணொன்றும் பெண்ணொன்றும்
குழந்தைகள்; காரியங்கள்
அடுப்பிலே புளிக்குழம்பு

போகட்டும்

சிரிக்காமற் போனாலும்
அழ வேண்டாமே
இனிக்காம லிருந்தாலும்
கசக்காது இருக்கிறதே
அதுவே போதும்.

அத்துவைதம்

சங்கு வெள்ளைத் தடித்த தாளின்மேல்
கோழிமுட்டை வடிவ பச்சைநிறக் கோட்டினை
பக்க வட்டமாய்ச் சாய்த்தான்.
மேல்கூம்பி குறுகிய பக்கத்தின்மேல்
சிறுவட்டம்; வட்டத்தின்மேல் ஒரு வளைவு;
சிறிய வட்டத்தில் இரு புள்ளிகள் அப்படியும் இப்படியுமாய்.
மேலும் கீழும் விழுந்தன கோடுகள்.

கிளி கிளி, பச்சைக்கிளி
கத்தியது குழந்தை தன் படைப்பின் வியப்பில்.
வெளிப்பரப்பில் ஓடித்திரியும் ஒரு கிளியைப் பிடித்து
அம்மா தரும் பழத்தை, பாலைத் தரவே கூப்பிட்டான்.

இதோ வந்துவிட்டதே விரல்கள் வழியாய்
கிளி வாயின் அருகே துண்டு துண்டான கோடுகள்
சாய்வாய்ச் சிதறி விழுகின்றன.
கீ கீ கீ கீ கிளி கத்த ஆரம்பித்தது
அவன் கிளியானான்; கிளி அவனாயிற்று.

அது

சொற்களால் வலை பின்னினைன்
பின்னி முடியுமுன் ஓடிவிட்டது அது

வண்ணங்களை வகைப்படுத்தி கவலைக்குழம்பில்
கற்பனைத் தூரிகையை தோய்த்து எடுக்குமுன்
சேய்மைக்குப் போய்விட்டது அது

நரம்புகளில் மேல் விரல்களை ஓடவிட்டு
இசையில் பிடிக்குமுன் சென்றுவிட்டது அது

விண்ணுள் சென்றதா, மண்ணுள் மறைந்ததா
என்னுள் பாலம் அமைத்தது காலம்
நடந்து சென்றேன்
அமைதிப்பாழில் அழகுக் கோலம் தந்தது அது.

உபதேசம்

நக்கீரன் இளம்பூரணன் திருவள்ளுவன்
சுச்சுருதன் அத்ரி பிருகு ஆங்கீரசன் விச்வா
மித்திரன் வசிஷ்டாதி முனிவர் போல்
தேர்வீதி நெற்றியும் திகழும் சந்தனப் பொட்டும்
நீள் முகமும் காலக்கணக்கனது
கேள்விக் குறியான நெடுமுக்கும்
அகண்ட கங்கையோடு அறு கலப்பதுவாய்
அலை யோடும் தாடிமேல் விழுமீசை அருவியும்
தில்லை நடராசன் போல் திறந்துவிட்ட மார்பும்
புதர் மீசைக் குள்ளிருந்து
புர்க்காப் போட்டு நெஞ்சை
அதிர்விக்கும் பீவிபோல அழகாடும் உதடுகளும்
தன்னை மறந்துவிடச் செய்யும் கைகாலும் குறடுமாக
வந்தார்
அவர்

சாமியே சரணமென்றேன்
சாஷ்டாங்கமானேன்
உபதேசம் செய்யுமென்றேன்

“பழஞ்சோறு ஒரு பிடி
இருந்தாற் போடும்

புழங்கந்தை ஒரு முழம்
இருந்தாற் கொடும்”
என்றார்.

புதுப்புடவை

புதுப்புடவை கட்டிப்
போனவள் நான்

பூர்ணசுகம் பெறவில்லை
புதுப்புடவை கட்டினாலும்

எதிர் வந்தோர் கட்டினது எல்லாம்
என்னைவிடப் புதுப்புடவை

எழுதுவதெல்லாம்

மானிடன் முதலில் தோன்றி
மரக்கிளை வாசகம் செய்து
காணிடைத் தரிந்தபோது
கருத்தறியா திருந்துவந்தான்
பெண் வந்தாள் பார்த்து நின்றான்
பேச ஒரு மொழிசெய்து
கண்கண்ட உண்மைக் கெல்லாம்
கருத்தாலே கலர் கொடுத்தான்
தவிதவித்துத் தத்தளித்துத்
தற்குறிப்பால் தள்ளாடி
கவிதையெனக் குழம்பியதன்
கற்பனைக்குப் பெயரிட்டான்

நாளடைவில் இசைகுறைய
நாப்பழக்கம் நயம் இழக்க
தாளிட்ட கதவின்பின்
தத்துவம் பலபேசி
பழுத்ததோர் சிந்தனையின்
பல்வேறு ஒலியெல்லாம்
எழுத்தென்ற ரூபத்தில்

ஏட்டிலே பொறித்துப்பின்
கட்டுரை நடையாடிக்
கவிதைக்குப் பொருள்தேடி
தொட்டும் தொடாததுமாய்
தொல்லைகலைக் கையாண்டு
கதையென்ற வடிவத்தைக் காணாத புதுமையென
வளைத்துச் சிதைத்திட்டான்
வளைவெல்லாம் உத்தியென்றான்
இலக்கியம் செய்வதென்றால்
ஏளிதில்லை எழுத்தாளா!
கலக்கினால் காவிரியும்
கழிவுபொருள் பலகாட்டும்.

உன் கை நகம்

நகத்தை வெட்டி யெறி – அழுக்குச் சேரும்.
நகத்தை வெட்டி யெறி – அழுக்குச் சேரும்.

அகிலமே சொந்தம் அழுக்குக்கு!
நகக் கண்ணும் எதற்கு அழுக்குக்கு?

“பிறாண்டலாமே-எதிரியைப்
பிறாண்டலாமே?”
பிறாண்டாலம், பிடுங்காலம்
ஆறத் தழுவினே
அருமைக் கண்ணோளின்
இடது தோளில்
ரத்தம் கசியும்

வலது கை நகத்தை வெட்டி யெறி—அல்லது
தாம்பத்திய பந்தத்தை விட்டுவிடு

தூக்கிச் சுமக்கும்
அருமைக் குழந்தையின்
பிஞ்சுத் துடைகளில்
ரத்தம் கசியும்.

இடது கை நகத்தை வெட்டியெறி அல்லது
குழந்தை சுமப்பதை விட்டுவிடு.

நகத்தை வெட்டி யெறி-அழுக்குச் சேரும்.
நகத்தை வெட்டி யெறி-அழுக்குச் சேரும்.

“குறும்பை தோண்டலாமே-காதில்
குறும்பை தோண்டலாமே?”

குறும்பை தோண்டலாம்
குறும்பை தோண்டலாம்
குறும்பைக்குக் குடியிருப்பு
குடலுக்குக் குடிமாற்றம்
குருதியிலும் கலந்துபோம்-உன்
குருதியிலும் கலந்துபோம்

நகத்தை வெட்டி யெறி-அழுக்குச் சேரும்.
நகத்தை வெட்டி யெறி-அழுக்குச் சேரும்.

“குறும்பை தோண்டலாமே-காதில்
குறும்பை தோண்டலாமே?”

குறும்பை தோண்டலாம்
குறும்பை தோண்டலாம்
குறும்பைக்குச் குடியிருப்பு
குடலுக்குக் குடிமாற்றம்
குருதியிலும் கலந்துபோம்-உன்
குருதியிலும் கலந்துபோம்

நகத்தை வெட்டி யெறி-அழுக்குச் சேரும்.
நகத்தை வெட்டி யெறி-அழுக்குச் சேரும்.

கதவைத் திற

கதவைத் திற, காற்று வரட்டும்,
சிறகை ஓடி
விசிறியின் காற்று
மலடிக்குக் குழந்தை.

கதவைத் திற, காற்று வரட்டும்.

உணவை ஒழி
உடலின்
உணவை ஒழி.
உணவில் உயிர்
நீருள் நெருப்பு.

கதவைத் திற, காற்று வரட்டும்.

சிலையை உடை
என்
சிலையை உடை.
கடலோரம்
காலடிச் சுவடு.

கதவைத் திற, காற்று வரட்டும்.

வாழ்க்கை

பாம்பைக் கண்டதும்
கல்லெடுத்தாய்
நான் கல்லானேன்.

வாளைக் கண்டதும்
வில்லை வளைத்தாய்
வாளுறை யானேன்

மதயானை வந்ததும்
அலறி யடித்தாய்
வாலிலாசல் பயின்றேன்

பின்னொரு நாள்
முச்சந்தியில்
சறுக்கி விழுந்து
செத்தேன் நான்.

செத்துச் செத்துப்
பிழைத்தாய்
வாழ்ந்து வாழ்ந்து
அழிந்தேன் நான்.

தரிசனம்

1. என்னென்ன செய்ய எப்படிச் சொல்ல
பேவென்றழைத்து வாவென்று வெருட்டி,
ஏதென்று காட்டி இரென்று மறைந்த
எத்தனையோ சர்ப்பங்கள் பின்னிக் கிடக்க
ஆரென்று கேட்பார் ஆருமில்லா அல்அசல்
தாண்டியே
கோபுரத்தடியில் அங்காந்து நின்றுவாய்
பிளக்கக் கல்லிடுக்கில் ஈரங்கண்டு ஊன்றி
முளைத்தெழுந்த அரசுவேர் தபஸாக
நின்று நிலைத்துத் தேங்கி ஊரார் கூடி
அரசவை ஏச தடியெடுத்த தண்டல்
நாயகன்
தணிந்துவந்து பேச வம்பும் வீச்சும்
ஷோக்குப் பேச்சும் பொங்கி ஓங்கிட
தலைகீழ் மோன வெளவால் சிறகடித்துப்
பறந்து வானவெளி பாய இடிந்தது
கோபுரம்காண். அரசுவேர் நிலை
பெயர்ந்தது
தாவி வானத்தில் ஊன்றிப் புதுவேர்விட்டது
காண். அதன் இலைகள் என் முடியைத்
தடவின. வெளவால் சிறகடிக்கத் தரை
மட்டமான கோபுரம் இதோ. இதோ
குப்பைக் கோபுரம்-புழுதித் தேர்-
இடிசல்!

2. கோபுரம் தகர்ந்திடிலென் வெளவால்
பந்திடிலென், அரசுவேர் பெயர்ந்திடில்-மனக்கண்முன்னே
என்? கண்முன்னே
கோயில் ஒன்றுண்டு, என்றென்று முண்டு.
அழிவற்றது. இடமற்றது. உருவற்றது காண்!
நடமாடும் சிவனையும் படுத்துறங்கும்
விஷ்ணுவையும், ஏடுடுத்து எழுதும்
பிரும்மனையும், - அதாவது என்னையும்
அக்கோயிலுக்குள் காணலம்; சொன்னேன்.
மனம்எனும் படியேறி, தான்எனும்
பிராகாரம் சுற்றி, விளக்கெனும்
நம்பிக்கைவிட்டு, நாத்திகம் எனும்
மந்திரம் பலசொல்லி. காலமெனும்
கல்லிடறி மனிதன் எனும் பயிர்
காலித்து, உடல் எனும் எருவிட்டுக்
கோயில் காண்பாய் மூச்சும்
கோயில் உள்ளுள்ள காற்றும் வெளியும்
கோயில், எதுவும் கோயில் கண்டாய்!
3. இருட்டில் இருட்டாய், பரவொளியில்
வெளியாய், ஒளியில் ஒளியாய், நீரிலே
நீராய், நெருப்பிலே சுடுதீயாய், பயத்திலே
பயமாய், பக்தியிலே அதுவுமாய்
விரிந்தது, விண்டது வியாபித்தது காண்
உள் அறை, கோயிலின் சிலையையும்
உன்னையும் என்னையும் உன் அறையில்
காண்பாய், நாபிக்கொடி பிணைக்கிறது.
அறுத் தெறிந்து விட்டுக் கட்டுப்போடுவாய்
அத்துடன் தீர்த்ததென்று எண்ணுவாய்
அப்படி எண்ண வொண்ணாதே, உள்நின்ற
புகைமூட்டமும். ஒளிவேகமும், சிவ்வென்று
வீசிப்பறக்கும் காலக் கறப்பும். தங்க
வில்வதளமும், பட்டுக்கயிறும், சந்தனப்
பூச்சும் கையடங்கி உருவெடுத்து, உரு
வடங்கி, உருவம் தப்பிநிற்கும் வெளியும்
உள்ளும் அதவேயாம். அது அவனாகும்
விந்தை, அவன் நானாகும் வித்தை,

இரண்டும் மூன்றும் நான்கும் ஆகும் அவரு
கண்ணைமுடினால் விரியுது உலகம்.

விரிந்தது விண்டது தீமூண்டது கடலும்
அனலாடுது கங்கை, சாடுதுவேகம்
கிடுகிடுன்று ஒலிக்குது வானம்,
கண்டேன் கண்கொண்டு காண இயலாததை!
தூபப்புக்கையில் உருவமும் அருவமும் ஒன்றானது
கண்டேன், நிழலாடும் யாளித் தூணிலே
வாடிவிழுந்த மலரிதழிலே, இருட்கல் சிலைக்
கப்பாலுள்ள பாழிலே கண்டேன், கண்டேன்.

4. முச்சுத் திணறி முட்டிமுடங்க வெளியேறி
மூன்று பராகாரம் சுற்றிவந்தால் பசி எடுக்கும்,
கால்வலிக்கும் நேரம்போகும் தென்னண்டைக்
கோடியிலே கிளிகன்பல கொஞ்சம் வடவண்டைப்
பாரிசத்திலே மான்குட்டி ஒன்று காண்பீர்
இல்லாத மதில்மேலே இருக்கிறத ஓர் மயில்.
கீழண்டை வாசலிலே ஆனை ஆனை ஆடுது.
மேலண்டை வாசலிலே கட்டாத கோயிலின்
எட்டாத சிலைகளைக் கல்தச்சக் உளி
கொண்டு செதுக்குகிறான் மணற் பரப்பிலே
முன்னோர், உடன் இருப்பவர், பின்வருபவர்
வந்தவர், போனவர், வரப்போகிறவர்
எல்லோருடைய காலடிச் சுவடுகளும்
நீள ஓடுகின்றன பார்.-ஏடுகளைப் புரட்டும்
உம் ஏடும் உண்டு. அகப்படும், பொய்யில்லை
இது புரட்டில்லை, காலத்தில் உள்ளதெலாம்
இங்குமுண்டு, தாண்டமுயலாதீர்
-பயன் எதுவும் இல்லை, மெள்ள மெள்ளக்
காலூன்றி நடக்கலாம், கால் கடுக்கட்டும்,
பசி எடுக்கட்டும், நேரம் நிற்கட்டும், நிற்கட்டும்!
5. ஆயிரம் ஆயிரங் கால்பூச்சியாய்த் திசை
எங்கும் கைகள் நீட்டிக் காத்திருக்குது-
வலைவீசி அயர்ந்திருக்குது அசுரச் சிலந்தி,
தப்புவதும் எங்கே?

ஆயிரங்காலத்துப் பூதலிங்கமாய்

வான்முட்டி ஓங்கி வளர்ந்து நம்மையே
நாடிக் கைநீட்டித் தேடுது நச்சுமரம்,
தப்புவதும் எங்கே?
காற்றும் அதுவாய் வானும் அதுவாய்
வெளியும் அதுவாய் காலமும் அதுவாய்
நானும் அதுவாய் அழிந்ததற்பின்
தப்புவது ஏனோ?

மெரீனா

கார் குளிர் முன்பனி பின்பனி நாட்கள்
சோர்ந்து மங்கவும் வளர்ந்த இளவேனில்
தன்னைத் தொடர்ந்து முதிர்ந்த முதுவேனில்
சூல் மேகம் பறக்காத மலட்டு வெண்மேகத்
திடல்களும் காணாத தூயநீல ஆகாயம்
பால்சுரப்பு கசியாத சும்பிய முலைக்கண்
வற்றிய மார்பக:பெரி:பெரி நிலம்.

கத்திரி வெய்யில் கதிர்கள் சுட்டெரிக்க
காண்கிரீட் சுவர் வெளிவிட்ட சுண்ணம் ஆவியும்
தாரரோடு இளகிக் கக்கும் கரியமில் வாயுவும்
சாரமற்ற மர இலை மூச்சுதறும் அவிச்ச நெடியும்
அவியலாய் வேக்காட்டு காற்றைப் பரப்பும்
கடுங்கோடை நாட்கள் தகித்த
வெப்ப மாலைநேர சென்னை நகரம்.

தமிழகப் பரப்பின் கீழ்விளும்பாய்
தென்வடல் கிடக்கும் நீள் வடமாய்
பழுப்பு சாரியின் வெண்கரையாய்
ரவி எழும் வங்கக் கடல் மேல எல்லையாய்
மோதிவரும் அலைகளை அடக்கும் அணையாய்
நீலக் கம்பளத்தின் பொன் கரையாய்
நெளிந்தே படுத்த மெரீனா கடற்கரை.

வருணன் மேவிய பெருமணல் உலகென
கடலம் கடலைச் சார்ந்த இடமென
புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல், ஊடல்

இவற்றுள் இரங்கல் உரிப்பொருள் திணைஎன
தொன்மை வகுத்த நெய்தல் நிலம் என்று
உரியும் கருவும் முதல் பொருளும் மயங்கி
திணை, நிலம், காலம், மயக்கமு் பெற்று
குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம் குழம்பி
யாமம், நடுப்பகல், மாலை, வைகறை விடியல்
பேதமற்ற ஐந்திணைக்கும் ஏற்ற ஒரு களமாய்
நிலமான கலப்பட மொனா கடற்கரை.

அதில்,

வெள்ளி முளைக்கு கட்டமரம் கட்டி
அள்ளித் தெளிக்க எழும்பும் அலைகிழித்து
துடுப்புத் தள்ளிப் பாய்மரம் விரித்து
மீனவர் மீன்தேடிப் போகும் காலை;
ராமுமுதும் அலைகள் கழித்து ஒதுங்கிய
சிப்பி, கிழிஞ்சல், சங்கு, சோழி தேடி
சிறுவர் அங்கங்கே மணலைக் கிளறும் காலை;
நீண்ட ராமுமுதும் நீர்க்கரை விழுந்த
நண்டு, நத்தை, பூச்சி புழு தேடி
புலரவும் காசும் பல கத்தும் காலை;
உடல்பலம் ஏற ஓடும் வாலிபரும்
உடல்நலம் காக்க நடக்கும் கிழவரும்
கடல் காற்று சிக்கச்சை பெறும் நோயரும்
தினமும் வந்து மணல் மிதக்கும் காலை.

ஏறு வெய்யில் சுள்ளென அடிக்க
பனி மணல் படிப்படிச் சூடேறி
எரி அடுப்பு வறுபடு பொரியால்
கால் பொரியும் பொன்மணல் நடுப்பகல்;
பசும்தழை காணாத பட்டமரம் போல்
தனி நிற்கும் முக்கிளை ரேடியோ கம்பம்
தவிர மரம் எதுவும் காணாத மணல் பரப்பு
நிழல் காணாத எரிகாற்று நடுப்பகல்;
சாலையோர சொட்டைப் பூவரசு மரம் இருந்தது
உப்புநீர் தவிர கூவம்நீர் தவிர

வேறுநீர் கிடைக்காது நாவரண்டுபோய்

குரல் வளர காகம் கரையும் நடுப்பகல்;
தெரு உணவு தேடிச் சுற்றி வழிதவறி ஓடிவந்து
உருக்கும் வெய்யிலில் மேல்ஓட வழிதவறி ஓடிவந்து
வெளிநினை குரொடன்ஸ் செடி நிழலில்
இரைக்க, நாய் படுத்த நடுப்பகல்;
சாலை ஊரும் பஸ்கார் சைக்கிள் தவிர
கால்நடை போட்டு நடக்கத் துணிவின்றி
மாலைக்கு முன் மணல் மிதிக்கச் தயங்கி
வேலையில்லாதோர் திசை திரும்பாத நடுப்பகல்;

இறங்கும் வெயில்தான் என்றாலும்
ஆழ்கடல் கர்ப்பத்து எழுந்து உந்தி
ஏறும் கதிரோன் கதிர்க் கணைகளும்
வீசும் காற்றை வெப்பச் செய்தபின்
உச்சி வெயில் அனல் ஊசி ஏற்ற
நாசி எரிக்கும் பிற்பகல் கடந்த முன்மாலை.

முக்கண் பார்வை எரிச்சல் தாளாது
தாமரைப் பொற்குளம் மூழ்கிய கீரன்போல்
காற்றும் நெருப்பின் கொடுமை தாளாது
தண் அலை கடலின் துளும்பும் பரப்பில்
உரசித் தோய்ந்து ஒத்தடச் சுகம் பெற்று
கடல்நீர் உறிஞ்சி ஈரம் சுமக்கும் பின்மாலை.

அங்கே,
நொறுங்கிய கல்லும் மண்ணாங் கட்டியும்
பலநாள் சேர்ந்து பரவிக் கிடக்கும்
மொீனா சாலை ஓர சுரசர்ப்பு மண்மணல்;

பாதணி அணிந்த, அணியாய் பாதங்கள்
ஓட்டிக் கொணர்ந்து நெடுநாள் உதறிய
சாலை இறக்க முகப்புப் புழுதி மணல்;

அலைபின் அலையாய் யுகமாய் எழுந்து
எக்கி எக்கிக் கரைவழி சேர்த
நீர்க்கரை கடை எல்லைப் பருமணல்;

முழுநிலா பலகண்டு பொங்கி எழுந்து
கரைஏற கைநீட்டும் அலைகள் ஒதுங்கிய
கடற்கரை நடுபரப்புச் சிறுமணல்;

ஓயாது உஸ்ஓசை உளையாது எழும்பி
மாளாது சிற்றலைகள் நீர்உருட்டி சரிவு ஏற்றும்
காயாத நீர்ஓர ஈரப் பொடிமணல்;

பருமணல், சிறுமணல், பொடிமணல் நோக்கி
கொதிபாணைப் புழுங்கு நெல்லின் அவதியாய்
வதைக்க அலுவலக அயர்ச்சி தணியவும்
குளிர்நீர் காற்றுக்கு ஏங்கும் மனதோடு
ஆறும் இடம் மொனா பீச்செனத் தேர்ந்து
சாரியாய் விரைந்து மொய்க்கும் கூட்டம்.

போகக்கார் உடைய பணத்தோர் பலரும்
கட்டுப்பாடு கணக்கின்றி கைக்குழந்தை சகிதம்
காருக்குள் புளிமூட்டை அடைப்பாய் வந்திறங்கி
கால் மணல் எத்த நீர் நோக்கி நடப்பார்.
கடல் காற்றுக்கு கட்டணம் இல்லை ஆனாலும்
ஒரு மூலை குடி இருந்து மறுமூலைக் காற்றுவாங்க
வாகன கட்டணம் தினம்தர வகையின்றி
நாள், மாதம் கணக்கிட்டு சம்பளம் வாங்குவோர்

வாரம் கட்டணம் தினம்தர வகையின்றி
நாள், மாதம் கணக்கிட்டு சம்பளம் வாங்குவோர்

வாரம் ஒருமுறை ஞாயிறு தேர்ந்து
ஒரு வார வேதலுக்கு ஒரு மணி இன்பம்
ஈடுகட்டும் திருப்தி மன அமைதி கொண்டு
பஸ்டெர்மினஸ் இறங்கி மணலுக்கு விரைவார்
சென்னை முழுதுக்கும் உரித்தது ஆனாலும்
திருவல்லிக்கேணிக்கும் கிடைத்த தனிச் சலுகை.
நடை தூரத்துக் கடற்கரை காற்றுக்கு
அசை நடைபோட்டு உள்ளூரார் மணல் மிதிப்பார்.

முதியோர் நடுவோர், இளையோர், சிறுவர்
தனியாய், ஜதையாய், ஜோடியாய் வருவார்.

வேலை ஓய்வு பெற்ற முதுமனங்கள்
மீதி நாள் உடல் நலம் கவனமாய்
கடை எல்லைப் பருமணல் அமர்ந்து
ஆதி நாள் நினைத்து அசை போடும்;
நிகழ் கால உழைப்பில் வேருன்றி
எதிர் கால வாழ்வுத் திட்டமிட்டு
நடுப் பரப்புச் சிறுமணல் அமர்ந்து
நடு வயது மனதுகள் கணக்குப் போடும்;

நடப்பு வயது இளைமைத்துடிப்புடன்
வருநாள் எப்படி இருக்குமோ என
நீர் ஓரப் பொடிமணல் அமர்ந்து
இளவட்ட மனதுகள் கனவுகாணும்.
இட நெருக்கப்பள்ளியில் விளையாட இடமின்றி
குடக்கூலி வீட்டுத் தெரு டிராபிக் தொல்லைசேர
காணாது கண்ட கட்டுத்தறி தெறிகன்றென
சிறுவர் மும்மணலும் தெரிக்கத் துள்ளுவர்.

முன்னே,
நெடுந் தொலை வந்த வெண்கப்பல் சில
நீலத்தரை எழும்பிய வெள்ளை வீடுகள் போல்
அங்கிய கொன்றாய் தொலைவில் பதிந்து நிற்க
நீளநீள அலை எழும்பி நீலவான பிரதிபலிப்பாய்
விரித்தே அலைக்கும் கடல்.

பின்னே,
பழசும் புதுசுமாய் எழும்பிய கட்டிடங்கள்
ஊர் மறைக்க அரண் கட்டியது போல்
வரிசையாய் அணிவகுத்து உயர்ந்து நிற்க
நொடிக்கு நூறு கார் ஹாரன் அலறிச் செல்ல
நீண்டு ஓடும் நொதிதாரச் சாலை.

உலகத்து இரண்டாம் அழகுக் கடற்கரை என
உலகப் பாராட்டு பெற்று இருந்தும்
ஒட்டகத்துக்கு இடம் கொடுத்த கதையாய்
துறைமுகக் கப்பந்தன் பசிக்கு இரையாய்
அட்டம் சுருங்கிய நிலை.

வெள்ளையர் காலத்து போஷணை இன்றி
தனிச்சிறப்பு காதல்பாதை அழிந்து
செடிகாணா, செடிகண்டு, நீர் காணா
நீர்கண்டும் அழகுப் பூக்கள் காணா
செழுமை அழிந்த நிலை.

உப்பு மணலில் புல் முளையாதானாலும்
குடிசை பல முளைந்து, குப்பை மிகக் குவிந்து
இயற்கை அழகு குறைந்த நிலை.
தேயும் வனப்புக்கு ஒப்பனை மாற்றாக
மெர்குரி லைட்டும் கான்கிரீட் நடைபாதையும்
பூ அற்ற குரோடன்ஸும், புல் சொட்டைத் திடல்களும்
ஏதோ ஈடுகட்டி மினுக்கப் பார்க்கும்.
சுரதி பிசகாது ஒலிக்கும் அலைஓசை தவிர
வேற்றொலி அபசுவரம் கலக்காத இடத்தில்
பட்ட மரம் துளிர்ந்து மூவிலை விட்டது போல்
முக்கிளை எ.கு ரேடியோ கம்பம்
ஊமத்துப்பூ வாய் மலர்ந்து
இசை ஒலி வெளிக்கசக்கி
அலை ஒலி மீட்டு எழும்.
கடைச்சரக்குக்கு கடைத் தெரு பல இருந்தும்
கடல் மணலிலும் வரிசைக் கடைவிரித்து
கண்ட கண்ட பொருள் பரப்பி வைத்து
கூவும் குரல்களின் களேபர சத்தம்
தாவும் அலை ஒலி அமுக்கும்.
காலடிதவிர வேறுதடம் பதியா மண்ணில்
சைக்கிள், ஸ்கூட்டர், தள்ளுவண்டிச் சுவடுகள்
கோணல் கோலம் பல போட்டிருக்கும்

இருந்தும்,
அழகு முழுதும் நிலை இல்லை,
உருளும் அலைநீர் விளும்பிய மனிதக் கைபடவில்லை.
செயற்கை அங்கே கற்புநிலை குலைக்கவில்லை
இயற்கையின் கன்னிமை அழிக்கப்படவில்லை.

எனவே,
சென்றதுக்கு ஏங்கிப் பயனில்லை என
இருப்பதையாவது அனுபவிப்பது என
வரிந்து கட்டிவந்து குவியும் கூட்டம்
கடற்கரை எங்கும் உயிர் ஊட்டி நிற்கும்.

மேனாட்டு கவுன் அணி பேதையர்
பிளாஸ்டிக் புருச், பூக்கள் குத்திய
இரட்டைப் பின்னல் ஊஞ்சல் ஆட
அலை ஓட்டம் பார்த்து ஆர்ப்பரித்து
மணல் வீடுகட்டி விளையாடுவர்.

பாவாடை தாவணி அணி வாலையர்
கனகாம்பரம் டிசம்பர் சுருட்டிச் சொறுகிய
கரும் பின்னல் பாம்பாய் முதகில் நெளிய
மேலாடை பறக்க பாவாடை உப்ப
ரிங் வீசி ஸ்கிப்பிங் விளையாடி
ஓடிப்பிடித்து மணல் கிளப்புவார்.
சிறுநாடை அணி கன்னியர்
கதம்பம் சுமக்கும் நீள் பின்னல்
முன் விழுந்து ஈரமண்ணில் உரச
சிறுவருக்கு ஒத்தாசை செய்து
சிறு மணல் ஆழத்துக் கிணறு தோண்டுவார்.
முன் கொசுவப் புடவையணி
பெதும்மையர் அரிவையர்
சுவர் இறங்கி வரும் சாரையோடு
வெண் நாகம் பிணைந்து வருவது போல்
முதுகு இறங்கி வரும் பின்னலோடு
வெண் மல்லிகைச்சரம் இணைந்து தொங்கி ஆட
காணும் காட்சி அத்தனையையும்

கண்ணால் முழுக்க விழுங்கப் பார்ப்பார்.
குழந்தை மடிவைத்த தெரிவையர்
பிச்சோடா, அஜந்தா ரிங் கொண்டை போட்டு
ஓத்தை ரோஜாத் திலகம் இட்டும்
கதம்பம் கமானாய் வளைத்து வைத்தும்
குழந்தை கைப்பிடித்து அலை நடத்தி
அது அலறுதல் கண்டு ஆநந்தம் அடைவர்.
மடி தாறு புடைவையணி பேரிளமையர்
ஜாதி, ஜவந்தி முல்லைச்சரம் சொருகி
கீற்று நரைக் கூந்தல் கொண்டை போட்டு
குழந்தைகள் கவனமாய் கண்வைத்து இருப்பார்.
பேரிளமையும் கடந்த முதியோளர்
அரை நரை, முழு நரை கூந்தல் முடிச்சிட்டு
ஒன்றிரு கண்ணி முல்லை மல்லி சொருகி
கால் நீட்டி அமர்ந்து பழம் கதை சொல்லி
நவநாகரீக உடைக்கோலம் கண்டு
இதென்ன காலம் என கன்னத்துக் கைவைப்பார்.

பந்து வீசி பாட், பவுல் செய்து
பக்கம் இருப்போர்க்கு நியுசென்ஸ் விளைவிக்கும்
கவட்டைக்குழாய் டிராயர் அணி சிறுவர்;
பான்ட், சிலாக் அணிந்து ஷூஸ் அணிந்து
காலர் முன் தூக்க கிராப் புஸ் என வாரி
சினிமா கதைப்பாட்டு படிக்கும் இளைஞர்;
சூட், புஷ்கோட் அணிந்து சொகுசுநடை போட்டு
சூடான அரசியல் பேசி வாதிட்டு
கட்டவிழ்ந்த சொல் உதிர்க்கும் வாலிபர்;
மாத வருவாய் செலவுக்குச் சரிக்கட்ட
இயலாது பற்றாக்குறை தீர் வகை நினைத்து
படுத்து மனக்கணக்குப் போடும் நடுவயதோர்
வயது பாரம் உறைக்க தளர் உடல் சாய்த்து
தம்நாள் இந்நாள் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து
நிகழ் நடப்பு நிலை கண்டு திகைக்கும் முதியோர்.

இன்னும்

ஒரு பக்கம்; பால் ஜஸ், ஜஸ்புரூட், ஜஸ்கிரீம்,
ஒரு பக்கம்; மாங்கா தேங்கா பட்டாணி சுண்டல்,
ஒரு பக்கம்; சிப்ஸ், காஷ்யூநட், பாப்கார்ண்,
ஒரு பக்கம்; முறுக்கு, வடை, தட்டை மிக்சர்,
ஒரு பக்கம்; கலர், சோடா, டீ, காபி கரும்புச்சார்,
ஒரு பக்கம்; பீடா, புகையிலை, சிகரெட்டு, பீடி,
கூவும் குரல்கள் வாங்குவோரைத் தேடும்.

அங்கே,

முணுகால், ரெட்டைத்தலை, கோழிக்காட்சி ஓரிடம்
பொய்த்துப்பாக்கிச் சுடு குறிபழக
பந்தயம் வைத்த ஆட்டம் ஓரிடம்;
சுற்றும் கொடை ராட்டினம் ஓரிடம்;
விதவித உடல்வித்தை காட்டும்
டென்ட் இல்லாத சர்க்கஸ் ஓரிடம்,
காளையர் கட்டிப் புரளும் சடுகுடு ஓரிடம்;
சறுக்கு மரம், ஊஞ்சல், பார் விளையாடும்
குழந்தைகளின் களேபரம் ஓரிடம்.

அப்போது,

மேல் வானடி இறங்கு ரவியின் பொன் ஒளி
கீழ் வானடி ஏற்றும் ஒளிச்சாயை
நீல உடல் புடவை கரைக்கட்டில்
சாயச் சிவப்பு கலந்து போல்
அடிவானம் ஆரஞ்சு விளம்பு கட்டும்.
நீலக் கடல் கரும்பச்சைத்தோற்றம் கொள்ளும்,
எழும் அலை நுரைகள் ஊதா நிறம் பூரிக்கும்,
விழும் மஞ்சள் வெயில் மெரினா முழுவதும்,
மணல் இன்னும் பழுப்புக் கருக்கும்,
முகங்கள் அத்தனையும் ஸ்நோ பூச்சாய் வெளுக்கும்.
வான அடியில்
தொலை எழு சிறு அலை பலப்பல இழைந்து
சுழிபடு பெருஅலை என உரு உயர்ந்து
நுரையோடு மணல் கரை அடைய முனைந்து
உதறிய வெண்மணிப் பொடியென தெரிக்கும்.

சுருள் அலை உருள் அலை;
ஊர் அலை எகிர் அலை;
எழு அலை சாய் அலை;
பாய் அலை சாய் அலை;
தாவு அலை தத்து அலை;
உரசு அலை அறை அலை;

நீந்தும் குழந்தை என ஒரு அலை
மணல் ஊர்ந்த வரும் ஒரு சவலை;
துருதுரு தவழ்ந்து வரும் ஒரு அலை
அடிமணல் கிளறி இழுக்கும் காலை;
குறுநடை போட்டு வரும் ஒரு அலை
நனைத்திடும் தாழக் கரை புரளும் சேலை;
எட்டு விரைந்து வரும் ஒரு அலை
முட்டி மோதி இடிக்கும் குதிங்காலை;

அலைமேல் அலை எழும்பி
பச்சைக்குதிரை தாண்டிவரும்;
வெண் நுரைப்படம் எழுத்து
நாகமாய் ஆடிச் சீறிவரும்;
ஆள் உயரம் எகிறி வந்து-சல்லியட்டு
காளையாய் பாய்ந்து வரும்.

சுளித்தது அலை;
எழுந்தது எம்பி;
தெரிந்தது திவலை;
நனைத்தது உடலை;
அளை சிறுவர் ஓடினர்
துளை கால்கள் தடுமாற
அப்போது
டெர்லின் டெரிவுல் டிப்பாப் உடையணி
ஸ்கூட்டர் ஓட்டும் யுவன் தோள் பிணையாய்
டிஷ்யூச் சேலைத் தலைப்பு பறக்க
நைலான் சோளி ப்ராவை வெளிக்காட்ட
ஓயிலாய் அமர்ந்து வந்திறங்கு யுவதி
தன் விரல் தலைவன் கைவிரல் கொக்கியிட்டு

ஈடுநடை போட்டு குதி எழும்ப உந்தி நடத்து
அடிமணல் சிதற அலை நோக்கிப் போவார்.

டெர்லின் யுவனும் டிஷ்யூ யுவதியும்
மார்லன் பிராண்டோ சோபியா லாரன்
நடித்த படம் பார்த்த காட்சிகள் நினைப்பில்
நீர் அழகு காண நீர் இன்பம் உணர
ஈரமணல் மிதித்து அலை எல்லைப் புகுவார்;
இடுப்போர் இடுப்பாய் கைபோட்டு அணைத்து
பரிசு உணர்ச்சி போதை நெறி ஏற்ற
இன்பமயக்கில் மெய்மறந்து நிற்பார்.
ஆள் கண்ட கடல் என்ற பழமொழிக்கு ஏற்ப
வாள் வீச்சு அலை ஒன்று மின் வீச்சு கணத்தில்
கண் வீச்சு கணிக்குமுன் ஆடை நனைத்துவிடும்.

தண் பட்ட உடைகளை பார்த்து முகம் சுளித்து
'நாஸ்டிவேவ்' என நயமாக வைது
போஸ் கொடுத்து நின்ற அழகுநிலை தடுமாறி
கலர் உடை ஈரம் வற்றப் பிழிந்து கொடுத்து
உலர் மணல் உட்கார ஒதுக்கிடம் பேவார்:
படகு ஒதுக்கம் தேர்ந்து
பாங்காய் மணல் அமர்ந்து
படக்காட்சி நினைவில் தொடர்வர் காதல் உரை.

இன்னும்
கவுன் அணி குழந்தை ஒன்று
அலை ஓரக் கசிவு மணலில்
மணல் வீடு கட்டி விளையாட
கணுக்கால் அளவு ஆழம் தோண்டி
சிறுகால் நுழைத்து மணல் தள்ளி
கையாடல் திமிசிட்டு மேடு கெட்டித்து
வெளியே காலை பதனமாய் இழுக்கவும்
திமிங்கல முதுகு மோட்டின் கீழ்
குகைவாய் பொந்து ஒன்று உருவாகும்.

மணல் வீடு கட்டிவிட்ட மகிழ்ச்சியில்
எம்பிக் குதித்து கைதட்டிக் குழந்தை
'அம்மா கட்டிடேன்' என ஆர்ப்பரிக்கும்.
அவ்வேளை
குட்டி அலைபல குட்டியை சீண்டுவதாய்
நா நீட்டி வீடு நக்க வரும்.
'வந்தியோ பார், என மழலை வாய்மிரட்டி
வீட்டை மேலும் பழுது பார்க்கையில்,
ராகூஷை அலை ஒன்று திடீரென பொங்கி வந்து
வீடு கரைந்து, குழந்தை கவுன் நனைத்துப் போகும்.
ஆலை பொங்கலுக்கு மேல் சிறுமியின் கோபம் பொங்கும்.
தாயின் கேலிச்சிரிப்பும் சேரும்.
'தூ' சனியன் பிடித்த அல என வைது
பிடி மணல்வாரி வரும் அலை முகத்தில்
கை மணல் விசிறி ஆத்திரம் காட்டும்.

இன்னும்

காலைக் கருக்கிருட்டில் கட்டமரம் கட்டி
கடல் ஆழத்துச் சென்றிருந்த மீனவர்
கண்ணி வைத்துப்பிடித்து, கையில் சிக்கிய
கண் உருவ பெரிய சிறிய மீன்களை
வலைச் சுருக்குப் பைக்குள் திணித்துக் கட்டி
காலை, மதியம் பிற்பகல் தாண்டித் திரும்புவர்;
கரை நெருங்கவும் பாய்மரம் மடக்கி
மீன் வலைப்பையை அவன் கரையில் போடவும்
தான் கொணர்ந்த கூரையில் சிறு மீன் அள்ளி
சும்மாடு தலைமீது வீடு எடுத்துச் செல்வாள்
பெரு மீன் சுமந்து பின் செல்வான்.

இதோடு

தத்தித் தத்தி அலையுள் ஓடுவோரும்
நுரை அள்ளிப் பக்கத்து வீசுவோரும்
உப்பு நீர் அள்ளி நாருசி பார்ப்போரும்
எறிந்த பந்தை அலை கரை தள்ள
திரும்பத் திரும்ப வீசி எறிவோரும்

தோண்டிய மணல் குழியில் கால் நுழைத்து
தாண்டும் அலைகள் மணலால் மூடவும்
வெளியே இழுக்க பாவனை செய்வோருமாய்
கனித்து விளையாடும் காட்சிகள் கொள்ளையாய்
இமைக்காத கண்களுள் சுமையாய் விழுந்து குவிய
ஆமைதி குலைந்த மெனா கடற்கரை.

அலை அமைதி கொள்ளாது
கடல் அமைதி கலைக்க
மணல் அமைதி சிதைக்க
வான அமைதி பரவும் வேளை.

கீழ்த்திசை கதிரவன் கிறங்கும்; சுருங்கும் ஒளியும்;
பால் அலை நுரை பழுப்பு நிறம் மாறும்;
நீலக்கடல் நீறுபுத்திடும்;
இருள் அலை விழுந்து புகை மூட்டம் போடும்;
ஆடிவான எல்லைக்கோடு அழிந்து
கடலும் வானும் கண்முன் சங்கமம் ஆகும்;
வானம் ஈயத்தகடாக் மக்கித் தெரியும்;
மக்கி மக்கி கருத்து பின்னும் கருக்கும்;

எட்டின சாலையோர நியான் விளக்கொளி
மூட்டி வந்து நீர்க்கரை வெளுக்காது.
வான மோட்டு உடுக்கள் பூத்துப் பகட்டினாலும்
உதியமரம் உத்திரத்துக்கு ஆகாது போல்
நட்சத்திரம் டார்ச்சலைட்டாய் ஒளி காட்டாது.

எனவே
இருள் போர்வை கடலைப் போர்த்தவும்
உருள் அலை ஒலி மட்டும் காதில் விழவும்
கடல் காற்று இன்பம் இதுபோதும் என்று
உடல் அயர்ச்சி தணியப் பெற்று
அவரவர் கிளம்புவர், சாலை நோக்கித் திரும்புவார்.
பஸ் பிடிக்கும் கவலை கொள்வார்
க்பூ நிற்கும் அவதி நினைப்பார்.

பஸ்ஸில் நின்று போகும் வேதனை நடுங்குவார்.

சிறுமியர் தாய் கைபிடித்து நடப்பர்.
இளைஞர் தந்தை ஒட்டி எட்டு வைப்பர்,
இளம் ஜதைகள் தோள் உரசி சாய் நடை போடுவர்,
வளை, சங்கு இத்யாதி போகையில் வாங்கிச் செல்வர்.
விற்பனைப் பொருள் கூவும் குரல்கள் ஓயும்,
கற்பனைப் பேச்சுக் குசுகுசுப்பு ஓயும்,
நிழலாய் அசையும் உருவங்கள் மறையும்.

அடர்கரும் கூந்தல் இடை நரைமயிர் என
சுடர் ஒளி கீற்றாய் தூரத்து நியான் லைட்
ஒளி விரிசல் காட்டி நிற்கும் மையிருட்டில்,
காலை முதல் சூரியனின் கதிர்த் துளைப்பாய்
இருளுடு வீசி வரும் ஈரக்காற்றில் குளிரும்.
வான அமைதி வடிகால் இட்டு வந்ததென
மோன ஞானியின் பிராணாயாமல் என
ஊன் புதை கல்லறை மயான அமைதி என
உழலும் அலைமட்டும் தனிமை நோவு முனகி
நிறை மவுனத்தில் கரகரப்பு தட்டச் செய்யும்.

கும்மிருட்டில் வெறிச்சோடிய நிலையிலும்
தம் உடல் சோர்வு தீர தன்னைத் துவைத்தோர்
தந்த வேதனை தீர, தன் சோர்பு நீங்க
இருளையும் குளிரையும் டானிக்காய் உண்டு
உருள் அலை கடல் நோக்கி மறுமாலை வருவோரின்
உவப்புக்கு தன்னைத் தயார் செய்து கொள்ளும்,
இயற்கை விதி அன்றி வேறேதும் அறியாத
வியப்புக் காட்சிகளை விதவிதமாய் காட்டும்
காலம் காலமாய் கடமை பிசுகாத சென்னை மெர்னா.

அணுவுக்கு முன்

அணுவும் அவன் அன்றி
அசையாது என்ற
மெய்ஞ்ஞானி
அன்று

அணுவைத் துச்சமாக மதித்து

அதுக்கு முன் அவனை நிறுத்தினான்
அணுவைப் பிளந்து பிரிக்கவே
முடியாது என்ற
விஞ்ஞானி
அன்று
அணுவைத் துச்சமாக மதித்து
அற்பம் என அதைப் பின் தள்ளிவிட்டான்

அணுவைப் பிளந்து அணுசக்தி ஆக்க
முடியும் என்று
விஞ்ஞானி
இன்று
அணுவை சிவசக்தி ஆக்கி
அவனுக்கு முன் அதை நிறுத்திவிட்டான்

அணுச்சோதனை பஸ்மாசுரன் கை
நிறுத்து என்று
மெய்ஞ்ஞானி
இன்று
அணுவக்கு முன் ஆதிமூல ஓலமிட்டு
அதுக்கு முன் 'சர்க்காதாரி'யை நிறுத்துகிறான்

மீட்டு

மதியை மறைத்த மாரி
வாயு விரட்ட விலகும்;
நீரை மறைத்த பாசி
கை அறைக்கு கலையும்.

சிவனை மறைத்த மாடு
ஹரிஜன் பாடலுக்க நகர்ந்தது,
சதியை மறைத்த மாசு
சிறுவன் காலுக்கு அகன்றது

காதல் மறைத்த நெறியோ
கானல் வரியில் மீளவில்லை?

ஊடல் மறைத்த நீதியோ?
கூடல் எரிப்பில் ஒளிர்வில்லை?
சாயை மளைத்த புறமோ
இருள் நீங்கலில் தெளிவாகும்!
மாயை மறைத்த அகமோ
தான்'னை அறிதலில் விரிவடையும்.

விடிவு

பூமித் தோலில்
அழகுத் தேமல்
பரிதி புணர்ந்து
கதிர்கள் கமழ்ந்து
விரியும் பூ.
இருளின் சிறகைத்
தின்னும் கிருமி
வெளிச்சச் சிறகில்
மிதக்கும் குருவி

எரிகல்

வெளிவானம் எரிகல்லில்
கிழிபட்டுத் தெரிகிறது:
வானக் கடல் முத்து
விழுகிறது; இருட்கரியின்
இயற்கை தன் இருளைமொழி
பெயர்த்து உதிர்த்தகவி...
உதரக் குடல் நாடி
உதிரும் சிறு குழவி...

கல்வீச்சு

காலக் குளத்தே
நாளை நேற்றென்ற
அலையேன் புரள்கிறது?
இன்று எனும் கல்த்துளிகள்
வீசி விழுவதனால்.

மின்னல்

ககனப் பறவை
நீட்டும் அலகு

கதிரோன் நிலத்தில்
எறியும் பார்வை

கடலுள் வழியும்
அமிர்தத் தாரை

கடவுள் ஊன்றும்
செங்கோல்

காத்திருந்தேன்

பொற்கோழி கூவர்
பொழுது புலர்,
பல் விளக்கி
நீராடிக்
கதவடைத்து
வழி நடந்து
விரைவில்
உணவருந்தி
வீடு திரும்பி
குளம் போன்ற சூரல் நாற்காலியில்
முடங்கிச் சுருண்டேன்.

கண்ணெதிரே
கானல் கொதிக்க,
பார்க்கும் தென்னை மரமனைத்தும்
பதுமையெனத் தங்கி நிற்க,
ஆலின் ஆயிரமாயிரம் சிறு
இலைகள் பதறி மின்ன,
வானம் நீலமாக விரிய
நான் தனித்திருந்தேன்.

வீதியில் யாருமில்லை;

Manonmaniam Sundaranar University, Directorate of Distance & Continuing Education, Tirunelveli.

வருவது என்றால்,
வரும் பொழுது இதுவேயானால்,
நீவேட்கையால் வாடிப்புலரும்
நாவினுக்கு நைப்பும் வேண்மோ?
என்று நானும்
அவன் வருகை நோக்கி
வெளிவாசலில் காத்திருந்து
தெருவீதியில் கண்பதித்தேன்.

பொழுது சரிய,
கதிருந் தளர,
என் நீ வேட்கை மறைய,
தெரு வீதியில்
வெள்ளித் திரைச் செய்தி வீசி,
ஒரு வாணக் கடித வண்டி நீங்கிற்று.
நாளும் ஞாயிறு
எங்கும் விடுதலை,
எனவே புறவுலசக்
செய்தி தானுமில்லை;

காரணந்தான்
என்று சொல்லலாம்
தகைத் தன்றி
பின்னறை சென்று
முன்னறை வந்து
மீண்டும்
சூரல் நாற்காலியில்
முடங்கினேன்.

தெரு வீதியில்
கர்த்தரின் சேனை
கையில் டமாரமும்
சப்திக்க
அடிவைத்து அடியெடுத்து
அகன்று செல்லும்.

மீண்டும்
வீதியில் யாருமில்லை;
வெறும் தனிமை.
வெகு துலைவில்,
வேகம் குறைந்து வரும்
டாக்ஸி என் வீடு வரும் என்று,
நம்பிக்கையின்
வேதனை தாங்கி
நான் எழ மனந்தூண்ட,
நான் வறிதே வீற்றிருக்க,
வந்த வண்டி
என் வீடு தாண்டிப் போகும்.
கண் எதிரே
கதிரவன் ரத்தக் களரியாக
வானக் கடலில் அமிழ,
பறவையெல்லாம் மடங்கிச்செல்ல,
நானும் என் சூரல் நாற்காலியில்
மீண்டும் சுருண்டு அமர்ந்தேன்.

கால் அழைத்துப் போக
கையெடுத்துத் தர
வாய் உண்ண
உணவு விடுதியில்
உணருவந்தி மீண்டும்
வெளி வாசலில்.
சூரல் நாற்காலியில் சுருண்டமர்ந்து
தெருவீதியில் கண்பதித்தேன்.
குறித்த நேரமின்றேல்,
குறிதப்ப வாரலும் உண்டென
பயம் நிரம்பிய தைரியத்தில்,
அவன் வரவு நோக்கி,
தெரு வீதியில்
கண்பதித்தேன்.

வேளித்திண்ணை,

அணைத்த நீண்ட தட்டியை

சுருட்டிக் கட்டி,
திட்டையருகே சூரல்நாற்காலியை இழுத்து,
முன் கிடந்த வெற்றுப் பாதையை
எட்டிப் பார்க்க இருகண்பதித்த
என் முன்னர் வேறாக வந்தவர் எவரும்
வேறாக,
அவர் பேச்சும் மாறிவீச,
நான் தனியாக,
என்னை மீறிய,
என்னிலும் வேறான,
நானே ஆய ஒரு நிலை;

அந்நிலையில்
சூரல் நாற்காலி
என்னைத் தாங்கிச்
சமைந்து சலமனமற்றுக்
காலபீடமாகப் பரவெளியாகப்
படர்ந்து விரியும்.

இரவின் இரண்டாவது சாமம்;
இனியும் குறிதப்பி வாரல் உண்டோ?

ஏனில்லை?
மனிதன் பிறப்பதும்
இறப்பதும்,
குறிதப்பி, குறிமாறி
உறுவதன்றோ?
எனவே
மீண்டும் நம்பிக்கை உள்ளத்தைப் பிறாண்ட
நானும் சூரல் நாற்காலியுமாக
அவன் வருகைநோக்கிக்
காத்திருந்தோம்.

வெளியே சென்று
விட்ட வழியே போய்
மீண்டு வந்தேன்.

மீண்டும்
அறை அறையாக
உள்ளந்த துடிக்க
கண் துழாவத்
தேடினேன்;

வந்தவரைக்
வந்து போனவரைக் காணேன்.
வராமலிருந்தவரைக்

யார்வந்திருக்கக் கூடும் என்று
நினைத்தேனோ அவர் வரவில்லை.
இரவு மங்க
கண் மயங்க,
தெருவில் நாளினுயிர் கிளைக்க
நான் கண்பதித்துக் காத்திருந்தேன்.

எடுத்த திருவடி
அடி பெயர்த்து
நிலம் பதித்து
வழி கடந்த
வருகை வேண்டி,
அன்று முதல்
இன்று வரை,
எண்ணத் தொலையாத அலுவல்களும்
தலை போகிற காரியங்களும் அவை,
போக்கில் போக,

உள்ளம் நம்பிக்கையின்
வேதனை நிறைய,
இச்சூரல் நாற்காலியில்
எதற்கும் சித்தமாகிக்
கட்டுண்டு காத்து நிற்கின்றேன்.

கொல்லிப்பாவை

திரௌபதி அவள்
வந்து போகும் அர்ச்சுன்ன நான்

வில்லெடுத்துக் கண்பூட்டி
நாண்வளைத்துக் குறிவீழ்த்திச்
சௌரியம் காட்டிச் சமர் செய்து
காதல் பெற்றான் ஒருவன்.
ஆனால்
வந்து போகும் அர்ச்சுணன் நான்.

நாக்கடித்து
வாய்ப்பறை கொட்டி
வேதாந்தக் கயிறு திரித்துக்
குறிதான் ஏதுமின்றி,
ஆண்மை தோற்று
பேடியெனப் பால் திரிந்து,
அவள் உருக்கண்டு,
உள்ளங்குலைந்து
உரம் வேண்டி
வந்து போகும் அர்ச்சுணன் நான்.

திரௌபதி அவள்;
நெற்றித் திலகமும்
நெறி மிக்க வாழ்வும்
கைத் திறனும் கலைப்பொலிவும்
மிக விளங்க,
நேர் நோக்கும் நிமிர்நடையும்
பொலி வூட்டக்
கல்வி கற்றுத் தொழில் புரிந்து
காரியத் திறனும் கருத்துறுதியும்
புண்ட
இந்நங்கை நல்லாள், அர்ச்சுணன் தன்
அவநம்பிகை உருவறிவாளோ?

அன்று
சுற்றத்தார் முகம் நோக்கி,

களம் தனில் கைசோர்ந்தாள்;
அதன் முன்னர்
விதி முன் தலைவணங்கி
உருமாறிப் பேடியானான் அவன்,
என்றாலும்
கண்ணன் கைகொடுக்க,
உள்ளின்ற செளரியம் எடுத்துதவ
முன்னோக்கித் தருக்குடன் திரிந்தான் அவன்.

திரௌபதி அவள்;
தூய்மையான ஊற்று;
பலர் கண்டும் உருவ அமைதி பெற்று
பேடியெனச் செயலிழந்து
தன்னைக் கண்டு மயங்கித் திரிவோனை
“வாழ்க்கைப் பாடி வீடு சென்று
வாகை சூடி வா,
காத்திருப்பேன்” என
மௌனத்தில் ஞானம் பேசி,
முறவல் பூத்துக் கற்பின் வைரப் படை
தாங்கி நிற்கும் கொல்லிப் பாவை அவள்.

திரௌபதி அவள்
வந்து போகும் அர்ச்சுணன் நான்.

வழித்துணை

என்றோ நமது புராணங்களில் படித்த ஒரு
கதை இதற்கு ஆதாரம். கதையின் கருவை
மட்டும் எடுத்துக் கொண்டேன். கருவுக்கும்
உருவுக்கும் இடைப்பட்ட சப்த தாதுக்களும்
என்னுடையவை.

1. பல்லாண்டு பல்லாண்டாய்
பாண்டங்கள் செய்து
பழுத்தவிரல் படைத்த
பண்டைப் பழங்குயவன்

பணிசெய்யும் வேளையின்
இடைநேரத் திரையில்
முயலுதடு, மூக்கறையன்,
பன்றிக்கண், தொன்னைச் செவி,
குச்சிக்கால், மோழைவிரல்,
ஏற்றச்சால் வயிறு
மழை கரைந்த ரஸ்தா
கப்பிக்கல் பல்வரிசைப்
படைதிரண் டெழுவதைப்
பார்த்துப் பதைத்தான்.

ஏமாற்றும் காற்றை
உட்கொண்ட பாண்டங்கள்
ஒலிக்காத பேச்சில்
வினவுவதை உணர்ந்தான்.
“பலயுகமாய்ப் பணியில்
விரல்பழுத்துப் போனாலும்
நின்று நிதானிக்க
நேரம் கிடைக்காமல்
காலத்தின் திருட்டகறி
குளம்படிக்கஞ்சி,
வெந்ததம் வேகாததுமாய்,
பச்சைய்,
அரை வேக்காடாய்,
அவசரத்தில் பாண்டங்களை
அறுத்துத் தள்ளும்
சட்டிபானைக்
கடைக்காரனா நீ?
மர்மம் அறியாத
மலட்டுக் கலைஞனா?
வனப்புக் கடலறியா
வாவித் தவளையா?”
பேச்சைக் கேட்டதிர்ந்து
நிலைபுரண்டு மண்ணில்
நெடும்பனையாய் வீழ்ந்த

பண்டைப் பழங்குயவன்
குமரபுரக் காட்டின்
மூலிகைக் காற்று
முகத்தில் பட்டதும்
விழியைத் திறந்தான்.

2. குமரபுரத்தி லொரு
தச்சன்-கொல்லன்-
கொத்தன்-கலைஞன்
எல்லாம்.
கற்பகத் தருவாய்
வேண்டுவோர்க்கு வேண்டுவதாய்
ஆகும் மேதை,
பொருளுக்கு அடிமை
ஆகாத பேதை.
செய்வதைச் சுத்தமாய்ச்
செய்வதில் மனத்தை கற்பூரமாக்கும்
இயல்புப் பைத்தியம்.
தச்சன் கொத்தன் என்று
வில்லைகள் ஒட்டி,
பலவேறு பணிகளுக்குப்
பரிந்தழைத்தாலும்,
வேலையைக் கறந்து
கூலிக்கு நாமம்
குழைத்துப் போட்டாலும்
பதறாத ஊமை
சிதறாத ஆமை.
செய்யும் வேலையன்றி
ராயுஜ்ய மறியாத
செங்கோல் கொக்கு.
செயலும் சித்தமும்
விரலும் திறமையும்
ஒன்றாகி வாழ்வில்
தலைமை தந்தாலும்
தனிப்பிறவி தடத்தூடே
செல்லும் தேனீ.....

சுவடில்லாப் பாதையில்
வழிகாட்ட
நத்தைக்குக் கொம்புண்டு.
யானைக்கு முன்கால் உண்டு,
குருடனுக்குக் கோலுண்டு;
தச்சனோ
தினத்திற்கும் வழிகாட்டும்
கைக்கோலைச் செய்ய
வனத்திற்குள் ஓர்நாள்
வழிந்தாடி வந்தான்.

காலையில் வந்தவன்
கண்ணோட்டம் விட்டான்;
மருதை, மா, பலா,
கருங்காலி, நாகை,
வாகை, வேங்கை,
கல்லாலம், காட்டுப்பனை,
வெப்பாலை, நிலவேம்பு,
காட்டிலந்தை குருந்தை-
அத்தனை தழைத்தன.
என்றாலும்
தகுந்த கொம்பைத்
தேர்ந்தெடுக்கும் சோனையில்
கடமைக்கும் கலைக்கும்
கருணை நெகிழ்வேது?
கருங்காலி பாறாங்கல்.
மருதை மாம்பழநார்.
கல்லாலமதை இழைத்தால்
இழைப்புளியின் வாயுதிரும்.
காட்டுமர வகை எல்லாம்
தனித்தனியாய் சோதித்து
நல்லதைப் பொறுக்க
பிடித்தநாள் கணக்கை
விழிதிறந்த குயவன்
வியப்புடன் கணித்தான்.

தான் விழுந்தநாளில்
நண்டு நடமாடும் கடகத்தில் இருந்த ரவி
இன்றோ
முதலைக் கரவிருக்கும்
மகரத்தில் தென்பட்டான்
வெண்மரக் கிளை எதிரே
வெட்டிக் கிடந்தது.

மரம் பொறுக்கவா
மாதம் ஆறு?
ஆறு மாதத்தில்
அவனாயிருந்தால்
அறுத் தெடுத்திருப்பான்!

காலக் கண்ணற்று
கிணற்றில் வளையவரும்
ஆறுகால் பூச்சி இவன்
என்று நகையாடிப்
பழங்குயவன்
வானேறிச் சென்றான்.....

ஆதிக்குயவன்
அமைதியுடன் சூளையிலே
பண்டைக் போக்கில்
பாண்டங்கள் செய்தாலும்,
அதிசயமாய்,
தச்சனும் மரக்கிளையும்
மன அலையில் அமிழ்ந்தெழுதல்
கண்டுபடபடத்தான்.
இதை
அசட்டையுடன் அடிமனத்தில்
ஆள்வதற்கு விடவா?
அன்றி,
நினைவுடனே,

வானத்தின் சாளரத்தில் கண்ணோட்டி
பாலைப்புளிக்க வைக்கும்
பழக்கத்தைப் பயிலவா?
என்றெண்ணி எண்ணி
இருக்கையிலே மற்றொரு நாள்.

3. குமரபுர கிராமத்தார்,
தொழிலாளர், மற்றவர்கள்,
கூடவே தச்சனின்
நிலைகுலைந்த மனைவியும்,
காணாதபோன தச்சனைத்தேடி,
கடைசியில் காட்டில்
கண்டதும்.....

குடும்பம் மறந்து
ஊர்மறந்து
கைக்கோலைச்செய்யும் சிறுபணியில்
வாழ்வுப் பெருநாளை
பாழாக்கும் பேதையைக்
கண்டதும் .....

“கைக்கோலைக் கடைந்தெடுக்க
வந்தமதி மச்சானே!
மரம் பொறுக்க
மாதம் ஆறானால்
பட்டை சீவி.
கழியின் வைரத்தில்
வடி வத்தைக் காண்பதற்குள்
பாவைஇவள் போய்விடுவாள்-
குங்குமம் மஞ்சளுடன்
வேலைஎன்றால் ஈக்கடிபோல்
தொட்டோட வேண்டும்.
தண்ணீரில் உப்பாகித்
தானழிந்து போவதென்றால்
தமரும் அழிவார்;

தரணியும் அழியும்.
வாழ்க்கைப் பெருந்திக்கு
நின்று,
திரும்பி,
நெடுநோக்கை ஓட்ட
நேரமில்லை.
இருந்தால்
கிருதயுகத்தில் துவக்கியகைக்கோலை
கலியில் எடுத்துவரப்
போதிருக்கும்.
ஆனாலோ
காலம் நில்லாது.
கைக்கோலும் தடுக்காது,
வாவீடு', என்று
வக்கணைகள் படித்தார்.

“செய்வதைத் திருந்தச்
செய்வதே வேலை,
யோகம்,
ரவிகூறும் கர்மம்
வயிற்றுக்காய் வேலைஎன்றால்
நெஞ்சில்ஒரு பிசாசுத்தலை
நில்லாமல் ஆடும்.
ஒதுக்க முடியாத
உள்ளத்து உந்தலானால்
கட்டாந்தரைகள்
கனக மாளிகையாகும்.
கையே கடவுளாய்
சோலைகளாய் அலைகளாய்
வாழ்வின் திருவாக்கை
வெளிஎங்கும் எழுதிவிடும்,
வேலையில் வான்தோன்றும்
காலத்தின் வாலாடாது.....
கடமை முடிந்ததும்
கைக்கோ லழகோடு

காலாற வருவேன்.
கூலிக் கணக்கும்
படித்தவர் சொன்னாலும்
பழுத்தவர்களில் கில்லை.”

விளக்கத்தைக் கேட்டு
பித்துப்பிடித்தவர் போல்
நின்றவர்கள் வாயடைத்துத்
திரும்பினர் குமரபுரம்.

4. குமரபுரக்காட்டில்
தச்சனும் ஊராரும் வாக்காடி,
பின்னர்,
ஊரார் உளைந்து
ஊருக்குத் திரும்பியதை
வானத்துச் சாளரத்தால்
வாங்கிய பழங்குயவன்
சித்தத்தலைகள்
சிரிப்பிடையே சொல்லியதை
உன்னிப்பாய்க் கேட்டான்.

‘வயிற்றுக்கு மிஞ்சிய
விஷ்ணுவைக் காணாதார்க்கும்,
காலம் நில்லாதென்னும்
கணக்குப் பிள்ளைகளுக்கும்,
நினைப்புத் தடித்து
நிகழும் நிமிஷத்தில்
புணர்ந்தின்பம் காணும்
அசட்டுத் தச்சனுக்கும்
இடையே
உருண்டு வரும்அலையே
மெய்யான வாழ்வின்
எல்லைத் துவக்கமா?
சித்தத்தலைகள் காட்டியகடலில்
ஆழம் முனைப்புத்

தகுமா உனக்கு?
மனம்துயிலக் கைஓடும்
வினைவிளையில் அழகா?
மனம்விரலாய் மாறுவதால்
உயிரியக்கில் வனப்பா?
வனப்பு மேலா
கணக்கா?
தரமா அளவா?
தத்துவத்தின் அலைகள்
தறிகெட்டு ஓட
காலத்தின் இறகு
கழுக்கமாய்ப் பறக்க,
சிந்தனை ஏக்கம்
குயவனுக்கே னென்று
சாளரத்தை விட்டுத்
திகிரியைத் சுழற்றினான்.....
குமரபுரக் கலைஞனோ
ஒருமையுடன் கைக்கோலை
இழைப்பதில் இருந்தான்.
மரத்தின் இலைகள்
பழுத்து உதிர்வதும்
பருவங்கள் தோன்றிப்
பதுங்கி மறைவதும்
பார்க்காத லயத்தி
பணியாற்றி வந்தான்.

5. காலத்தின் ஆற்றங்
கரையோரம்
பரிசலில் கநற்தேவன்
படர்ந்து கிடந்தாலும்
பாதைவழி எங்கும்
விழிநட்டிருந்தான்.
குமரபுரத்தார்கள்
ஒருவர்பின் ஒருவராய்
பரிசலில் ஏறிப்
பணிவுடன் அமர்ந்ததைப்

பார்த்துப் பதைத்தான்.

“வயதில் பழுத்தவர்கள்,
வாலிபர்கள்,
இடைவயதோர்,
நோயுள்ளோர் இல்லாதவர்
அவசரமாய் வந்தேற,
வயதில் மூத்த
கலைக்காரன்
மடத்தச்சன்,
அவன்மட்டும் வாராத வயணமென்ன?
பல்தெரியக் கேட்டான்.

“சங்கொலிக்க நாங்கள் வந்தோம்
தங்கிவிட்டோர் தத்துவத்தை
நாங்கள் ஏதும் அறியோம்.”

காலம் முகஞ்சுளித்து,
தள்ளுகோ லெடுக்கப்
பரிசல் பறந்தது
கறும் வெளியினூடே.

6. அன்றோருநாள் காட்டில்
ஊரர்கள் வந்து,
பேய்ப்பிடித்து தச்சென்று
உலகவழி வேப்பிலையால்
ஓட்ட முயன்று
மனம்முறிந்து திரும்பியதும்,
தச்சன்,
காற்றடித்த மலையாகக்
கலையாதிருந்ததுவும்,
கண்டிருந்த குயவன்
திகிரியை உருட்டி,
நிற்காமல் கணக்காய்ப்
பாண்டங்கள் வணைந்தாலும்,

குடுக்கைக்குள் கரப்பு
கொரகொரப்பது போலுணர்வில்
உறுத்தல் நிலைகுலைக்க
கலைஞனிடம்பேசி
கர்மத்தின் மர்மத்தைக்
கண்டறியும் கிண்டலுடன்
காட்டுக்கு வந்தான்.

வந்தாலோ?
வானத்தமைதி
வடித்தெடுத்த வதனம்,
தண்ணீரில் சூரியஒளி
தத்தளிக்கும் மேனி,
காலத்தின் சுவடுகள்
பதியாத பாங்கு,
கண்ணாழ்ந்த கையில்
கலையான கொம்பு.

“காட்டுக்கு வந்த அன்று
சிம்மத்தில் இருந்த குரு
இன்றும் இருக்கின்றான்.
ஈராறு வருடம்
இன்றொடு ஓடியும்
கொம்பைத் தேர்ந்து,
தோலெடுத்து.
இழைத்து,
சீர்திருத்தம் செய்யுமுன்
பெரிதலை, சின்னத்தலை,
வாடிவிழுந்த மனைவி,
ஊரடனே ஒத்துப்போய்
அறிவாளி யானவர்கள்--
அனைவரும் அக்கரையைச்
சர்ந்துவிட்டார்-ரசகியமாய்,
இருந்தும்
மாயத் தச்சன்மட்டும்

காலத்திற் கணைகட்டி
குறையா ஒளியாய்,
வாடாமலராய்,
நலியாக் கலைஞனாய்
கைக்கோலில் கருத்தமிழந்து
காலத்தைக் கடக்க
கைகொடுத்த கோலெதுவோ?
தாங்கிவந்த படகெதுவோ?
காலமன் காலடியில்
கமலாசனமிட்டு
தியானத் தமர்ந்ததனால்,
தான் ஆனகற்பனைத்
தானாய் அழிந்திட,
நிலையான இளமையின்
கலைமஞ்சி நின்றதோ?.....

7. ஆண்டுகள் பலவாச்சு,
காடுமேடாச்சு,
மேடு காடாச்சு,
குமரபுரம் இருந்திடம்
புல்மண்டிப் போச்சு.
கைக்கோலை மேலும்
அளவாக்கி மெருகூட்டி,
தலையில்
யாளிமுகம் அமைத்து.
கண்ணுக்கு நெருப்புக்கல்
ஒளியைப் புதைக்கும்முன்
காண்டஹார்மன்னர் பரம்பரை
இலை உதிர் காலத்து
வாதா மரம்போல்
இலைஇலையாய் உதிர்ந்து
மொட்டைப்பேய் மரமாகி,
காலக் கொடூரத்தின்
கண்ணாடி ஆயிற்று.
8. ஆதிக்குயவனுக்குப்
பகலுண்டு இரவுண்டு,
வயதெல்லை உண்டு.

அன்னை இயற்கைக்கு
இவை எதும்இல்லை.

திகிரியைக் சுழற்றி
கைஓய்ந்த குயவன்
கண்ணோடும் இரவுக்குக்
காத்திருக்கும் அந்தியில்
காட்டுக்கு வந்து
கரவற்ற கலைஞரின்
கதிகாண வந்தான்.
தன் கண் வியப்பால்
விசும்பால் விரிந்தது.
மன்னின் பெயர்கள்
மணலில் தெரிந்தன.
கைக்கோலின் கைப்பிடி
முடியாமல் இருந்தது.
தச்சரின் இளமை
குன்றாமல் எரிந்தது.
தான்வெல்லாக் காலத்தை
அவன் வென்றுவிட்டான்,
என்றெண்ணி இருப்பிடம்
சலித்துத்திரும்பி
பிரும்மாவின் இரவில்
ஒன்றாகிவிட்டான்.

9. பிரும்மாவின் இரவு
கரைந்தோடும் காலை.
குயவன்தன் சூளைக்குக்
கருத்தோடு வந்தான்
சூளை இருந்திடம்
சுடராய் இருந்தது
திகிரி இருந்த இடம்
தேனாகி விட்டது.

மாய விளைவுகளை
கண்ணுற்ற குயவன்
மர்மப் புதமைளதோ

அண்டத்தை அளரவும்
அழகைக் கண்டு
காட்டில் இறங்கினான்.

கண்ணெதிரே கைக்கோலா?
வெந்தழலின் நேர்நாக்கா?
மின்னின் மினுக்கா?
மெய்ப்பொருளின் கதவிடுக்கா?
அது
கைக்கோலின் பிடியா?
உயிரியக்கைக் காட்டும்
உள்ளார்ந்த கண்ணா?
பேரணுவின் குக்குமத்துக்
குறியீட்டுச் சுழலா?
அவன்
தச்சனா, தச்சனா
தச்சன் தானா?

முத்தொழில் பிரிவினையின்
மூடத்தனம் கண்ட
மனமடங்கி மேலேற
எண்ணிய நேரத்தில்,
காலக் கணக்குப்படிப்
புதுப்பிரும்மப் பட்டம்
பெறுவதற்குப் புதியவன்
வருவதைக் கண்டான்.
அயர்ந்தான்
அவிந்தான்.....

புல்கள் சிரிந்தன.
தச்சன் சிரித்தான்.
இழைப்புளி சீவிய
மரச்சுருள் ஒன்று
கால்மீது காற்றில்

உருண்டு சிரித்தது.

புல்கள் சிரித்தன.

கிளிக்கூண்டு

இருளின் மடல்கள் குவிந்தன.

வானத்து ஜவந்திகள் மின்னின

காவிரி நாணல்கள் காற்றில் மயங்கின.

மேற்கே சுடலையின் ஓயாத மூச்சு.

காலன் செய் ஹோமத்தில் உடல் நெய்யாகும். காட்சி

கிழக்கே பெண்களின் மட்டற்ற பேச்சு,

கட்டமன்ற சிரிப்பு.

காவிரி மணிலில் குழந்தைகள் கொம்மாளம்...

குழந்தைகள் சொல்லினர்:

பொழுது சாய்ந்தது பெற்றோரும் சீறுவர்,

ஜலத்தைத் தெளித்து மணலைக் குவி,

கூண்டைக் கட்டி, வாயிலைத் திற,

கிளி வந்து அடையும்.

கோவைப் பழமூக்கும் பாசிமணிக் கண்ணும்,

சிவப்புக் கோட்டுக் கழுத்தும் வேப்பிலை வாலும்,

ஆ! காலையில் கூண்டுக்குள் எப்படி விழிக்கும்!

காலையில் வருவோம், கிளியைப் பிடிப்போம்...

வாழ்க்கையும் காவிரி,

அதிலெங்கும் கிளிக்கூண்டு

நானொன்று கட்டினேன்.

வார்த்தையே மணல், ஓசையே ஜலம்

என் தீராத வேட்கையே குவிக்கும் விரல்கள்;

பாட்டென்றும் கூண்டொன்றமைத்தேன்,

அழ கென்னும் கிளியை அழைத்தேன்.

காலையில் கதவுகள் கிழக்கில் திறக்கவும்,

ஒளியாற்றில் செம்மேக மாதுகள் குளிக்கவும்,

மரங்களின் ஓசை மதுரமாய் மிதக்கவும்,

கண் காணாக் கரீச்சான்கள்
களியேறிப் பாடின...
குழந்தைகள் வந்தனர். கூண்டையும் கண்டனர்,
கிளியினைக் காணார்.
இரு குழந்தைகள் வருந்தினர்.
'இரவில் கிளி வந்து இறகை ஒடுக்கியும்
இடமில்லை யென்றே பறந்து போய்விட்டது,
சுவட்டினைப் பாராய்!'
பல குழந்தைகள் பல் காட்டி இளித்தனர்.
'கிளியேது சுவடேது, முடரே!...

மாலையில் எழுதிய பாட்டை
காலையில் எழுந்து நான் படித்தேன்...
அலைபடு நிழலில் பிம்பம் தெரியுமா?
மணல் கூண்டில் கிளிவந்தது நுழையுமா?
உள்ளத்தின் வேட்கை வார்த்தையில் தோணுமா?
ஆ! ஆசை அழைத்தால் போதுமா?
அழகென்ன மீனா?
ஓசையின் தூண்டிலில் சிக்குமா?...

சில பெரியயோர்கள் இரங்கினர்:
நன்னூல் தெரியாத நண்பா!
ஈதென்ன பைத்யம்!
வயிற்றையும் வாழ்க்கையையும் விட்டு
காசையும் காலமும் போக்கி
சொல்லொடு மன்றாடும் அடிமுட்டாள்,
பிழைக்கத் தெரியாத பெரும்பித்து!
ஈதென்ன பைத்யம்!

பல சிறியோர்கள் புகழ்ந்தனர்:
அட பித்தே!
தொட்ட வார்த்தையில் தங்கத்தைத் தேக்கினாய்,
தொடாத தந்தியில் ஒலியை எழுப்பினாய்,
எண்ணாத உள்ளத்தில் எழிலினை ஊற்றினாய்

அழகின் அம்பை வார்த்தையில் பூட்டினாய்,
அழகுப் பித்தே வாழ்க...

சிறியோர்கள் வார்த்தையைப் போற்றினேன்,
பெரியோர்கள் இரங்கலைத் தள்ளினேன்,
ஆறெங்கும் கிளிக்கூண்டு கட்டுவேன்,
அழகினை அழைப்பேன் எந்நாளும்...

பூக்காரி

1. மழைக் காலின் மையிருட்டில்,
மேகம் குனிய இடி, முழங்க,
வீடு வந்த மழையின் கண்ணீர்.
பூக்காரி பொங்கும் குரல்
மையிருட்டில் மேவி ஓங்கி
மழை நீரின் குரலினொடு
பரவிற்று திசையெங்கும்.
“மல்லிகை வேணுமா?”
ஜாதி மல்லிகை?”
2. மழை இருட்டில்
தெருவி லொரு
ஈசுரவி பறக்கவில்லை.
மேகம் வலுத்தது,
மழை மீன்கள் துள்ளின.
மின்னல்கள் சிரித்து
மேகத்தைக் கொளுத்தின.
கூதலென்னும் நாகம்
குடையோடு சீறிற்று.
அஞ்சி ஓடுங்கிய அழகிய பெண்கள்
அடுப்பங்கரை சேர்ந்து
கண்பை மருவினார்.
“மல்லிகை ரத்தினம்,
மருக்கொழுந்து பச்சை,
ஏறி மணக்கும் கூந்தலோர் வாரீர்.
மல்லிகை வேணுமா

ஜாதி மல்லிகை!”

என்றழுதாள் பூக்காரி.

பூக்காரி பொங்கும் குரல்
பெண்களை எழுப்பவில்லை.
சாரலின் கடுஞ்சினத்தில்
பூ மோகம் ஆடவில்லை.
பூக்காரி குரலினொடு
கூடிற்று மழையின் கண்ணீர்.
பூக்காரி பொட்டுக்கூடை
திரும்பிற்கு வீடுநோக்கி...

3. உலகெங்கும் உற்பத்தியாய்
நாடெங்கும் சந்தைமேடாய்
வியாபாரத்தில் போட்டிமுள
சந்தைக் குரலிடையே
போர் விதைகள் கருவடைந்த.
கனவுத் தெய்வம் கடைத்தெவில்
கொட்டின்றி முழக்குமின்றி,
அருஞ்சரக்கை விரித்துவைத்து
வாங்குவோர்க கேங்கிற்று.
“அன்புச் சரக்கு
அழியாத சரக்கு,
தினாறாலும் எக்காலும்
தித்திக்கும் சரக்கு,
வேண்டுவோர் வாரீர்
வாங்குவோர் கூடீர்.”
சந்தைக் கலவரத்தில்
தெய்வக்குரல் கேட்டகவில்லை
சந்தைக்கடை கலைந்ததும்
கனவுத் தெய்வம் போகவில்லை...
4. குலம் எழுந்தது,
அண்டம் அதிர்ந்தது
உலகெங்கும் கூடாரம்.
ஊரெங்கும் விஷப்புகை
வானொங்கும் எ.:கிற்கு

தெருவெங்கும் பிணமலை.
பீரங்கித் குரல்பேச
கேட்டதொரு வேறுகுரல்
“அன்பும் அஹிம்சையுமும்
விற்பு வந்தேன் ஆதிமுதல்,
பூக்காரி பூபை போல
கண்ணெடுப்பார் யாருமில்லை.
ருத்திரனின் வெளிக்கூடத்தில்
கடுமோகம் கொண்டுவீட்டார்.
காமனை எரித்த ருத்தரன்
கண் சிமிட்டில் தணிந்து போவான்.
அன்பே சிவமாவான்
மங்கலமாய் மலர் தருவான்.
வாங்குவோர் கூடர்.”ஸ
எ.கிறகின் உயரம்
தெய்வக்குரல் ஏறவில்லை.
நெஞ்சுடையாக் கனவுத் தெய்வம்
கூவுதலைக் குறைக்கவில்லை.
“அன்பே சிவமாவான்
மங்கலமாய் மலர் தருவான்
வேண்டுவோர் வாரீர்.
வாங்குவோர் கூடர்.”

நகரம்

தனிமை, விழியில்
விழுந்த விழுந்த இனிமை
இடைவேளையின்றி யின்றி
ஆசையதை நீட்ட நீட்ட,
கூடற்கு கனவைக் கூட்ட கூட்ட,
சகதி கிடைத்த கொசுவாய்
வஞ்சிக் குலையைப் பெருக்க பெருக்க,
பித்த மேறிய உடலாய்
உடலும் உளமும் அரிக்க அரிக்க,
பசி தீண்டிய நாயாய்
தெருத் தெருவாய் அலைக்க அலைக்க...

நான்கு விரல்குதி யிட்டயிவ்
வாண்டுச் செருப்பணிந்து,
சேலைத் தலைப்பை பட்டம்விட்டு,
இடவலமாம் மருங்கசைத்து,
சோரில் சேர்வெழுப்பும்
கோதை நீளம் அரையாக்கி
தொங்க விட்ட குதிரைவால்
முன்னும் பின்னும் நடையோடு
இசைந்தே அசைந்து வாவெனக் கை
அசைத்தேக யழைக்க வலம் செல்லும்
பைங்கொடி நிறையருந்த தெருக்கள்...

மரீனா மணற் பரப்பில்
வாரத்தில் ஏழுமுறை
மாலைக் கிளரும்
மாலை வேளையில்
அமைதி தேடிச் சென்றால்
எதிரொலிக்கும் கடலோரம்
கருமீர் மணல் வெளியில்
ஆழியிந்த அணங்கை யெண்ணி
கண்முடி கால் கட்டி

போன்ற கவிதைகளை புதுக்குரல்கள் தொகுப்பில் காணலாம்.

யாருக்கும் வெட்கமில்லை

- சோ. ராமஸ்வாமி

1934-ஆம் ஆண்டு சென்னையில் பிறந்தார். 1957 ஆம் ஆண்டு நாடகங்களை எழுத ஆரம்பித்தார். துக்ளக், Pick Wick ஆகிய இதழ்களை நடத்தினார். 14 படங்களுக்கு கதை எழுதியுள்ளார். 180 திரைப்படங்களில் நடித்துள்ளார். ஒரு திரைப்படத்தை இயக்கியுள்ளார். நான்கு தொலைக்காட்சிப் படங்களுக்கு கதை எழுதி இயக்கி நடித்துள்ளார். ஹால்டி காட்டா, வீரகேசரி போன்ற விருதுகளை வாங்கியுள்ளார்.

1994 ஆம் ஆண்டு எழுதப்பட்ட நாடகம் யாருக்கும் வெட்கமில்லை.

பிரமிளா தாய் தகப்பன் இல்லாத பெண். சித்தி, சித்தப்பா வளர்க்கின்றனர். பருவத்தில் ரமேஷ் என்ற சுந்தரத்தை காதலிக்கிறாள். அவன் ஏமாற்றி விடுகிறான். திருமணம் முடிக்க முடியாது என்று கூறியதும் சித்தப்பா அதிர்ச்சியில் இறந்து விடுகிறார். சித்தியையும் தம்பி இருவரையும் காப்பாற்ற பணம் தேவை. பிரமிளா பல ஆண்டுகளுடன் தவறாகப் பழகுகிறாள். அந்த பணத்தை சித்தி குடும்ப செலவுக்காக அனுப்பி வைக்கிறாள்.

பிரமிளாவை ஹோட்டலில் போலீஸ் கைது செய்கிறது. அப்பாதுரை, ராஜலட்சுமி தம்பதிகளின் இளைய மகன் வக்கீல் வேணுவிற்கு 'கேஸ்' கிடைக்காததால் பிரமிளா கேஸை போலீஸ் எஸ்டேஷனில் பெறுகிறான். பிரமிளாவை பெயிலில் அழைத்து வருகிறாள். பிரமிளா தங்கியிருக்க சரியான இடமில்லை. எனவே, வேணு வீட்டில் தங்குகிறாள்.

அப்பாத்துரையின் பிஸினஸ் பார்ட்டனர் ராவுத்தருக்கு மட்டும் வேணு, பிரமிளா பற்றிய செய்தி தெரியும். வேணுவின் தாய், தந்தையர்க்குத் தெரியாது. ஒரு நாள் பிரமிளா அணிந்திருந்த மோதிரத்தை பார்த்த பின் தன் மூத்த மகன் சுந்தரத்தால் வாழ்க்கை இழந்தவள் பிரமிளா என்பதை ராஜலட்சுமி தெரிந்து கொள்கிறாள்.

ராஜலட்சுமி ராவுத்தர் கூறிய வார்த்தைகள் மூலம் சுந்தரத்திற்கு பிரமிளாவை திருமணம் செய்து வைக்க நினைக்கிறாள். மனக்குழப்பத்தோடு சுவாமிகளிடம் சென்று மனத்தெளிவு பெறுகிறாள். கடவுள் சன்னதியில் பூ போட்டு பார்த்து தெளிவான முடிவு எடுக்கிறாள். பிரமிளாவை திருமணம் செய்யவில்லை என்றால் சொத்தில் பங்கு இல்லை என்று ராஜலட்சுமி கூறுகிறாள்.

தாய் சொல்லை கேட்க பிரியமில்லாமல் பிரமிளாவை மிரட்டுகின்றான். அவளது சித்தி குடும்பத்தாரிடம் இவள் கெட்டவள் என்று தெரியப்படுத்தப் போவதாகக் கூறுகிறான். கோர்ட்டில் இவள் வழக்கை வேணு எடுத்து நடத்துகின்றான். தீர்ப்பு கூறும் இறுதி நாளில் 'இப்படிப்பட்ட பெண்கள் சமூகத்தை சீர்க்குலைப்பவர்கள்' இவர்கள் தண்டனைக்கு உரியவர்கள் என்ற

தீர்ப்பாகின்று. அதே கோர்ட்டுக்கு வரு முன்பே விஷத்தை சாப்பிட்டுவிட்டு வந்து விடுகிறாள் பிரமீளா தீர்ப்பு கூறும் நாளில் பிரமீளாவின் இறுதி நாளாக அமைகின்றது.

பிரமீளா	-	கதாநாயகி
அப்பாதுரை	-	பிஸினஸ் மேன்
ராஜலட்சுமி	-	அப்பாத்துரையின் மனைவி
சந்திரம்	-	மூத்த மகன்
வேணு	-	இளைய மகன்
ராவுத்தர்	-	அப்பாதுரையின் நண்பர் பிஸினஸ் பார்ட்னர்
ஆனை மணாளன்	-	குடும்ப நண்பர் எம்.எல்.ஏ
சுவாமிகள்	-	ஒரு பக்திமான்
ரங்கநாதன்	-	பணக்காரர் - குடும்ப நண்பர்
சலபதிராவ்	-	ஒரு ஹோட்டல் முதலாளி
கோபால்	-	ஆனை மணாளன் மகன்

மாஜிஸ்ட்ரேட் 1

மாஜிஸ்ட்ரேட் 2

பப்ளிக் பிராசிக்யூட்டர்

பெஞ்சு கிளார்க்

பியூன்

ரங்கநாதன் மூலம் பிரமீளா யார் என்பது ராஜலட்சுமி குடும்பத்துக்கு தெரிய வருகிறது. ரங்கநாதன் என்னுடன் பழகிய பெண் பிரமீளா என்கிறார். ஆனை மணாளன் மகன் கோபால் பிரமீளா அழகில் மயங்கி திருமணம் முடிக்க நினைக்கிறான். சமூகத்தால் புறந்தள்ளப்பட்ட பெண் பிரமீளா என்பதால் அவளது முடிவு, விருப்பம் என்பதற்கு முக்கியத்துவம் தரப்படாமல் கோபால் விருப்பத்தை ஆனை மணாளன், வேணு போன்றோர் விமர்சனம் செய்கின்றனர். புறந்தள்ளப்பட்ட பெண்ணுக்கு மறு வாழ்வு என்பது மறுக்கப்படுகிறது என்பதை இந்நாடகம் தெளிவுப்படுத்துகின்றது.

ஜீவனாம்சம்

- சி.சு. செல்லப்பா

வெங்கடேஸ்வரன், அலமேலு தம்பதிகளுடன் வாழுகின்ற வெங்கடேஸ்வரன் தங்கை சாவித்திரி பற்றிய கதை ஜீவனாம்சம் கேட்டு வழக்கு தொடுகின்றனர். சாவித்திரி மாமனார் வீட்டில் அரைமா நிலத்தை அனுபவ பாத்யதையாக எழுதித் தருவதாகக் கூறுகின்றனர். வழக்கு வாயுதா, அது இது என்று பல மாதங்கள், வருடங்கள் என கிருஷ்ணமூர்த்தி நடந்துக் கொண்டேயிருக்கிறது.

சாவித்திரியின் அப்பா விஸ்வநாதன் காலத்தில் அவர் நண்பர் சாமிநாதன் ஜீவனாம்சம் கேட்க சொன்னார். விஸ்வநாதன் என் மகளுக்கு சாப்பாடு போட தனக்கு முடியும் என்று கூறி ஜீவனாம்சத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தார். சுந்தரம் மாமா தன் அண்ணன் சாவித்திரியின் மாமனார் ராமசாமி அய்யர் ஜீவனாம்சமாக தர விரும்பும் சங்கதிகளைக் கூற வந்த போது வெங்கடேஸ்வரன் ஒத்து கொள்ளாமல் கோர்ட்டில் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று கூறி விடுகின்றான்.

பன்னிரண்டு வயதில் கல்யாணம். பதினைந்து வயதில் கணவன் கிருஷ்ணமூர்த்தியுடன் வாழ்க்கை ஆரம்பம். நான்கு மாதங்களில் விருந்துக்கு அப்பா வீட்டுக்கு வருகை. தந்தி செய்தி கிருஷ்ணமூர்த்தியின் இறப்பு. வயல் அருகில் உள்ள கிணற்றில் தவறி விழுந்து கிருஷ்ணமூர்த்தி சாவு. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் தம்பி ஐந்து வயது கணபதியின் பாசம் என்ற தன் வாழ்க்கையின் மீது பல மன ஓட்டங்கள் பல போராட்டங்கள் கடந்த பின் தன் வாழ்க்கையைப் பற்றி சாவித்திரியே முடிவு எடுக்கிறாள். சிறுகுளம் என்கிற தன் புக்காத்து போவதாக அந்த முடிவு அமைகிறது. அண்ணன், அண்ணிக்கு இவளது முடிவு எதிர்பாராத முடிவாக அமைகின்றது.

சாவித்திரி ஒரு இந்தியக் குடும்பப் பெண்ணின் பரிபூரண பிரதிநிதியாக இருக்கிறாள். காலத்துக்கு ஒவ்வாத பழம் மதிப்பு சாவித்திரியின் முடிவு என்றாலும் இன்றைய புது மதிப்பும் நாளை புதுமையை இழந்துவிடக்கூடும். எனவே, சாவித்திரி அடிப்படைக் கேள்விக்கு விடை கண்டவள். அதனால் எல்லா மனதிலும் என்றைக்குமாக நிற்பாள்.

சி.சு. செல்லப்பா நாவலில் சில இடங்களில் நனவோடை உத்தியைக் கையாண்டுள்ளார். நாவல் முழுக்கு முழுக்க நினைவுப் பாதையிலும் செய்கின்றது. ஒரு இரண்டரை வருஷ காலத்தில் மூன்றே தடவைகள் கோர்ட்டிலிருந்து வெங்கடேஸ்வரன் திரும்புகிற நேரமும் அதை அடுத்த ஒன்றிரண்டு மணி நேரம் தான் கதையின் அப்போதைய நடப்பு வெளிப்படுகின்றது.

ஒரு கடலோர கிராமத்தின் கதை

- 'தோப்பில்' முஹம்மது மீரான்

பள்ளிவாசல் டிரஸ்டி வடக்கு வீட்டு முதலாளி அகமதுக்கண்ணை, அவரது நடவடிக்கைகளை எடுத்து விளக்குவதாக நாவல் ஆரம்பிக்கின்றது. மாலத்தீவிலிருந்து செய்யதினா முஹம்மது முஸ்தபா என்பவர் பள்ளிவாசலில் உள்ள கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஆவியைப் பிடிக்க வருகிறார்.

அகமதுக்கண்ணை ஊரார் மரியாதையோடு வணங்கி வந்தனர். சுறாப்பீலி வியாபாரி மஹமுது மட்டும் எதிர்ப்புக் காட்டுகின்றார். அகமதுக் கண்ணுவின் சகோதரி பதினான்காம் வயதில் விதவை ஆகிவிட்டவள். அவளது உணர்வுகளுக்கு மதிப்பு தரப்படவில்லை. மந்திரம் ஒதி வீட்டுப்பிரச்சினை, ஆவிப்பிரச்சினை தீர்ப்பவர் சமூக முரண்பட்டு நிற்பதை ஆயிஷா உம்மாள், மகள் பாத்திம்மா மூலம் விளக்குகிறார்.

அகமதுக்கண்ணுவின் மகள் ஆயிஷா தன் அத்தை மகன் பரீது மீது பரிவுடன் கூடிய காதலைக் காட்டுகிறாள். அகமதுக்கண்ணு சொந்தம் என்பதைத் தாண்டி பணம் என்பதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டவர். ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூடம் ஊருக்கு வர போகின்றது. இதனால் ஊர்மக்கள் விழிப்புணர்வு பெற்று விடுவர் என்பதால் அதனைத் தவிர்க்க நினைக்கிறார். தன் வாழ்க்கைத் தேவைக்காக பல பேரை கொண்டு சிற்றாற்றில் போட்டு விடுகின்றார். இதற்கு கருப்பன் உதவுகின்றான்.

மஹபூப்கான் உதவியால் ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூடம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு வகுப்புகள் நடக்கின்றன. ஆங்கிலத்துரை ஆசிரியராகப் பணிப்புகிறார். ஊர் மாற்றத்தை பெண்களும், ஆண்களும் விரும்பவில்லை. ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூடம் படித்தால் நரகம் கிடைக்கும் என நம்பினர்.

மஹபூப்கான் மனைவிக்கு அந்த ஊர் பெண்கள் தன்னிடம் நடந்துக் கொண்ட முறையைப் பார்த்ததில் இருந்து ஊர் மீது வெறுப்பு. சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் ஊரை விட்டுப் போக கணவனைத் தூண்டுகிறாள். ஆனால், அவனே முஸ்லீம் சமுதாயம் படிப்பறிவு பெற வேண்டும். சுரண்டுபவர்களைக் கிராமத்தார் அடையாளம் கண்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற துடிப்புடன் செயல்படுகிறார். மஹபூப்கான் வீட்டிற்கு கல்களை இரவு நேரத்தில் எறிந்து ஊரை விட்டு விரட்ட நினைத்தனர். ஒருவாறு பள்ளிக்கூடத்தில் நெருப்பு வைத்து விட்டனர். முன்னேற்றத்தை விரும்பாமல் இருக்கும் ஊர். தன் சகோதரியை, தன் மகளை ஒட்டு மொத்தத்தில் பெண்களை அவர்கள் உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ளாத ஊராக உள்ளது. கதையின் நாயகி ஆயிஷாவின் சாவோடு கதை முடிகின்றது.

இஸ்லாமிய இன மக்களில் வெளி உலகத்திற்குத் தெரியாத பல விஷயங்களை தோப்பில் முஹம்மது மீரான் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார்.

‘நாகம்மாவா?’

- நீல. பத்மநாபன்

நீல பத்மநாபன் எழுதிய 15 சிறுகதைகளின் தொகுப்பு நூல் நாகம்மாவா?

‘குழந்தையும் தெய்வமும்’ – 1

பேரப்பிள்ளைகளுக்காக புட்டு செய்ய உரலில் உலக்கையால் மாவு இடிக்கின்றாள். முத்தம்மா ஒன்றரை வயது பேரக் குழந்தையைப் பார்த்து தனக்கு ஒத்தாசை செய்கின்ற பெண்ணிடம் இது என்னுடைய எந்த மகனின் குழந்தை என்று சொல்லு பார்ப்போம் என்கிறாள். மூத்த மகன் வேணு, மகள் வள்ளிக்கு மட்டும் திருமணம் முடிந்திருப்பதால் வேணு மகன் இக்குழந்தை என்கிறாள் அந்தப்பெண். வேணு மகன் இல்லை. இளைய மகன் செல்லப்பாவின் மகன் என்கிறாள். முத்தம்மா மூத்த மகன் வேணுவின் மனைவி கனகாவிற்குப் பிறந்த பிள்ளை என்கிறாள். மேலும், தன் கணவனும் அவர் அண்ணனும் அண்ணியை மனைவி போல் கவனித்தனர். தான் திருமணம் முடிந்த போது தன்னையும் அதைப்போல் நடந்து கொள்ளுமாறு தன் கணவர் கூற, தான் மறுத்துவிட்டதாகவும் கூறுகிறாள். தகப்பன் புத்தி மகனுக்கு வந்துவிட்டது. வேணு ராணுவத்தில் இருந்து வந்த போது கோபம் கொண்டான். நான் என் வாழ்க்கையில் நடந்த விஷயத்தைச் சொல்லி பெண்டுகள் தான் எப்போதும் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும் என்றேன். அவனும் கனகத்தை ஊராருக்காக ஏற்றுக்கொண்டான்.

சமூக ஜீவி - 2

நடுத்தர வர்க்கத்தைச் சார்ந்தவர்கள் ஆபிஸில் கஷ்டப்படுகிறார்கள். வாழ்க்கை நடத்தும் வீட்டின் நகரில் பெருந்தனக்காரர்கள் மூலமாக கஷ்டப்படுகிறார்கள். வீட்டு பொதுச்சுவரில் பக்கத்து வீட்டுக்காரன் சன்னல் வைக்கிறான். தெருவில் தன் வீட்டு முற்றத்தில் தன் செலவில் போட்ட மண்ணை தெருமண் என்று சொல்லி அள்ளி செல்கின்றனர் பெருந்தனக்காரர்களின் வேலையாட்கள். இவன் அவர்களைத் தடுத்தால் அவர்கள் இவனை கெட்ட வார்த்தை சொல்லி திட்டி செல்கின்றனர். இயலாமை நிலையில் இருக்கின்றான் சிறுகதை தலைவன்.

அபஸ்வரங்கள் - 3

ராமையரின் நண்பர் சாமிநாதன் தன் தம்பி சேஷனுக்கு ராமையரின் மனைவியின் தங்கை ராஜியை திருமணம் செய்ய சம்பந்தம் செய்கிறார். சேஷன் மூளைக்கோளாறு உள்ளவன். ராஜியை கஷ்டப்படுத்துகிறான். மாமியார் வீட்டாரோடு திட்டம் போட்டு ராஜியை

மீட்கின்றனர். ராஜிக்கு இரட்டைக் குழந்தைகள் பிறக்கின்றன. ராஜி, சேஷன் ஞாந்தரவில் இருந்து தப்பிக்க மேல்படிப்பு படிக்கிறார். மேலைநாடு செல்கிறார். சேஷன் வீட்டிற்கெல்லாம் சென்று தன்னை மனைவியுடன் சேர்த்து வைக்குமாறு கூறுகின்றான். அலமேலு அம்மாளின் வீட்டிற்கு வந்து மிரட்டுவதாக கதையை ஆரம்பித்துள்ளார் ஆசிரியர்.

மாத்திரை

ராமச்சந்திரன் ஐயரின் மகள் காயத்ரிக்கு மெடிக்கல் கடைக்காரன் மருந்தை மாற்றிக் கொடுத்ததால் சாகும் நிலை வரை சென்று மீண்டு வருகிறார். டாக்டர் பொறுப்பு இல்லாமல் பேசுகின்றார். நிலமையின் உச்ச நிலையில் மாற்று மருந்துமுறைக் கொடுத்து பெண்ணைக் காப்பாற்றுகிறார்.

இல் அறம்

கமலம்மையின் வீட்டைத்தேடி வரும் எதிர்வீட்டுப் பங்கியின் வாழ்வின் இல் 'அறம்' பற்றி கதை. கள்ளசாராய வியாபாரம் பார்க்கும் வாமனின் மனைவி பங்கி, பங்கியின் மூத்த கணவன் போலீஸ்காரன், பங்கிக்கு விஜயன் முதன் மகனாகப் பிறந்து ஒரு வருடம் ஆகும் போது அவள் தங்கச்சியின் கணவனாக மாறி விட்டதால் வாமனோடு வாழ்கிறார். வாமன் தங்கச்சிகளை வியாபாரமாக்கி வாழ்பவன். பங்கியுடன் வாழும் போது இன்னொரு பெண்ணுடன் சேர்ந்து அலைகின்றான். பங்கி தடுக்கிறார். வாமன் அடிக்க இவளைத் தேடி அலைகின்றான். தாழ்ந்த சாதியாள்களின் நிலைமை இது என்கிறார் ஆசிரியர்.

பதர்

அன்னம்மா டீச்சர் மகன் ஜார்ஜிடம் குத்தகை நெல்லை அரிசியாக்கி தரும்படி நிலத்துக்காரர் கேட்டு வருகின்றார். விளைச்சல் இல்லாததால் தாங்களும் வாழ முடியாமல் நிலத்துக்காரர்களுக்கும் பதில் சொல்ல முடியாமல் நெல் பதர் போல தங்கள் வாழ்க்கை நிலையும் பதராக உள்ளது என்ற செய்தியை பதிவு செய்கின்றான் ஜார்ஜ். அன்னம்மா ரத்தவாந்தி எடுப்பதை ஒரு பொருட்டாகக் கூட ஜார்ஜ் கண்டு கொள்ளவில்லை.

வீடு திரும்புதல்

துக்காராம் திருமணம் முடிக்காமல் வாழ்கின்றான். அம்மா, அப்பா திருமணத்திற்கு முன் முயற்சி எதுவும் எடுக்கவில்லை. ஓய்வு பெறும் வயது நெருங்கிவிட்டது. இவனை நம்பி தாயும், தகப்பனாருமா? அல்லது அவர்களை நம்பி இவனது வாழ்க்கையா? என்ற கேள்வி நிலையில் வீடு திரும்புகிறான் துக்காராம்.

மோகபங்கம்

வாழ்க்கையைத் தேடாது அப்பா உழைப்பில் வாழும் மத்தாயி. ஃப்ரஸ்ட்ரேன் பெர்வரின் என்று சொல்லி அர்த்தராத்திரியில் வீட்டிற்கு வருகின்றான். தலை முடி, தாடி முடி வளர்த்துக் கொண்டு திரிகின்றான். ஒரு ஜெனரேனுக்கும் அடுத்த ஜெனரேனுக்குமிடையில் யோசிக்கும் வாழ்க்கைப் பற்றிய யோசனை முரண்பாடாகவே பெரும்பாலும் இருக்கின்றது என்பதை விளக்கும் கதை. இரவு இரண்டரை மணிக்கு நத்தலும் கொத்தலுமாக மத்தாயி முடியை வெட்டி விழுகிறார் அப்பா. (உலக கண்ணன்) ரெண்டு ரூபாய் கொடுத்து முடியை கிராப் வச்சுகிட்டு வரணும் என்று கூறுகிறார் மகனும் வருகின்றான்.

காவல்

ஸ்வப்பனா நாயை விரும்பாதவள். நாலு வயது இருக்கும் போதே ஏற்பட்ட பயம், உயர்நிலைப் பள்ளி படிக்கும் போது தெருவில் விரட்டப்பட்ட நிலையில் நின்ற நாயைப் பார்த்துப் பயம், கல்லூரி தோழி எமிலி வீட்டு நாயால் கடிப்பட்டு நாய் போல குரைத்து நுரைத்தள்ளி இறந்த சம்பவம். ஸ்வப்பனாவின் பயத்தை போக்க அவள் கணவன் சுல்தான் என்ற ஒரு நாயை வளர்க்கிறார். விஸ்வநாதன் என்ற நண்பரின் மகன் நாலு வயதுடைய பாபு ஸ்வப்பனா வீட்டில் வந்து தங்குகின்றான். காலையில் இவள் அசந்து தூங்கி விடுகிறாள். இவள் கணவன் காலை வாக்கிங் போய் விடுகிறாள். அந்த சமயத்தில் நாய் பாபுவின் பிடரி மயிரோடு சேர்த்து சதையைப் பிய்த்து ரத்த களரியாக வந்து நிற்கிறது. இதைப் பார்த்து நாய் பயம் இன்னும் அதிகமாகி ஸ்வப்பனா மயங்கி விழுகிறாள்.

விருந்து

மனைவி கணவனை மதிக்க வேண்டும். வீட்டின் வருமானத்திற்கேற்ப செலவு செய்ய வேண்டும். மல்லிகா தன் பிறந்த வீட்டையைப் பெரிதாக நினைக்கின்றாள். தங்கை கமலம் தங்கை கணவர் ரங்கனுக்குத் தரும் மரியாதைகள் அதிகம். மல்லிகா அண்ணன் மகள் பெரிய மனுஷி ஆகின்றாள். மாமனார் வீட்டு விசேஷத்திற்கு தகுதிக்கு மிஞ்சி கட்டு செய்து மனைவி மல்லிகாவை அனுப்பி வைக்கிறார். இவரும் மாமனார் வீட்டிற்கும் செல்கிறார். ஆனால், யாரும் மதிக்கவில்லை. கண்டுக்கொள்ளவில்லை. உணவு பறிமாறும் இடத்தில் மனைவியே தன்னை அசட்டைப் பண்ணுகிறாள். அல்சர் பிரச்சினையால் சோறு சாப்பிட முடியாது என்று கூற மல்லிகா கட்டாயப்படுத்துகிறாள். சாப்பிடுகிறார். மனைவி வீட்டிற்கு தன் கூட வர வேணும் என்கிறார். அவளோ இரண்டு நாள் கழித்து வருவதாகக் கூறுகிறாள், இவர் மறுக்கிறார். மனைவி, மாமியார். மாமனார் என்று அனைவரும் குற்றம் சாட்டி திட்டுகின்றனர். இவர் கோபத்தோடு தன் வீடு நோக்கிச் செல்கிறார்.

தூண்டுதல்கள்

நரசிம்மன் திருமணம் முடிக்காமல் இருக்கின்றார். பெண்கள் மேலே ஈடுபாடு உண்டு. மோசமான இடம் வரைக்கும் பெண்ணாசைக் கொண்டு செல்கிறார். உத்தியோக ஸ்தலத்தில்

நண்பர்கள் வேறு தூண்டுகிறார்கள். ஒரு நிலையில் ஆபிஸில் டைப்பிஸ்ட்டிடம் போய் வித்தியாசமாகப் போச ஸலிப்பர் அடி விழுகிறது. கூட வேலைப்பார்ப்பவர்கள் ஆம்புலன்சுக்குத் தகவல் சொல்லி மருத்துவமனைக்கு அனுப்பி வைக்கிறார்கள்.

அந்நியன்

மனைவி பிள்ளைகளுடன் தூங்கும் நேரத்தில் அந்நின் ஒருவர் வருகின்றான். வந்தவன் தன்னை அவர்களுக்குத் தெரியும் என்கின்றான். அவர்களுக்கும் யார் என்று தெரிகின்றது. தெரியாதது போல் பழுகுகின்றனர். முதல் மனைவி படுக்கையில் இருக்கின்றார். அவர்களைப் பார்த்துவிட்டு செல்வதாக வந்தவன் கூறுகின்றான், பார்க்கின்றான், செல்கின்றான். முதல் மனைவி இவனை துரத்தி விட்டதாகக் கணவனும், மனைவியுமாக இணைந்து கதறுகின்றாள். வாழ்வில் ஒவ்வொரு மனிதனும் தனக்குத் தானே அந்நியப்பட்டு நிற்கின்றோம் என்பதை உணர்த்துகின்றது இக்கதை.

போதை

மெடிக்கல் ரெப்ரஸன் டேட்டிவ் வேலைப்பார்ப்பவர்கள் பலரும் கூடி போதை தரும் மதுபானம் (ரம், விஸ்கி) அருந்துகின்றனர். அளவுக்கு மிஞ்சிய போதையால் கேசவனும் கார்த்தியும் ஸ்கூட்டர் ஓட்டி வருகின்றனர். ரோட்டில் வீழ்ந்து விடுகிறார்கள். எதிர்பாராமல் ஒருவர் உதவி செய்கிறார். ஹோட்டலில் ரும் எடுத்து கொடுத்து போதைத் தீரும் வரை அங்கு இருக்கும்படி கூறுகிறார். போதை எல்லாம் வாந்தி எடுக்கும் வரைக்குத்தான். அதற்குப்பின் போதையும் நாரும், வாழ்க்கையும் நாரும் என்பதே கதை.

தேடுகிறவர்கள்

இரயிலில் பஸ்ட் கிளாஸ் கம்பார்ட்மெண்டில் பயணம் செய்யும் பயணிகளின் கதை. மதுபானத்தினால் ஏற்படுகின்றன அனுபவ பதிவாக இக்கதை உள்ளது. மதுபானப் பிரியர்கள் கவிதைகள் படைக்கின்றனர். நினைக்கின்றனர். இழந்து போன இளமையைக் குறித்துப் பேசுகின்றனர்.

நாகம்மாவா?

நாகம் பழிவாங்கும். போன பிறவி பலாபலன் கூடவாக இருக்கலாம். ஆண்களைத் தீண்டுவதைக் காட்டிலும் பெண்களைத் தீண்டும் என்ற நம்பிக்கை உணர்வைத் தருகிறார்.

விமரிசன நடப்பியல்

2. சமூக ஜீவி – சமுதாய உயிராக வாழாமல் ஏமாற்றும் போலியாக வாழும் மனித நிலைமை – சமுதாயப் பார்வை.

4. மாத்திரை – மருந்துக் கடையில் மாத்திரையை மாற்றிக் கொடுப்பதால் - டாக்டரின் புரியாத கையெழுத்தால் - நோயாளியின் உயிருக்குத் தீங்கு நேர்கிறது – சமு. தாய்ப்பார்வை.

5. இல் அறம் - பணம் சேர்க்கும் பேராசையால் இல்லறம் அறமில்லாமல் போகிறது – சமுதாயப் பார்வை.

8. மோகபங்கம் - மனமுறிவும் பாலியல் தடுமாற்றமும் கொண்ட இளைஞனின் நிலையும் தந்தையின் மனப்பாதிப்பும்.

உளவியல் பார்வை

10. விருந்து – பணக்கார வீட்டுப் பெண்ணை மணந்து – கொண்ட நடுத்தர வர்க்க மனிதன் குறைத்து மதிக்கப்படுதல் - சமுதாயப்பார்வை.

நீல பத்மநாபன் இந்தத் தொகுப்பில் 10 சிறுகதைகளைச் செய்தித் தொகுப்பு நடப்பியலிலும், 5 சிறுகதைகளை விமரிசன நடப்பியலிலும் எழுதியுள்ளார் என்ற மதிப்பீடு மேலே காட்டிய பகுப்பாய்விலிருந்து தெரிகிறது.

நாகம் பற்றிய நம்பிக்கை, நாயைக் கண்டால்பயம் என்ற கதைக் கருக்கள் தனிமனித உள்ளத்தில் இல்லாதவைகளை வைத்து எழுதப்பட்டவை அல்ல. இந்தச்சிறுகதைகளின் நடப்பியல் ஒரு பக்கம்; ஒருவன் தான் நண்பனாகப் பழகிய வீட்டிலிருந்து அந்நியனாக விரட்டப்படுகிறான் என்ற கதைக் கருவும் செய்தித் தொகுப்பாகவே வெளியிடப்படுகிறது. ஆனால் அவன் அந்நியனாக விரட்டப்படக் காரணம் பூகமாக உணர்த்தப்படுகிறது. இந்தச் சிறுகதையின் நடப்பியல் இன்னொரு பக்கம். மூளைக்கோளாறு கொண்ட கணவன் மனைவியைத் துன்புறுத்துகிறான் என்ற கதைக்கருவும் செய்தித் தொகுப்பாக இருந்தாலும் அவன் மூளைக்கோளாறு அடையக்காரணம் என்ன என்று தெரியவில்லை. ஆனாலும் அவன் மனைவி படும் துன்பம் படிப்பவர் நெஞ்சை நெருடுகிறது இந்தச் சிறுகதையின் நடப்பியல் வேறொரு பக்கம் இப்படிப் பார்க்கிறபோது நீல பத்மநாபனின் செய்தித் தொகுப்பு நடப்பியல் என்ற சிறுகதைப் போக்குச் சுவைக்கத்தக்கது என்று கூறத் தோன்றுகிறது.

மேலும் இந்தத் தொகுப்பில் பார்க்கிறபோது, நீல பத்மநாபனின் விமரிசன நடப்பியல் என்ற சிறுகதைப்போக்குதான், மேலே காட்டிய செய்தித் தொகுப்பைவிடவும் சில சிறுகதைகளில் உயர்ந்ததாகப் புலப்படுகிறது. பணக்கார மாமனாரின் வீட்டு விருந்துக்கு வந்த ஏழை மாப்பிள்ளை படும் அவமானமும் அவதியும் 'விருந்து' என்ற சிறுகதையில் மிகையாகக் காட்டப்பட்டதாகக் கூற முடியாது. தன் வீட்டு நடையில் தான் போட்ட மணலை அக்கிரமக்காரர்கள் வைத்து கொண்டே அள்ளிக்கொண்டு போவதையும், இதைத் தட்டிக்கேட்காமல் ஆதரித்த கும்பலையும் காணும்போது, படித்து உத்தியோகம் பார்க்கும்

அந்த நடுத்தர வர்க்கமனிதன் ஆத்திரமும் அவதியும் அடைவது வெறும் செய்தியாக அல்லாமல் விமரிசனத்துடன் வெளியிடப்படுகிறது. இது 'சமூக ஜீவி' என்ற சிறுகதையில் வருவது. இப்படிப்பட்ட சிறுகதைகள் சமுதாயப் பார்வையுடன், காரணம் கலந்திருப்பதால் நடப்பியலில் உயர்ந்தன என்று மதிப்பிடலாம்.

இந்தத் தொகுப்பில் அவருடைய சிறு கதைக்கு மையமாக நிகழ்ச்சியையோ கதைப் பின்னலையோ நீல பத்மநாபன் வைக்கவில்லை நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னால் இயங்கும் மனப்பாதிப்பையே சிறுகதை மையமாக அமைக்கிறார். மனப்பாதிப்பு என்ற மையத்தை 'அவன்' என்ற படர்க்கைக் கூற்றில் அமைத்தாலும் சரி, 'நான்' என்ற தன்மைக் கூற்றில் அமைத்தாலும் சரி, உரையாடல் அமைப்பில் உருவாக்குகிறார். ஒவ்வொரு உரையாடலிலும் பின்னோக்கிய மனப்பாதிப்பையே காண முடிகிறது. பெரும்பாலும் சமுதாய குடும்ப உறவுச் சிக்கல்களையே கதைப் பொருளாகத் தேர்ந்தெடுக்கிறார். நீல. பத்மநாபன் ஆனால், உறவுச் சிக்கல்தான் அவருடைய சிறுகதை மையம் அன்று. உறவுச் சிக்கலால் பாதிக்கப்படும் மன நிலுத்தான் பெரும்பாலும் அவருடைய சிறு கதை மையம். இப்படிப்பட்ட பின்னோக்கிய மனநிலை, 'நாடகீயமான' உரையாடல் அமைப்பில் அவருடைய சிறுகதை உருவமாகப் படைக்கிறார் நீல. பத்மநாபன். அவருடைய நாடகீயமான உரையாடலில் மனம் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு பாத்திரமும், அதைக் கேட்கிற மற்றொரு பாத்திரமும் பெரும்பாலும் பங்கு கொள்கிறார்கள். சில சிறு கதைகளில் கேட்கிற பாத்திரங்கள் பலராகவும் இருக்கக் காணலாம்.

மேலே சொன்ன மைய விளக்கத்தையும் உருவ உத்தியையும் ஒரு சில சிறுகதைகளை உதாரணமாகக் கொண்டு பார்க்கலாம். 'குழந்தையும் தெய்வமும்' என்ற சிறுகதையில் ஒரு தாய் தன் இளைய மகன் மூத்த மகனின் மனைவியுடன் உறவு கொண்ட காரணத்தால் பிறந்துள்ள குழந்தையைப் பற்றி எண்ணிப்பார்க்கும்போது அடையும் மனப்பாதிப்பு வெளியிடப்படுகிறது. அந்த ஆயாவும் வீட்டுக்கார அம்மாவும் பேசுகிற உரையாடலில்தான் கதை பின்னப்படுகிறது. அந்த உரையாடலில் ஆயாவின் பின்னோக்குச் சிந்தனை உறவுச்சிக்கலில் சுழன்று வருகிறது. 'அபஸ்வரங்கள்', 'மாத்திரை', 'இல்அறம்', 'மோகபங்கம்', 'காவல்', 'தூண்டுதல்கள்' என்று பல சிறு கதைகளை நீல. பத்மநாபனின் இந்தத் தனித்தன்மைக்கு எடுத்துக்காட்டலாம்.

உறவுச் சிக்கலான உரையாடலின் பங்கினைக் குறைவாக இடம் பெறச்செய்து, மனப்பாதிப்பை உணர வைத்து அமைக்கும் முறையிலும் சில சிறுகதைகள் நீல. பத்மநாபன் எழுதியுள்ளார். பணக்கார மாமனாரின் வீட்டு விருந்தில் ஏழை மாப்பிள்ளை படும் மனப்பாதிப்பு (விருந்து) இப்படிப்பட்டது. 'சமூக ஜீவி', 'அந்நியன்', 'நாகம்மாவா' ஆகிய சிறு கதைகளையும் அவருடைய தனித்தன்மை வீச்சுக்கு எடுத்துக்காட்டலாம்.

மேலே சொன்ன சிறுகதை மையத்துக்கு ஏற்றபடி கதைத் தொடக்கத்தை வரைகிறார் நீல. பத்மநாபன். மனம் பாதிக்கப்பட்ட பாத்திரமோ, அந்தப் பாத்திரத்தின் வருகையை வீட்டில்

அறிவிக்கும் வேறொரு பாத்திரமோ, வீட்டுக் கதைவத் தட்டுதல், வீட்டு நடையில் வந்து பார்த்தல் என்ற தொடக்கம், பல சிறுகதைகளில் காணப்படுகிறது. வியப்பு அல்லது அச்சம் என்ற உணர்ச்சியுடன் வீட்டுக்குள் மனம் பாதிக்கப்பட்ட பாத்திரம் வருவது திரும்பத்திரும்ப இடம் பெறுகிறது. நீல. பத்மநாபன் ஒரு பொறியியலாளர் என்ற புறத்தகவலின்படி பார்க்கிறபோது, வீட்டின் பல பகுதிகளையும் மின் விளக்குகளையும், ஒளியும் இருளும் விளையாடுவதையும், அங்கு மனித உருவங்கள் மாறி மாறித் தென்படுவதையும் பல சிறுகதைகளின் தொடக்கத்தில் அவர் வர்ணித்திருப்பது பொருத்தமானது என்று தெரிகிறது.

மேலும் அவருடைய கதைத்தொடக்கம், கதையில் பின்னால் வரவிருப்பதை உள்ளூறையாகக் காட்டுவதாக அவரால் அமைக்கப்படுகிறது. உதாரணமாக 'அந்நியன்' என்ற சிறுகதையின் தொடக்கத்தில் தூங்குமுஞ்சி மரம் சுட்டப்படுகிறது. இதில் வரும் வீட்டுக்காரரின் மூத்ததாரம் படுத்தபடுக்கையாகப் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள் என்ற செய்தி கதை முடிவுக்கு முன் குறிக்கப்படுகிறது. 'நிழல் மூட்டையாய்த் தெரிந்த வீடு' என்ற கதைத் தொடக்க வர்ணனையின்படியே கதை வளர்ச்சியில் அந்த அந்த வீட்டில் நடப்பதெல்லாம் பேசுவதெல்லாம் மூடு மந்திரமாக இருக்கிறது. 'குழந்தையும் தெய்வமும்' என்ற சிறுகதையின் தொடக்கத்தில், ஆயா அரிசியை மாவாக்கும் உருமாற்றம் செய்கிறாள் என்றும், வீட்டுக்கார அம்மா மாலைச் சல்லடையில், சொளவில் அரித்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்றும் காட்டப்படுகிறது இந்தக் கதையில் ஆயா, தன் இளைய மகன் மூத்த மகனாக உருமாறியதையும், தன் கணவனின் அண்ணன் தன்னிடம் உருமாறி வந்ததையும் எடுத்துரைப்பதைத் தொடக்கவர்ணனை, குறிப்பாகச் சுட்டியது என்று கொள்ளலாம். இப்படியே வேறு சில சிறு கதைகளிலும் பயிரின் வளர்ச்சியில் அதன் விதையைக் காண வைக்கும் உத்தி இடம் பெறுகிறது.

இத்தொகுப்பில் நீல. பத்மநாபனின் "தலைமுறைகள்" நாவலில் போல வட்டாரப்பேச்சு வழக்குகள் ஆசிரியர் கூற்றிலும் பாத்திர உரையாடலிலும் மிகுந்த அளவில், மண்ணின் மணம் கமழ்ச்செய்யும்படியாக இடம்பெறவில்லை என்பது உண்மைதான். ஆனால் சில பாத்திரப் பெயர்கள் மற்ற வட்டார மக்கள் கேள்விப்படாதவை பின்னோக்கிய மனப்பாத்திப்பும், உரையாடலும், வீட்டுவாசல் பின்புறமும், மின் விளக்கு ஒளி வேறுபாடுகளும், சமுதாய குடும்ப உறவுச் சிக்கலைக் கதைப்பொருளாக்கி எழுதும் பாங்கும் ஒன்று சேர்ந்து நீல. பத்மநாபனின் தனித்தன்மையை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

சீர்திருத்தம்

- திரு.வி.க.

காலத்திற்கேற்ற நடையில் எழுதியவர் திரு.வி.க. இவரது மென் தமிழால் இவரை தமிழ்த்தென்றல் என்று அழைத்தனர்.

எல்லா உயிர்களையும் நேசிக்கின்ற, எல்லா உயிர்களையும் போற்றுகின்ற எல்லோருடைய துன்பத்தையும் துடைக்க வேண்டும் என்கிற உணர்வைப் பெறுகின்ற வாழ்க்கைதான் வெற்றிகரமான வாழ்க்கை என்பது திரு.வி.க.வின் கொள்கையாகும். இக்கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்துவதற்குத் தொண்டு செய்வதை அவர் வாழ்க்கையாக ஏற்றுக் கொண்டார்.

இயற்கை தன்னலமற்றது. இயற்கையிலுள்ள உயிரினங்கள் யாவும் ஒன்றுக்கு மற்றொன்று உதவுதல் என்னும் நெறியின் அடிப்படையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்த நெறியே தொண்டு என்று கூறப்படுகிறது. மனித இனமும் இயற்கையின் ஓர் உறுப்பே. எனவே இயற்கையின் தொண்டு நெறிக்கு அவ்வினமும் விதி விலக்கானதன்று.

இயற்கையோடு இயைந்த தொண்டு வாழ்வினால் மட்டுமே மனிதர்கள் தெய்வநிலையை அடைய முடியும் என்று திரு.வி.க. நம்புகிறார். இதனாலேயே தம் நாட்டிற்கும் மக்களுக்கும் தொண்டு செய்வதை அவர் இறைவன் தமக்கு அருளிய அரிய செல்வமாகக் கருதினார். “வாழ்க்கையில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு செல்வம் வேண்டும். ஆனால் எனகென்று என்ன செல்வம் கிடைத்தது? எனக்குத் தொண்டுச் செல்வம் கிடைத்தது” என்று பெருமையுடன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சீர்திருத்தம்

மக்களிடையே காணப்படுகிற ஒழுக்கக் கேடுகளும் சமூக பொருளியல் அமைப்புகளில் இடம்பெற்றுள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகளும் அவர்களின் முன்னேற்றத்திற்குத் தடைக்கற்களாக உள்ளன. இத்தடைக்கற்கள் ஒழிதற்கு ஒவ்வொரு தனிமனிதரும் திருந்தி வாழ வேண்டும். தனிமனிதர் திருந்தினால் சமூகம் தானே சீராகி விடும் என்பது ஒரு சாரார் வாதம். சமூகம் ஒட்டுமொத்தமாகத் திருந்தினாலே மனிதர்கள் திருந்தி விடுவார்கள் என்பது மற்றொரு சாரார் வாதம். இவ்விரு சாராரும் சமூகத்தின் பின்னடைவுக்குத் தனிமனிதரையும் தனிமனிதரின் பின்னடைவுக்குச் சமூகத்தையும் காரணமாக்கிப் பேசி வருகின்றனர்.

திரு.வி.க.வோ தனிமனிதரும் சமூகமும் பிரித்துப் பேச முடியாத அளவுக்குப் பின்னிப் பிணைந்தவர்கள் என்று கருதுகிறார். சமூகம் என்னும் உடலில் ஒவ்வொரு மனிதரும் ஒவ்வொரு உறுப்பாவார்; உடலில் ஏதேனும் ஓர் உறுப்பில் சிறிய நலக்குறைவு ஏற்படினும், அவ்வுடல் முழுமையான நலத்தோடு உள்ளதாகக் கருதப்படாது. அது நோயுள்ள உடலாகவே

கருதப்படுகிறது. அவ்வாறே சமூகத்திலுள்ள ஒரு மனிதர் ஒழுக்கத்திலும் வாழ்விலும் குறையாடு உடையவராக இருப்பினும், அவர் வாழ்கிற சமூகம் குறைபாடு உடையதாகவே ஆகி விடுகிறது. எனவே மனிதர்கள் இவ்வுலகில் வாழ்வாங்கு வாழ வேண்டுமானால், அவர்கள் தம்மிடமும் தமது சமூகத்திடமும் உள்ள குறைகளைக் களைந்து செம்மையாக்கிக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பது திரு.வி.க.வின் உள்ளத்தில் ஊறிப் போயிருந்தது.

“இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து

கெடுக உலகியற்றி யான்”

என்று மனிதர்களின் ஏழ்மைக்கு, அவர்களைப் படைத்திட்ட இறைவனைக் காரணமாக்கி, அத்தகைய இறைவன் கெட்டொழிய வேண்டும் என்று வள்ளுவர் சாபம் இடுகிறார்.

“தனியொரு வனுக்குண வில்லை யெனில்

ஐகத்தினை யழித்திடுவோம்”

என்று மகாகவி பாரதி மனித சமூகமாகிய உலகினை அழிப்பதற்கு ஆயத்தமாகிறார். வள்ளுவரும் பாரதியும் கேடுகளும் குறைகளும் நிறைந்த அமைப்பையும் அதனை உருவாக்கியவர்களையும் முழுவதும் அழித்து ஒழித்து விடுவதன் வாயிலாகவே முழுமையான சீர்திருத்தத்தைக் கொண்டு வர முடியும் என்று நம்புகின்றனர். ஆனால் சீர்திருத்தம் பற்றிய திரு.வி.க.வின் கருத்து வேறு விதமானது. “சீர்திருத்தமென்பது உள்ள ஒன்றை ஒழுங்குபடுத்துவதேயாகும் உள்ள ஒன்றை முற்றும் அழிப்பது சீர்திருத்தமாகாது: அது தகர்பேயாகும்” என்று கூறுகிறார்.

அகச் சீர்திருத்தம்

சீர்கெட்டுப்போன சமூகத்திலுள்ள மனிதர்களின் மனத்தை நற்பண்புகளால் சீராக்கி, அவர்களை நல்லொழுக்கம் உடையவர்களாக நெறிப்படுத்துதல் சமூகச் சீர்திருத்தத்திற்கான முதற்படியாகும். இதனைத் திரு.வி.க. அகச் சீர்திருத்தம் என்று கூறுகிறார்.

அகச் சீர்திருத்தம் பெறுவதற்குத் திரு.வி.க. ஏழு வழிகளைப் பட்டியலிடுகிறார்.

1. நன்னூற் பயிற்சி
2. நல்லோர் கூட்டுறவு
3. இல்வாழ்க்கை
4. பொருந்திய உணவு
5. எளிய நடை
6. தொண்டு
7. இயற்கை இறையின் அருள்

இந்த ஏழு வழிகளையும் பின்பற்றுவோர் சாதாரண மனிதர் என்னும் நிலையிலிருந்து உயர்ந்து சாது நிலையை அடைவர்.

சாதாரண மனிதர்கள் பொறாமை, சுயநலம், பேராசை, சினம், பழிவாங்குதல் போன்ற பண்புகளின் பிடியில் சிக்கித் தவிக்கின்றனர். இவை விலங்குகளின் பண்புகளாகும். ஆனால் சாதுக்களோ பொறுமை, விட்டுக் கொடுத்தல், தொண்டு, மன்னித்தல் போன்ற தெய்வப் பண்புகளால் பூரிப்படைகின்றனர். “மனிதர்களிடம் இவ்விருவகைப் பண்புகளும் படிந்துள்ளன. மனிதனை விலங்கு தன் பக்கம் ஈர்க்கும்: தெய்வம் தன் பக்கம் ஈர்க்கும். இப்போராட்டத்திடை மனிதன் தெய்வத்தின் பக்கமே சார்ந்து நிற்க முயல வேண்டும்” இவ்வாறு கூறும் திரு.வி.க இவ்வேழு வழிகளும் மனிதனை தெய்வத்தின் பக்கத்தில் சேர்த்து விடும் என்று வலியுறுத்துகிறார்.

திரு.வி.க.வின் இளமை வாழ்க்கை பெரும்பான்மை மனிதர்களைப் போலவே முரட்டுத்தனமும் விளையாட்டுத்தனமும் நிறைந்து காணப்பட்டது.

திரு.வி.க.வின் தமையனாருக்குச் செடிகளை வளர்ப்பத்தில் தணியாத ஆசை. புதிய செடிகளைக் கொண்டு வந்து வீட்டுத் தோட்டத்தில் நட்டுத் தண்ணீர் ஊற்றுவார். வீட்டில் யாரும் இல்லாத வேளையில் அச்செடிகளைத் திரு.வி.க. பிடுங்கி வீசி எறிந்து விடுவார். பெரியவர்கள் திரு.வி.க.வுக்கும் தமையனாருக்கும் தின்பண்டங்கள், உடை முதலியவற்றை வாங்கி வந்தால், அவை தமக்கு மட்டுமே வேண்டுமென்று அடம்பிடிப்பார். அல்லது நல்ல பொருள்களைத் தமக்கு எடுத்துக் கொண்டு குறைபாடு உள்ளவற்றைத் தமையனாருக்குக் கொடுத்து விடுவார். அவரது பாட்டி கண்டித்தால் அவருக்கு அடி, உதை கிடைக்கும்.

திரு.வி.க.வின் முரட்டுத்தனம் தெருக்களிலும் அரங்கேறியது. விளையாடும் போது சிறுவன் யாரேனும் தம்மை அடிக்க முயன்றால் போதும், உடனே அவனை இவர் ஓங்கி அடித்து விடுவார்.

திரு.வி.க இளமையில் பழிவாங்கும் உணர்ச்சி மிக்கவராகவும் அடங்காப் பிள்ளையாகவும் காணப்பட்டார். ஒருமுறை தம்முடன் விளையாடிய சிறுவன் ஒருவனை அடித்துவிட்டார். அதை அறிந்த அச்சிறுவனின் தந்தை திரு.வி.கவை அடிப்பதற்கு ஓடிவந்தார். திரு.வி.க.வோ அவரது பிடிக்குள் சிக்காமல் ஓடி ஒளிந்து கொண்டார். சிலநாள் கழித்து அவர் தனியாகத் தெருவில் போய்க் கொண்டிருந்த போது திரு.வி.க. அவரது முதுகில் கல்லால் எறிந்து ஓடிவிட்டார்.

இளமையில் விலங்குப் பண்புகள் பலவற்றுக்குச் சொந்தக்காரராக இருந்த திரு.வி.க. பின்னாளில் பலரும் கைதொழுது போற்றும் சாதுவாக மாறினார் அவரது உள்ளம் நேர்மையான ஒழுக்கத்தை உருவாக்கும் தூய்மையான தெய்வப் பண்புகளால் நிரம்பி இருந்தது. இந்த அகச் சீர்திருத்தம் குறித்து, “அவர் இளமையில் விலங்குணர்வு என்னை ஆட்டியது. கருத்து வேற்றுமையுடையார்மீது பாம்பாய்ச் சீறுவேன்: புலியாய்ப் பாய்வேன்:

சொல்லுக்குச் சொல்லும் கல்லுக்குக் கல்லும் மல்லுக்கு மல்லும் விடுவேன். பின்னே நிலைமை மாறியது. பாம்பும் புலியும் எங்கேயோ ஓடின. என்னை வைவோர்மீதும் எனக்கு முனிவு தோன்றுவதில்லை. கனிவே தோன்றுகிறது” என்று எழுதியுள்ளார்.

திரு.வி.க.வின் உள்ளம் சீர்பட்டதற்கு அவர் பெற்ற கல்வி, கேள்வியறிவு, இல்வாழ்க்கை, நல்லோர் கூட்டுறவு, தொண்டு ஆகியனவே காரணமாகும். அவை அவரிடம் குடி கொண்டிருந்த விலங்கியல்புகளை ஒடுக்கி விரட்டிவிட்டு, தெய்வ இயல்புகளைக் குடியமர்த்தின. இதனை “பிள்ளைமையில் என்பால் விலங்கியல்பு அதிகமாயிருந்ததா? தெய்வ இயல்பு அதிகமாயிருந்ததா? முன்னையதே அதிகம் இருந்தது என்று சொல்வேன். இரண்டுக்கும் போர் நடக்கும். அ.து என் உணர்வில் விளங்கும். நாளடைவில் விலங்கியல்பு தோல்வியுறலாயிற்று. யான் பெற்ற கல்வி கேள்விகள் மட்டும் எனது விலங்கியல்பை ஒடுக்கவில்லை. அவை ஒரே வழித் துணை நின்றிருக்கும். நல்லோர் கூட்டுறவும் பலதிறத் தொண்டுகளும் எனது விலங்கியல்பை ஒடுக்குவதற்கு இல்வாழ்க்கை ஒரு பெருங்கருவி என்று வலியுறுத்துகிறேன். அவ்வாழ்க்கையை நன்முறையில் அறிவுறுத்திய திருவள்ளுவர் வாழ்க” என்னும் திரு.வி.க.வின் குறிப்பினால் அறியலாம்.

வன்மையான உள்ளம் கொண்டவர்களையும் இல்வாழ்க்கை சாதுவாக மாற்றிவிடும் என்பதில் திரு.வி.க.விற்கு ஆழமான நம்பிக்கை இருந்தது. வாழ்க்கைத் துணைவியாரின் தொடர்பினால் பொறுமை, அமைதி, விட்டுக் கொடுத்தல் போன்ற பண்புகளைத் தமது உள்ளம் ஏற்றுக் கொண்டது என்று அவர் குறிப்பிடுகிறார். காந்தியடிகளும் கஸ்தூரிபாயிடமிருந்தே அகிம்சை, சத்தியாக்கிரகம் முதலிய பண்புகளைக் கற்றுக் கொண்டதாகவும், அவரே தமது முதல் ஆசான் என்றும் எழுதியுள்ளார்.

சைவ உணவின் சிறப்பு

உணவுப் பொருள்களுக்கும் உடலுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு என்பது யாவரும் அறிந்த உண்மையாகும். உடல் உருவாதற்கும் அதன் பெருக்கம், சுருக்கத்திற்கும் உணவே காரணமாகிறது. அவ்வாறே உணவுக்கும் பண்புகளுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு என்பதையும் அறிஞர்கள் அனுபவத்தால் கண்டறிந்துள்ளனர்.

உணவுக்கு ஏற்பப் பண்புகள் அமைதலை வள்ளுவப் பெருந்தகையும்,

“தன்னான் பெருக்கற்குத் தான்பிறிது ஊனுண்பான்
எங்ஙனம் ஆளும் அருள்.”

என்றும்

“படைகொண்டார் நெஞ்சம்போல் நன்றாக்கா தொன்றன்
உடல்சுவை உண்டார் மனம்.”

என்றும் கூறுகிறார்.

புலால் உண்பவர்களிடம் அன்பு, அருள், பொறுமை போன்ற நற்பண்புகள் அமைதல் அரிது என்பது வள்ளுவரின் கருத்து.

புலால் உணவை முற்றிலுமாக மனிதர்கள் ஒதுக்கித் தள்ளிவிட வேண்டும் என்பது வள்ளுவரின் விருப்பமாகும். அதனாலேயே அவர் புலால் உண்ணாமையின் சிறப்பினைப் பலவாறு வலியுறுத்துகிறார். ஆயிரம் வேள்விகளைச் செய்வதிலும் ஓர் உயிரைக் கொலை செய்து உண்ணாதிருத்தல் நன்மையைப் பயக்கும் என்று கூறுகிறார்.

புலால் உண்ணுதலை இழிவான செயலாகக் கூறியதன்வழி. வள்ளுவர் தாவர உணவாகிய சைவ உணவினை உயர்வானதாகப் பரிந்துரைக்கிறார். சைவ உணவே மனிதர்கள் வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கு ஏற்ற உணவாகும் என்பது அவரது எண்ணமாகும்.

திரு.வி.க. தொண்டு செய்வதற்காகவே தாம் பிறப்பெடுத்துள்ளதாக நம்புகிற அருட்செல்வர். அவர் நற்பண்புகள் அமைவதற்குப் பொருந்தியதாகச் சைவ உணவு வகைகளை ஏற்றுக் கொண்டவர். எனவே “புலால் உணவில் உடல் உரம் உண்டு என்று சிலர் கருதுகின்றனர். புலால் உணவில் அமிழ்ந்து கிடந்த மேல்நாட்டு அறிஞர் பலர். இப்பொழுது புலால் உணவின் புன்மை தெரிந்துவருகிறார். புலால் பொருந்திய உணவிற்பாற் பட்டதன்று என்று அன்னார் ஆராய்ச்சி முறையுடன் பல நூல் எழுதியிருக்கிறார். நம் முன்னோர் ஜீவகாருண்யத்தை அடிப்படையாகக் கிடத்திப் புலாலுணவை மறுத்துக் கூறினார். மேல்நாட்டு அறிஞர் ‘புலால் உணவால் உடல் வளத்துக்கே கேடு உண்டு’ என்பதை ஆராய்ச்சியால் நிறுவிக்காட்டி அவ்வுணவை மறுக்கிறார். ஆதலால் உடல் நலன் விரும்புவோர் புலால் உண்ணாதிருப்பாராக” என்று திரு.வி.க. வேண்டுகோள் விடுக்கிறார்.

காய்கறி, பழங்கள் முதலிய சைவ உணவை உண்பவர்கள் வலிமை இழந்து நோஞ்சானாகித் துன்பப்படுவர் என்று மேலை நாட்டவர் சிலர் கூறுகின்றனர். அவர்களை நம்பி இந்தியர்கள் பலர் புலால் உணவில் ஆர்வம் காட்டி வருகின்றனர். சிறப்பான உணவு, விருந்து என்றாலே புலால் உணவுதான் என்னும் நம்பிக்கையும் பரவலாகக் காணப்படுகிறது. காந்தியடிகளின் வாழ்வையும் இந்த ஆசை வார்த்தை குறுக்கிட்டுப்பாதித்தது. அவரும் புலாலைச் சுவைத்துப் பார்த்து. பின்னர் மனம் திருந்தியதைச் சத்திய சோதனையில் குறிப்பிடுகிறார்.

புலால் உணவு உடல் நலத்துக்கு ஏற்றதன்று என்பதை மேலை நாட்டவரும் அறிவியல் ஆராய்ச்சியின் வழியாகக் கண்டறிந்துள்ளனர். இவ்வுணவினால் இரத்தக் கொதிப்பு, நீரிழிவு, இதயநோய் போன்ற கொடிய நோய்கள் உண்டாகி, உயிரை இழக்கும் அவலம் ஏற்படுகிறது. இதனால் மருத்துவர்கள் இவ்வுணவைத் தவிர்க்குமாறு அறிவுறுத்தி வருகின்றனர்.

திரு.வி.க. “காய்கறிகளை மிகுதியாக உணவில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். சமையல் மட்பாண்டங்களில் செய்வதே பொருத்தம். காய்கறிகளைச் சிறிது வேக வைத்து உண்ணுதல் நல்லது” என்று வைச உணவைப் பரிந்துரைக்கிறார். மேலும் “இயந்திர ஆலையில் தீட்டப்பெற்ற அரிசியை விடவும் கைக்குத்தல் அரிசியே சத்துக்கள் நிறைந்தது” என்பதையும் தமிழ்ச் சோலையில் எழுதியுள்ளார்.

மகிழ்ச்சியை அழிக்கும் மது

மதுவகைகளும் பிற போதைப் பொருள்களும் மனிதனின் உடல், உள்ளம் ஆகியவற்றைச் சிதைக்கின்றன. அறிவை மயக்கி, அவமானத்திற்கு உள்ளாக்குகின்றன. குடும்பப் பொருளாதாரத்தையும் உறவையும் கெடுக்கின்றன. இவற்றுக்கு அடிமையானவன் உயிரோடு இருந்தும் பிணத்தை விடவும் இழிவாக மதிக்கப்படுகிறான். மதுவினால் மனிதன் மகிழ்ச்சியை இழந்துவிடுகிறான். இதனாலேயே வள்ளுவர்.

“துஞ்சினார் செத்தாரின் வேறல்லர் எஞ்ஞான்றும்
நஞ்சுண்பார் கள்ளுண் பவர்.”

என்று கூறுகிறார். போதைப் பொருள்கள் மனிதனைச் சிறிது சிறிதாகத் தவணை முறையில் கொல்லும் நஞ்சினைப் போன்றவை. இதனாலேயே வள்ளுவர் கள்ளினை நஞ்சினுக்கும் குடிகாரனைச் செத்தவனுக்கும் ஒப்பிட்டுக் கூறுகிறார்.

காந்தியடிகள் மது தனிமனிதரின் முன்னேற்றத்திற்கும் சமூகத்தின் மேம்பாட்டிற்கும் தடையாக இருத்தலை உணர்ந்தவர். அதனாலேயே அரசுப் பதவியையோ அதிகாரப் போதையையோ விரும்பாத அவர் “நான் இந்நாட்டின் சர்வாதிகாரியானால் முதலில் அனைத்து மதுக்கடைகளையும் மூடி விடுவேன்” என்று கூறினார்.

கள், சாராயம், பிராந்தி, பின் போன்ற மது வகைகளை மட்டுமன்றிக் காப்பி, டீ போன்ற பானங்களையும் பருகுதல் கூடாது என்பது திரு.வி.க.வின் கொள்கையாகும்.

“காப்பி பொல்லாதது. ஏமாந்தால் அஃது எவரையும் தன்வயப்படுத்தும் ஆற்றல் வாய்ந்தது. என்னிடம் காப்பி தன் வாலை அவிழ்த்ததில்லை. யான் அதை அடக்கியே ஆண்டு வந்தேன். நாகாக்கும் வல்லமை என்பால் இயற்கையாகவே அமைந்திருப்பதை என்னென்று சொல்லிக் கொள்வேன். கள்ளுக்கும் காப்பிக்கும் பெரும்வேற்றுமை இல்லை. இருவரும் சகோதரர் கள்ளார் அண்ணனார்: காப்பியார் தம்பியார், காப்பிக்கும், தேநீர்க்கும் கள்ளுக்கும் என்ன வேற்றுமை! வேற்றுமை சிறிதே! இவ்வெம்மை நாட்டிற்குக் காப்பியும் தேநீரும் முற்றும் அநாவசியம்” என்று கூறும் அவர் அதிகாலையில் நீராகாரம் பருகுதலை வலியுறுத்துகிறார்.

புறச் சீர்திருத்தம்

தனி மனிதர் பண்படுத்தப்படுதலை அகச் சீர்திருத்தம் என்றும் சமூகம் சமத்தன்மை பெறுதலைப் புறச் சீர்திருத்தம் என்றும் திரு.வி.க. கருதுகிறார். அவரது புறச் சீர்திருத்தக் கருத்துகளும் அவற்றின் நடைமுறையும் பெண்கள் முன்னேற்றம், சாதி ஒழிப்பு, சமய நல்லிணக்கம் என்னும் நிலைகளில் காணப்படகின்றன.

பெண்கள் முன்னேற்றம்

இயற்கையில் பெண்மை தெய்வத் தன்மை உடையது. உயிரினங்களின் உருவாக்கத்திற்கும் நிலைப்பாட்டிற்கும் பெண்மையே ஆதாரமாக உள்ளது. பெண்மையின் பேராற்றலைக் கருத்திற் கொண்டே பண்டைய மனிதர்கள் அதனை சக்தி என்று கொண்டாடினர் இத்தகைய பெருமைக்குரிய பெண்மை நாளடைவில் பேரிழிவிற்குள் தள்ளப்பட்டது. ஆண்களின் இன்ப வாழ்விற்காகப் படைக்கப்பட்ட நுகர்பொருள் என்னும் அளவில் பெண்கள் அடிமைப்படுத்தப்பட்டனர்.

பெண்ணடிமை எனும் பெருநோய் காரணமாகப் பெண்ணினம் அளவற்ற கொடுமைகளை அனுபவித்தது. பெண்கள் பிறந்த வீட்டில் தமது பெற்றோருக்கும் சகோதரர்களுக்கும் பெருஞ்சமையாகக் கருதப்பட்டனர். புகுந்த வீட்டில் கணவனுக்கும் உறவினர்களுக்கும் ஊதியம் பெறாத வேலைக்காரியானார்கள் குழந்தைமணம், பலதாரமணம். இளம்பருவத்திலேயே கைம்மை வாழ்வு, பரத்தமைத் தொழில், கணவனது பிணத்துடன் உயிருடன் எரிக்கப்படுதல், கல்வி மறுப்பு, சிறு பையன்கள் கூட முதிய பெண்களை இழிவாக மரியாதை இன்றிப் பேசுதல் என அடுக்கடுக்காகப் பெண்கள் சந்தித்த கொடுமைகள் ஏராளம்.

திரு.வி.க பெண்களைத் தெய்வமாக மதித்தார். எனவே அவர் பெண்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட இழிவுகளைப் போக்கி அவர்களை மேம்படுத்துவதற்காகத் தொண்டாற்றுவதைப் பெரும்பேறாகக் கருதினார். இலக்கிய மேடைகள், சீர்திருத்தக் கூட்டங்கள், சமய மன்றங்கள், இளைஞர் மன்றங்கள் என வாய்த்த இடங்களில் எல்லாம் பெண்மையின் பெருமைகளைப் பேசினார். முருகன் அல்லது அழகு, தமிழ்ச்சோலை முதலிய நூல்களில் பெண்மையின் சிறப்புகளை விவரித்துள்ளார். பெண்ணின் பெருமை அல்லது வாழ்க்கைத் துணை என்னும் அவரது நூல் பெண்மை பற்றிய நூல்களுள் சிறந்ததாகக் கருதப்படுகிறது.

பெண்கள் முழுமையாக விடுதலையுடன் வாழ்வதற்கு வாய்ப்பு இல்லாத நாட்டில் விடுதலை அமையாது என்பது திரு.வி.க.வின் கொள்கையாகும். “பெண்ணின் பெருமை என்ற நூலை எந்நோக்குடன் இயற்றினேனோ அந்நோக்கு நிறைவேறியே வருகிறது. அந்நூல் ஒரு பெரும் அறப்புரட்சியை நுண்மையாகச் செய்து வருதல் கண்கூடு என் வாழ்க்கையில் ஒருவித வெற்றியை விளைத்தது என்றே நினைக்கிறேன். பெண்ணின் பெருமை பிறங்கப் பிறங்க நாடு விடுதலையடைதல் ஒருதலை” என்று கூறியுள்ளார்.

“பெண்கல்வி மறுப்பு, இளமை மணம், நாயகனைப் பெண் தானே தெரிந்தெடுக்கும் முறை அழிவு. இயங்கைம்மையரையும் மொட்டையடித்துச் சிறையிடல். அவரை முத்தேவிகளாகக் கருதல், ஒருவன் பல பெண்களை மணத்தல், நரை முதாளன் கட்டழகுக் கன்னியை மணத்தல், பெண் விபசாரத்துக்கு மட்டும் தண்டனை, அத்தண்டனை ஆணுலகிறிகின்மை, திருமணம் என்னும் பெயரால் பெண்ணை விற்றல் வாங்கல், இன்னோரன்ன சிறுமைக் கொடுமைகள் நாட்டிடைப் புகுந்து நாட்டைக் குலைக்கின்றன. இக்கொடுமைகள் இளைஞர் உலகில் முற்றுங் களையப்படல் வேண்டும். எதற்குஞ் சட்டங்களை எதிர்ப்பார்த்தல் கூடாது. சமூகங்களே சீர்திருத்தஞ் செய்து கொள்வது நலன்” இவ்வாறு அருப்புக் கோட்டை வாலிபர் நாடார் இரண்டாவது மாநாட்டில் திரு.வி.க. பேசினார்.

திரு.வி.க பெண்களின் முன்னேற்றத்திற்காகப் பல வழிகளில் பாடுபட்டார். தேசபக்தனிலும் நவசக்தியிலும் கட்டுரைகளை எழுதினார். பெண்மையின் பெருமை பற்றியும் பெண்களின் முன்னேற்றத் திட்டங்கள் பற்றியும் தமது நூல்களில் வாய்க்கும் இடந்தோறும் விவரித்தார். இராயப்பேட்டையில் இருந்த மாதர் சங்கத்தின் கூட்டங்களில் அவ்வப்போது பேசிப் பெண்களுக்கு விழிப்புணர்வை ஊட்டினார். நீதிபதி சதாசிவ ஐயருடன் சேர்ந்து கைம்பெண் நலக் கழகம் என்ற அமைப்பை உருவாக்கினார். விலை மாதர்களின் நலத்திற்காகக் கணிகையர் கழகம் ஒன்றை அமைத்தார். யாமுன பூரண திலகம்மா என்னும் ஆந்திரப் பெண்மணி வாழ்வில் வழி தவறிய பெண்களுக்காக நடத்தி வந்த யுவதி சரணாலயம் என்ற அமைப்பில் பங்கேற்று அதன்பணிகளுக்காக உழைத்தார். இளமை மணத்தை ஒழிப்பதற்காகக் கொண்டு வந்த சாரதா மசோதாவையும் தேவதாசி முறையை ஒழிப்பதற்காகக் கொண்டு வந்த மசோதாவையும் ஆதரித்துப் பேசினார்.

பலதார மணத்தை எதிர்த்த திரு.வி.க. கைம்பெண்கள் மறுமணம் செய்து கொள்வதையும் விலை மகளிர் மணம் செய்து கொண்டு வாழ்வதையும் ஆதரித்தார். கைம்பெண்கள், விலை மகளிர் பலருக்கு அவர்கள் விரும்பிய ஆண்களுடன் மணம் செய்து வைத்தார்.

திரு.வி.க. தேவதாசிகளைப் ‘பதியிலார்’ என்று குறிப்பிட்டார். “பெண்ணுலகில் பதியிலார் என்றொரு கூட்டம் இருத்தல் இழுக்கு: அதிலும் அதற்கென ஒரு சாதியார் ஒதுக்கப்பட்டிருத்தல் பேரிழுக்கு: இவ்விழுக்கைப் போக்க அறிஞர் முயல்வாராக. இத்தொழிலுக்கெனக் குறிக்கப்படுஞ் சாதி வழக்கு முதலாவது தொலைதல் வேண்டும்: அவர்களிடத் திருமணப் பழக்கம் பரவல் வேண்டும்: அவர்களைத் திருமணம் செய்ய அஞ்சா நெஞ்சுரம் கொண்ட ஆண்மக்கள் வேண்டும். பதியிலார் குலத்தில் பெண் கொள்வது இழிவு என்ற நிலை மாற வேண்டும்” என்று பெண்ணின் பெருமையில் எழுதியுள்ளார்.

திரு.வி.க. இயற்கையாகவே பெண்களிடம் அன்பும் மதிப்பும் கொண்டவர். இந்தியப் பண்பாட்டின் உறைவிடமாகவும் பாதுகாப்புப் பெட்டகமாகவும் பெண்களை அவர் கருதினார். தம்மிடம் பெண்கள் பேசும் போது எழுந்து நின்றே பேசினார். கூட்டங்களில் சொற்பொழிவாற்றும் போது, 'சகோதரிகளே! சகோதரர்களே! என்றும் 'அன்னைமீர்! ஐயன்மீர்! என்றும் பெண்மைக்கு முதலிடம் தருவது அவரது வழக்கமாகும். பெண்களிடம் கொண்ட அன்பும் மதிப்புமே அவர் பெண்களுக்காக வாழ்நாள் முழுவதும் தொண்டாற்றுவதற்குத் தூண்டுதலாயின.

திரு.வி.க.வின் சீர்திருத்தப் பணிகளை சிலர் குறை கூறினர். கைம்பெண்கள் மறுமணம் செய்து கொள்வதும் தேவதாசிகள் மணம் செய்து கொண்டு இல்லறம் நடத்துவதும் பண்பாட்டைச் சிதைத்து விடும் என்றனர். அவர்களின் எதிர்ப்பைக் கண்டு திரு.வி.க. மனம் தளரவில்லை.

சாதியொழிப்பு

இந்தியச் சமூகத்தில் உள்ள சாதி அமைப்பு இந்தியாவின் பண்டைய பெருமைகளை அழித்து விட்டது. இந்நாடு புகழின் உச்சாணியில் இருந்த போது அடையாளம் தெரியாமல் மங்கிக் கிடந்த பல நாடுகள் இந்நாளில் ஏற்றம் பெற்று வளர்ச்சி அடைந்துள்ளன. ஆனால் இந்தியாவோ முன்னேற்றப் படிகளில் தவளையைப் போன்று தத்தித் தத்தித்தான் ஏற வேண்டியுள்ளது. இச்சாதி அமைப்பையும் இதில் கற்பிக்கப்பட்டுள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகளையும் ஒழிப்பதற்காக அவ்வப்போது அறிஞர்களும் மகான்களும் ஆக்கப் பணிகள் பலவற்றைச் செய்து ஓரளவு வெற்றியும் கண்டுள்ளனர். அவர்களின் அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றி வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்ட திரு.வி.க.வும் இவ்வமைப்பினை வேரோடு பிடுங்கி அழிப்பதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபட்டார்.

திரு.வி.க. சாதியிலும் அதன் ஏற்றத் தாழ்விலும் நம்பிக்கை கொண்ட குடும்பத்தில் பிறந்தார். அக்கொடுமையில் ஊறித்திளைத்த பெற்றோர் நடுவிலும் உற்றார் நடுவிலும் வளர்ந்தார். எனினும் இளமை முதலே அவர் பழகிய சான்றோர்களாலும் கற்ற நூல்களாலும் சாதியை கடந்த ஒரு மாமனிதனாக உருவாயினார். சாதியற்ற சமூகம் உருவாக வேண்டும் என்ற உறுதியான எண்ணத்தை உயிரோட்டமாகக் கொண்டார். அவ்வெண்ணத்திற்குச் செயல் வடிவம் தருவதாக அவரது வாழ்க்கை அமைந்தது. அவரது பேச்சும் எழுத்தும் பிற்பால் உயர்வு தாழ்வு இல்லை என்னும் சீரிய கொள்கைக்கு உரமாக அமைந்தன.

சென்னை ஆயிரம் விளக்கில் அமைந்த வெஸ்லி பள்ளி ஆதிதிராவிட மாணாக்கர்களுக்கென்று நடத்தப்பெற்ற பள்ளியாகும். அங்குத் திரு.வி.க. ஆறாண்டுகள் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். நாள்தோறும் ஆதிதிராவிட மாணாக்கர்களோடு நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பு அமைந்தமைக்குப் பெரிதும் மகிழ்ச்சி கொண்டார். அதனைத் தாம்

வாழ்நாளில் பெற்ற பெரும்பேறாகக் கருதினார். தாம் சாதியற்ற மனிதனாக உருவாவதற்கு அப்பள்ளியும் அங்குப் பயின்ற மாணாக்கர்களுமே வழி வகுத்துத் தந்தனர் என்றுபெருமிதத்தோட குறிப்பிடுகிறார்.

திரு.வி.க. எவ்வித அடித்தளமும் இன்றிப் புகுத்தப்பட்ட சாதி என்ற ஆலமரத்தின் வேரை அறவே அறுத்தெறிவதில் தீவிர ஆர்வம் கொண்டவர். அதற்காகப் பன்னெடுங்காலமாகப் பல்வேறு திட்டங்கள் பற்றிச் சிந்தித்தார். வெவ்வேறு சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் கலப்பு மணம் செய்து கொள்வதன் வாயிலாகச் சாதியை அறவே இந்திய நாட்டிலிருந்து விரட்டிவிட முடியும் என்று நம்பினார். எனவே பல கலப்பு மணங்களை முன்னின்று நடத்தினார்.

சாதியொழிப்புக்குத் திரு.வி.க. ஏற்றுக் கொண்ட மற்றொரு திட்டம் உடனுண்ணுதல் (சமபந்தி) ஆகும். பெரியபுராணத்தில் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், நீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் போன்ற சிவனடியார்கள் ஒருவரோடு மற்றவர் நெருங்கிப் பழகி உடனுண்ட காட்சி திரு.வி.க.வைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. அவர் ஆதிதிராவிட இன மக்களுடன் அமர்ந்து உண்பதனைப் பெரும்பேறாகக் கருதினார். அவர்களது திருமண விழாவிற்குச் செல்லும் போதெல்லாம் அங்கு உண்பதற்கு அவர் தயங்கியது இல்லை. தம் இல்லத்திற்கும் அவ்வின மக்களை அழைத்து வந்து விருந்தோம்பி மகிழ்ந்தார்.

ஆதிதிராவிட இனத்தவருடனும் பல்வேறு இன மக்களுடனும் அமர்ந்து ஒரே பந்தியில் திரு.வி.க. உண்பதை அவரது தாயாரால் ஏற்றுக்கொள்ள இயலவில்லை. சாதிக் கோப்பில் பாதுகாப்பாக அடக்கப்பட்டிருந்த அவ்வம்மையார் மகனை நோக்கி “நம் வீட்டில் விராமணர் சாப்பிடலாகாது. நாம் தீண்டாதவர் வீட்டில் சாப்பிடலாகாது. இரண்டும் குடும்ப வளர்ச்சியைக் கெடுக்கும்” என்று கண்டிப்புடன் கூறினார். தாயாரின் கருத்தினைத் திரு.வி.க. தம் செவிகளில் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

சாதிவேறுபாடு பாராட்டாது அனைவரையும் சமமாகப் பழகியது கண்டு திரு.வி.க.வின் உறவினர்களும் நண்பர்கள் சிலரும் வருந்தி அறிவுரை கூறியதும் உண்டு. அப்போது அவர்களுக்குத் திரு.வி.க. சொன்ன பதில் “சாதியைப் பற்றிய கவலை எனக்குக் கிடையாது. யான் சாதியைக் கடந்தவன்” என்பதே.

சமய நல்லிணக்கம்

மனிதன் படைத்திட்ட அமைப்புகளுள் சமயங்கள் மிக உயர்வானவை. மொழி, இனம், நில எல்லை, பழக்க வழக்கம், ஆசை, பாசம் முதலியவற்றால் வேற்றுமைப்பட்டுப் போராடிக்கொண்டிருக்கிற மனித இனத்தை ஒற்றுமைப்படுத்தி மேம்படுத்திட இச்சமயங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. தன்னலங்களைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு, பொதுநலம் ஒன்றையே வாழ்வெனக் கொண்ட தியாகிகளாகிய மகாத்மாக்கள் தங்கள் வாழ்வில் கண்டறிந்த உண்மைகளின் தொகுப்பாகச் சமயங்களின் கருத்துகள் காணப்படுகின்றன ஒவ்வொரு

மனிதனும் பிற மனிதர்களுடன் ஒத்திசைந்து வாழ்வதற்குத் தூண்டுதலாக உள்ள அன்பு, அருள், பொறுமை, தியாகம் முதலிய நற்பண்புகளை இச்சமயங்கள் போதிக்கின்றன.

உலகை அமைதிப் பூங்காவாக்கி மக்களை மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்துவதற்காகத் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சமயங்கள் இந்நாளில் கொலைவெறி பிடித்தவையாகக் காட்சி அளிக்கின்றன. வழிபாட்டுச் சடங்குகள், புராணங்கள், கடவுளின் வெவ்வேறு பெயர்கள் ஆகியவற்றை ஆயுதங்களாக ஏந்திக் கொண்டு தன்னலவாதிகள் போர்களையும் கலகங்களையும் உருவாக்கி, இவ்வுலகைச் சுடுகாடாக்கிட முயல்கின்றனர். இதனால் இந்நாளில் சமயங்கள் சான்றோரின் வெறுப்புக்குரியனவாகி உள்ளன. மக்கள் இனத்தைச் சிதைத்து முற்றிலும் அழிக்கவல்ல அபின் என்று காரல் மார்க்ஸ் போன்றவர்கள் ஒதுக்கும் அளவுக்குச் சமயங்கள் இழிநிலையை அடைந்துள்ளன. ‘எதனைக் கண்டான் மதங்களைப் படைத்தான்’ என்று கண்ணதாசன் போன்ற கவிஞர்கள் வேதனையுடன் பாடும் அளவுக்கு அவை மக்களிடம் வெறுப்பினைச் சம்பாதித்துள்ளன.

திரு.வி.க. இளமையில் தீவிரச் சைவ சமயப் பற்றாளராக இருந்தார். அதற்கு அவர் பிறந்து வளர்ந்த குடும்பம், பழகிய நண்பர்கள் போன்றோர் காரணமாவர். குறிப்பாக, அவரால் உயர்வாகப் போற்றப்படுகிற ஆசிரியர் கதிரைவேற் பிள்ளையைக் கூறலாம். பள்ளியில் பயின்று கொண்டிருந்த காலத்தில் கதிரைவேற் பிள்ளையின் சமயப் பற்றார்ந்த போதனைகள், சைவ சமய நூல்கள் போல்வன திரு.வி.க.வைச் சைவ நெறியில் பற்றுக் கொண்டவராக உருவாக்கி இருந்தன. அவர் சைவ மன்றங்களில் நடைபெற்ற கூட்டங்களில் கலந்து கொண்டு, சைவ சமயத்தின் சிறப்புகளை எடுத்துரைத்தார். சைவ சித்தாந்தம் புராணங்கள் குறித்து நீண்ட சொற்பொழிவுகள் பலவற்றை ஆற்றினார். வேதாந்தம், கிறித்துவம் போன்ற பிற சமயத்தவரிடம் கடுமையாகச் சொற்போரிடவும் அவரது சமயப்பற்று இடமளித்தது.

திரு.வி.க.வின் உள்ளம் நாளடைவில் மாறலாயிற்று. காந்தியடிகள் கண்டதைப் போன்று மனிதர்களை நல்வழிப்படுத்தும் அறநெறிச் சமயமே (சம்மார்க்கமே) உயர்வானது என்பதை உணர்ந்து கொண்டார். அவரது உள்ளம் எல்லாச் சமயங்களிலும் இடம்பெற்றிருக்கும் நல்ல கருத்துகளை ஏற்றுக்கொண்டது.

“சன்மார்க்கத்தைப் பொதுவாகச் சமயம் என்றும் கூறலாம். அது சைவம் வைஷ்ணவம் ஜைநம் பௌத்தம் கிறித்துவம் இஸ்லாம் முதலிய பெயர்களால் அழைக்கப்படுகிறது. சத் பொதுமை: அதன் மார்க்கமாகிய இயற்கையும் பொதுமை, சமயமும் பொதுமையாகவே இருத்தல் வேண்டும்” இவ்வாறு சைவத்தின் சமரசம் என்ற நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

சமயங்களின் மையக் கருத்துகளை உணர்ந்த நிலையில் வெற்றுச் சடங்குளாலும் புராணக் கதைகளாலும் போர்த்தப்பெற்ற நிறுவனச் சமயமாகச் சைவம் திரு.வி.க.விற்குத் தோற்ற மளிக்கவில்லை. அன்வே சிவம், மக்களுக்குச் செய்யும் தொண்டே மகேசனுக்குச்

செய்யும் தொண்டு என்ம் உயரிய செய்திகளை எடுத்துரைத்து, மனித வாழ்வை உய்விப்பதற்காகத் தோற்றுவிக்கப்பெற்ற அருள் நெறியாகச் சைவத்தை அவர் கருதினார்.

சைவத்தின் சமரசம், இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவுள்ளம், சமரச சன்மார்க்க போதம், சமரச தீபம், சமரச சன்மார்க்க திறவு போன்ற நூல்களை எழுதி வெளியிட்டு நல்லிணக்கக்கருத்துகளைப் பறைசாற்றினார் திரு.வி.க.வின் வாழ்நாள் முழுவதும் இறைவன் மீது நம்பிக்கை கொண்டதாகவும் அனைத்துச் சமயங்களையும் மதித்துப் போற்றுகிற சமய நல்லிணக்கம் கொண்டதாகவும் கழிந்தது.

திரு.வி.க. பழகிய பல்வேறு சமய அறிஞர்களும் அவர் கற்ற நூல்களும் அவரது சமய நல்லிணக்கக் கொள்கைகளுக்கு அடிப்படையாவார். வெஸ்லி பள்ளி அவருக்குக் கிறித்துவக் கருத்துகளை அறிந்து கொள்ளுதற்கு வாய்ப்பாக அமைந்தது. அதன் தலைமை ஆசிரியர் திரு.வி.க.விற்குச் சிறந்த நண்பராகவும் வழிகாட்டியாகவும் விளங்கினார். பள்ளியில் நடத்தப்பெற்ற விவிலியப் போட்டிகளில் கலந்து கொண்டு பல பரிசுகளைத் திரு.வி.க. பெற்றார். பரிசுக்காக அப்போட்டிகளில் கலந்து கொண்டார்: எனினும் அவை இளமையிலே கிறித்துவக் கருத்துகளை அறிந்து கொள்ளுதற்கு வாய்ப்பாக அமைந்தன.

பெளத்த, சமண மன்றங்களில் நடத்தப்பெற்ற கூட்டங்களுக்குத் திரு.வி.க சென்று கலந்து கொள்ளத்தவறியதில்லை. அயோத்திதாசர் திரு.வி.க.வின் குடும்ப மருத்துவர்: பெளத்த சமயக் கருத்துகளில் தேர்ந்த புலமை பெற்றவர். இராயப்பேட்டை பெளத்த சங்கத்திற்குத் தலைவர். அவரது தொடர்பும் பெளத்த சங்கத்தின் தொடர்பும் திரு.வி.க.விற்குப் பெளத்த சமயத்தின் சிறப்புகளை உணர்த்தின. தமிழ் நூல்களில் பெளத்தம் என்னும் பொருளில் சொற்பொழிவாற்றி நூல் எழுதும் அளவிற்குத் திரு.வி.க. பெளத்த சமயக் கருத்துகளில் தேர்ச்சி பெற்றார். இராயப்பேட்டையில் சமணர்கள் பலர் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களுள் சக்கரவர்த்தி நயினார், பாரசுவநாத நயினார் ஆகியோர் திரு.வி.க.விற்கு நெருங்கிய நண்பர்களாவர். இந்நண்பர்களிடம் சமணம் பற்றிக் கலந்துரையாடும் வாய்ப்பு திரு.வி.க.விற்குக் கிடைத்தது.

திரு.வி.க.விற்கு வைணவத்தில் தோய்வு உண்டாவதற்குத் திருவேங்கட நாயகர் என்பவர் உறுதுணையாக இருந்தார். நாயகர் வைணவ இலக்கியங்களில் குறிப்பாக, திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டவர். பல வேளைகளில் திரு.வி.க.வும் அவருடன் ஆராய்ச்சியில் பங்கு பெற்றார். இந்த ஈடுபாடே பின்னாளில் தமிழ்நாடும் நம்மாழ்வாரும், திருமால் அருள் வேட்டல் என்னும் நூல்களை எழுதிடக் காரணமாயிற்று.

திரு.வி.க.விற்கு இசுலாமிய நண்பர்கள் சிலர் இருந்தனர். அவர்களிடம் இசுலாமியக் கருத்துகளைக் கேட்டறிந்தார். தவிர, திருக்குர்ஆனின் மொழியெர்ப்பு நூல்கள் சிலவற்றையும் படித்தார்.

திரு.வி.க.வின் சமய நல்லிணக்கக் கொள்கைகளுக்கு உறுதுணையாக இருந்த சான்றோர்களுள் அன்னிபெசண்ட் அம்மையார் குறிப்பிடத்தக்கவர். அவ்வம்மையார் தலைமை ஏற்று நடத்திய பிரமஞான சபையின் சமய நல்லிணக்கக் கொள்கை திரு.வி.க.வைப் பெரிதும் ஈர்த்துக் கொண்டது. அச்சங்கத்தின் பல வெளியீடுகளைத் திரு.வி.க. ஆழ்ந்து கற்றார். இவ்வாறு திரு.வி.க.வின் சமயக் கொள்கைகளுக்கு அவர் பழகிய பெரியோர்களும் கற்ற நூல்களும் அடித்தளங்களாக அமைந்தனர்.

திரு.வி.க. இளமையில் திருக்கோயில் வழிபாட்டை உயர்வாக எண்ணினார். சைவத் திருக்கோயில்களுக்கு மட்டுமன்றி, வைணவ, கிறித்துவத் திருக்கோயில்களுக்கும் சென்று பக்தியுடன் வழிபட்டார். ஆனால் பின்னாளில் சில பூசாரிமார்களும் நிருவாகிகளும் தங்கள் ஒழுக்கக் கேடுகளுக்குப் பாதுகாப்பான இருப்பிடமாகக் கோயில்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதை அறிந்த போது, அங்குச் செல்வதை நிறுத்திக் கொண்டார்.

சமய நிறுவனங்களுக்கும் கோயில்களுக்கும் சொத்து உரிம இருந்தல் கூடாது என்பது திரு.வி.க.வின் கொள்கையாகும். சொத்துகள் இருப்பதே அங்கு ஒழுக்கக் கேடுகள் மலிவதற்குக் காரணம் என்று அவர் கருதுகிறார். “சொத்து மங்களை விலங்காக்கும், பணம் ஒழிந்தால் எல்லாம் சீர்படும். அப்பொழுது கோயில்கள் அன்பர்கள் உறைவிடங்களாகும்” என்று எழுதுகிறார்.

திரு.வி.க. சமயங்களையும் மனிதர்கள் சமயங்களோடு தொடர்பு கொள்ளாதலையும் வெறுக்கவில்லை. எல்லாச் சமயங்களையும் சமமாக மதித்துப் போற்றுகிற உள்ளம் மனிதர்களுக்கு அமைய வேண்டும் என்பது அவரது விருப்பம்.

“சமய நிலையங்களெல்லாம் மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவாதல் வேண்டும். எல்லாரும் அவற்றுள் போகவும் வரவும் உரிமை பெறுதல் வேண்டும். எல்லாம் ஒரே சமய நிலையங்கள் என்னும் உணர்வு மக்களிடையே பரவுதல் வேண்டும்”. இவ்வாறு திரு.வி.க. குறிப்பிடுகிறார்.

திரு.வி.க. சமய நெறிகளுடன் சடங்குகளைக் கலப்பதையும் வழிபாட்டில் புரோகிதர்களின் இடையீட்டையும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அவ்வாறே அயல் மொழிகளைத் தெய்வ மொழியாக நம்பி, அவற்றில் மந்திரங்கள் ஓதுதலையும் அவர் விரும்பவில்லை.

“இந்நாளில் நமது நாட்டில் நடைபெற்று வருஞ் சடங்குகளில் சில குருட்டு நம்பிக்கைகள் நுழைந்திருக்கின்றன. அவற்றில் மூன்றைச் சிறப்பாகக் குறிக்கிறேன். ஒன்று சடங்குகளைச் சமயத்துடன் தொடர்புபடுத்துவது. மற்றொன்று பிறப்பில் குறிக்கொண்டு நல்வினை தீவினைகட்குப் பண்டாரத்தையோ, தேசிகனையோ, பார்ப்பானையோ, பிறனையோ அழைப்பது. இன்னொன்று ஒரு குறிப்பிட்ட மொழியிலேயே மந்திரஞ் சொல்ல

வேண்டுமென்பது”. இவ்வாறு திரு.வி.க. சீர்திருத்தம் அல்லது இளமை விருந்து என்னும் நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

“சடங்குகட்கும் சமயத்துக்கும் தொடர்பில்லை. சடங்குகள் வேறு: சமயம் வேறு. இரண்டையும் ஒட்ட வைத்தல் அறியாமை. நல்வினை, தீவினைகட்குக் குறிப்பிட்ட ஒரு வகுப்பார் அல்லது வினைகளாற்றக் குறிப்பிட்ட ஒரு மனிதன் வேண்டுவதில்லை. அவ்வக் குடும்பத்திலுள்ள ஒரு முதியோரைக் கொள்வது நலன்: மந்திரம் ஒரு குறிப்பிட்ட மொழியிலேயே அமைதல் வேண்டும் என்னும் நியதியில்லை. அவரவர் தத்தம் தாய்மொழியில் வகுத்துக்கொள்ளலாம்” இவ்வாறு திரு.வி.க. கூறுகிறார்.

தாய்மொழியில் வழிபாடு செய்தல், பிறப்பால் கற்பிக்கப்பட்டுள்ள இனவேறுபாடு பால் வேறுபாடு எதுவுமின்றி, யாவரும் திருக்கோயில்களில் பூசாரியாதல் முதலிய இன்றைய சீர்திருத்தங்களுக்குத் திரு.வி.க. முன்னோடியாக விளங்கினார்.

சாதி அமைப்பு ஒழிவதற்குப் பரிந்துரைக்கப்பட்ட கலப்பு மணத்தையே சமய வேறுபாடு ஒழிவதற்கும் திரு.வி.க. வலியுறுத்துகிறார். திரு.வி.க.வின் கொள்கைகளுக்குச் செயலாக்கம் தரும் விதமாகப் பல கலப்பு மணங்கள் நடைபெற்றன. தேசபக்தர்களான அருண்டேலும் ருக்மணி அம்மையாரும் மணம் செய்து கொண்டபோது கடும்திரிபு கிளம்பியது. வெள்ளைக்காரன் இந்தியப்பெண்ணை மணப்பதா? என்று வ.உ.சிதம்பரம் பிள்ளை, சுப்பிரமணியசிவா போன்றோர் எதிர்த்தனர். சுதேசமித்திரன், இந்து முதலிய இதழ்கள் கண்டித்து எழுதின. ஆனால் திரு.வி.க. மணமக்களைத் தொழிற்சங்கத்திற்கு அழைத்து வாழ்த்தி அனுப்பினார். சச்சிதானந்தம் பிள்ளையின் மகன் சிவகுமாரனுக்கும் டாக்டர் மானியலின் மகள் இராசம்மாளுக்கும் திருமணம் நடைபெற்றது. இருவரும் சமயம் மாறாமலேயே இணைந்து இல்லறம் நடத்தினர். ஒருவரது சமயக் கொள்கையில் மற்றவர் தலையிட்டது இல்லை. மேலும், திரு.வி.க. தமது திருமணத்தின் போது இந்து சமயப் பாடல்களும் கிறித்துவ சமயப் பாடல்களும் இசைத்ததற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

தாய்மொழிப் பற்று

தாய்மொழிப் பற்றின்மையும் அயல்மொழி மோகமும் தமிழர்களிடையே காலந்தோறும் காணப்படுகிற பெருங்குறையாகும். முந்தைய காலங்களில் சமஸ்கிருதம் சமயங்களிலும் அரசியலிலும் கல்வியிலும் பேராதிக்கம் செலுத்தியது.

ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக்காலத்தில் அவர்களின் தாய்மொழியான ஆங்கிலம் சமஸ்கிருதத்தின் இடத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டது. ஆங்கில அறிவு இன்றித் தமிழர்களால் வாழ்வில் முன்னேற்றம் காண இயலாது என்னும் தாழ்வு எண்ணம் உருவாகிப் படர்ந்துள்ளது. கல்வி, அரசியல், நீதிமன்றம் என எல்லா இடங்களிலும் ஆங்கில மொழி ஆதிக்கம் செலுத்தலாயிற்று.

தாய்மொழிப் பற்றின்மையும் அதன் ஆற்றலில் நம்பிக்கை இழப்புமே தமிழர்களின் உயர்வுக்குத் தடைக்கற்களாகும் என்பது திரு.வி.க.வின் கருத்தாகும். தாய்மொழியில் பயிலும் போது மாணாக்கர்களுக்குப் பாடங்கள் எளிதில் புலனாகும். அவர்கள் புலமை மிக்கத் திகழ்வர். ஆங்கிலமொழி வாயிலாகப் பயில்வது பாலை நிலத்தில் தென்னங்கன்றுகளை நடுவதைப் போன்றது என்று திரு.வி.க. முழங்கினார். மேலும் கல்வி மட்டுமன்றி அரசியல், நீதி, திட்டங்கள் யாவும் தாய்மொழி தமிழிலேயே நடத்தப்பெற வேண்டும் என்றும் அவர் வலியுறுத்தினார்.

தமிழ்மொழிக்கு அழியாத வளத்தைத் தேடித் தந்த அரும்புதல்வர்கள் பலர். இருபதாம் நூற்றாண்டின் தவப்புதல்வர்களுள் முன்னிற்பவர் திரு.வி.க. அவர் தமிழினத்தின் முன்னேற்றத்திற்காகப் பல்வேறு நிலைகளில் தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர். தாய்மொழியில் இனிமையாகவும் உணர்ச்சிகரமாகவும் பேசி, அம்மொழியின் இனிமையினை உணர்த்தியவர். தமிழில் பேசுவது இழிவு என்று எண்ணியவர்களையும் தமிழில் பேசிப் பெருமைப்பட்டுக்கொள்ளச் செய்தவர். இதழ்கள் பழியாகவும் நூல்கள் வழியாகவும் அழியாத எழுத்துச் செல்வங்களால் தாய்மொழித் தமிழுக்குப் போற்றத் தகுந்த வளத்தைக் குவித்தவர். இவற்றோடு அமையாது. புதிய சொற்களையும் கண்டறிந்து தமிழுக்கும் தமிழினத்திற்கும் அறிமுகப்படுத்தியவர்.

திரு.வி.க. வாழ்ந்த காலத்தில் தமிழில் மீண்டும் ஒரு மணிப்பிரவாள நடை தோன்றி ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்தது. கல்வியாளர்களும் அரசியலறிஞர்களும் வடமொழிச் சொற்களையும் ஆங்கிலச் சொற்களையும் சரளமாகப் பயன்படுத்திப் பேசினர். அவ்வாறே எழுதியும் வந்தனர். அவற்றுக்கிணையான தமிழ்ச் சொற்களைக் கண்டறிந்து பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவர்களுள் யாரிடமும் எழுந்ததில்லை. தாய்மொழியின் இன்றியமையாமை பற்றியோ, அதன் வாழ்வு பற்றியோ எவ்வித அக்கறையுமின்றி இருந்தனர். அத்தகைய காலச் சூழலில் திரு.வி.க.வின் தாய்மொழித் தொண்டு பல்லாண்டுகளாக வாடி வதங்கிக்கொண்டிருந்த பயிர்களுக்குக் கனமழை போன்றிருந்தது.

திரு.வி.க. வடமொழி, ஆங்கிலம் போன்ற பிறமொழிச் சொற்களைப் பயன்படுத்துவதை இயன்ற வரையில் தவிர்த்தார். புதிய சொல்லாட்சிகளைத் தமிழில் அறிமுகப்படுத்தினார். அன்னிபெசண்ட் அம்மையாரை ‘அன்னை வசந்தை’ என்று குறிப்பிட்டார். மேடம் (Madam) என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்குப் பதிலாக ‘அம்மா’ என்று வாய் நிறைய அன்போடு பேசி இன்புற்றார். அண்ணல் மகாத்மா காந்தியை முதன் முதலில் ‘அடிகள்’ என்று குறிப்பிட்டவர் திரு.வி.க.வே. இது குறித்து “சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் காந்தியடிகளைப் பற்றிப் படித்தபோது மகாத்மா காந்தியடிகள் என்று குறிப்பிட வேண்டுமென்று எனக்குத் தோன்றியது. அப்படியே எழுதலானேன்” என்று எழுதியுள்ளார்.

வல்லரசு, பொதுவுடைமை, அறவழி (காந்தியம்) மறவழி (மார்க்சியம்) போன்ற அரசியல் சார்ந்த தூய தமிழ்ச் சொற்களைத் திரு.வி.க கையாண்டார். நாக பாசத்தார் என்று குறிப்பிட்டு வந்த இனத்தை இசை வேளாளர் என்று வழங்கினார். விலைமாதர்கள் தாசி, வேசி என்று இழிவாகப் பேசப்பட்டனர். அவர்களைப் பதியிலார் என்று எழுதினார். அகத்திணை (Psychology), தொண்டு (Service), கூந்தலறம் (Evolution) என்பன போன்ற பல தமிழ்ச் சொற்கள் திரு.வி.க.வினால் பயன்படுத்தப்பெற்று அவை பின்னாளில் பெருவழக்காயின.

தேசிய ஒருமைப்பாடு

திரு.வி.க. எல்லா மனிதர்களையும் ஒரே இனத்தவராகக் கருதினார். பிறப்பு, பாலினம், மொழி, நில எல்லை, பொருளியல் என்னும் எந்தவொன்றையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு மனிதர்களை இனம் பிரித்து வேற்றுமை பாராட்டுதலை அவரது அருளுள்ளம் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இந்திய மக்களுள் பிராமணர்கள் நெடுங்காலமாக உயர்ந்த இனத்தவராகப் போற்றப்பட்டுப் பல்வேறு சலுகைகளை அனுபவித்து முன்னேறியுள்ளனர். ஏனைய மக்கள் சமூக நிலையிலும் பொருளியல் நிலையிலும் பின்தங்கியுள்ளனர். எனவே பின்தங்கிய மக்களின் வாழ்க்கையை மேம்படுத்திடக் கல்வி, சமமான வேலை வாய்ப்பு ஆகிய சலுகைகளை வழங்க வேண்டும் என்று பெரியார் ஈ.வே.ரா. முதலிய சிலர் காங்கிரசில் தீவிரமாக வாதித்து வந்தனர். நீதிக்கட்சியும் பிராமணர், பிராமணர் அல்லாதார் என்னும் இனப்பாகுபாட்டுக் கொள்கையில் தீவிரமாக இருந்தது. மேடைச் சொற்பொழிவுகளிலும் இதழ்களிலும் தங்கள் கொள்கையை வலியுறுத்தினர். சிலர் பிராமணர்களின் மனம் புண்படுமாறு அவர்களைப் பழித்தும் இழித்தும் பேசியும் எழுதியும் வந்தனர்.

இனப்பாகுபாட்டின் அடிப்படையில் பிராமணர் அல்லாத மக்களுக்குச் சிறப்புச் சலுகைகளை வழங்க வேண்டும் என்னும் தீர்மானத்தை சிலருடன் சேர்ந்து பெரியார் காஞ்சிபுரத்தில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் மாநாட்டில் கொண்டு வந்தார். அத்தீர்மானத்தைத் திரு.வி.க. முழுமுச்சுடன் எதிர்த்துத் தோல்வியடையச் செய்தார்.

இனப்பாகுபாட்டுக் கொள்கைக்கு ஆதரவு பெருகினால் அது காங்கிரசையும் இந்திய மக்களையும் பிளவுப்படுத்தி விடும். அதனால் நாட்டு விடுதலை என்னும் குறிக்கோள் நிறைவேறுவது கடினமாக செயலாகிவிடும் என்று திரு.வி.க. அஞ்சினார். விடுதலை இயக்கப் போராட்டம் உச்சநிலையில் இருந்த அக்காலத்தில் இக்கொள்கை ஏற்றதாக அவருக்குத் தோன்றவில்லை. “எல்லா வகுப்பினரும் ஒருமைப்பட்டு அடிமைத் தளையை நொறுக்கி உரிமை இன்பத்தை நுகர முயற்சி செய்யும் இக்காலத்தில் வகுப்பு வாதத்தைத் தூண்டுவது நாட்டினைப் பாழ்படுத்தும். இந்தியாவில் பிறந்த அனைவரும் இந்தியர் எனும் உணர்வினைப் பெற வேண்டும்” என்று எழுதினார்: மேடைதோறும் தம் கருத்தை எடுத்துக் கூறி விளக்கமளித்தார்.

தாய் நாட்டின் விடுதலை என்னும் இணையிலாத குறிக்கோளைச் சிதைக்கிற திட்டம் எதனையும் திரு.வி.ப. ஆதரித்தது இல்லை.

இனப்பாகுப்பாட்டுக் கொள்கையினர் பிராமணர்களையும் வடஇந்தியர்களையும் ஆரியர்கள் என்றும் தமிழ், மலையாளம் முதலிய மொழிகளைப் பேசும் மக்களைத் திராவிடர் என்றும் இனம் பிரித்து, ஆரியர்கள் என்னும் இனத்தவர்மீது வசைமாரி பொழிதலை வழக்கமாகவும் ஒரு கடமையாகவும் கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் வாதம் தங்கள் கட்சியை வலுப்படுத்துதற்காகக் கற்பனையாகத் தன்னலத்தோடு உருவாக்கப்பட்ட அரசியல் சூழ்ச்சி என்று திரு.வி.க. கருதினார். இந்தியத் திருநாட்டின் வளர்ச்சியும் பண்பாடும் ஆரியர்களும் திராவிடர்களும் ஒருங்கிணைந்து உருவாக்கியவை என்னும் தம் கருத்தை வரலாற்று, இலக்கிய சான்றுகளுடன் எடுத்துரைத்தார்.

“ஒழுங்குபட்ட வடமொழி வேதமும் வேதாந்தமும் பிறவும் எந்நாட்டிடைப் பிறந்தன? ஐந்து நதி பாயும் நமது அழகிய நாட்டிலன்றோ அவை பிறந்தன? சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர் கூற்றுப்படி ஆரியர் குளிர் மிகுந்த வடபுலத்திலிருந்து போந்தவராயினும். அவர் அந்நாட்டிடைப் புகுதற்கு முன்னர் நந்நாட்டிடை மக்களாதல் நாகரிகமாதல் நிலவியிருக்க வில்லையோ? திராவிடர் விந்தியமுங் கடந்து இமயம் வரை கோலோச்சி வாழ்ந்தனர் என்று கூற முந்தும் ஆராய்ச்சியாளர் வடமொழி ஒரு கூட்டத்தார்க்கே உரிமையுடைத்து என்று மன்றாடுவதன் பொருள் விளங்கவில்லை. குடிபுகுந்த ஆரியர் தன்னந் தனியராய்க் காடு திருத்தி நாடாக்கி அரசு கண்டு கலைகளை வளர்த்து வந்தாரென்று எப்படிச் சொல்லுதல் கூடும்? போந்த மக்களும் நிலையாக விருந்த மக்களும் ஒன்றுபட்டே வினைகளாற்றி யிருத்தல் வேண்டும். ஆரியர் நாகரிகமும் திராவிடர் நாகரிகமும் ஒன்றுபட்டு நமது நாட்டிடை யமுனை கங்கைபோல் ஓடுகின்றன என்னுங் கருத்துப்பட வங்காளக் கவியரசர் ரவிந்திரநாத் வெளியிட்டுள்ள செம்மொழியும் ஆராயற் பாலது”.

இவ்வாறு இந்திய மக்கள் யாவரும் ஒரே இனம்: இந்திய நாடும் பண்பாடும் இந்நாட்டின் மக்கள் யாவருக்கும் பொதுவரிமையானவை என்னும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக் கருத்தை ஆணித்தரமாகச் சைவத்தின் சாரம் என்னும் நூலில் திரு.வி.க. வலியுறுத்துகிறார்.

திரு.வி.க மனித இனம் முழுவதையும் மேம்படுத்துதலைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டவர். அக்குறிக்கோளைச் செயற்படுத்தும் பொருட்டுச் சமூக அமைப்பு, சமய நெறிகள், தாய்மொழி என்னும் பல்வேறு நிலைகளிலும் படிந்துள்ள கேடுகளை நீக்கி, அவற்றைத் தாய்மைப்படுத்திச் சீராக்குதற்காக உழைத்தார். அவரது சிந்தை, சொல், செயல், யாவும் அச்சீர்திருத்தம் பற்றியதாகவே விளங்கின. அவர் திறம்பட்ட ஓர் சீர்திருத்தச் செம்மலாகத் திகழ்ந்தார்.

நற்றமிழ்

- ச.கோ. பாரதி

மனித வாழ்வின் செம்மையை விளக்குவது மொழி. மொழியே மனிதனை மனிதனாக வாழவைப்பது. மொழியே மனிதனைப் பிற உயிர்களிடத்திருந்து வேறுபடுத்தி அவனை உயர்ந்தவனாக வாழ வைப்பது. மொழியே மனிதனின் அறிவைத் தெளிவுபடுத்தி, நல்லதன் நலனும் தீயதன் தீமையும் அறிந்து, நல்லதைச் செய்து அல்லதை நீக்கி வாழ வழிகாட்டி வரையறை செய்வது. மொழி இன்றேல் உலகில் வாழ்ந்த நாகரிகங்களையும் பண்பாட்டு நெறிகளையும் பிற சிறப்பியல்புகளையும் யாரால் உணர்ந்து கொள்ள இயலும்? இந்த மொழி என்ற ஒன்றே மனிதனைச் சென்ற காலத்தின் சிறப்பை எண்ண வைத்து, வருங்காலத்தில் பழுதிலா வாழ்வு வாழ வழிகாட்டியாய் அமைந்துள்ளது. சுருங்க கூறுவோமானால், 'மொழியின்றேல் வாழ்வில்லை' என்ற முடிவினைக் காட்டி விடலாம்.

இம்மொழியைப் பற்றிப் பலர் தப்புக் கணக்குப் போடுகின்றனர். மனிதன் கருத்தைப் பரிமாறிக்கொள்ளப் பயன்படுவதுதான் மொழி என்றும், அதை எப்படி வேண்டுமானாலும் மாற்றிக்கொள்ளலாம் என்றும் பேசுவர். மக்கள் கருத்தைப் பரிமாறிக்கொள்வதே அதன் எல்லை என்று முடிவு கட்ட முடியுமா? உண்மையில் மொழியைப் பற்றி அறிந்தவர்கள் அப்படிச் சொல்லுவார்களா? அப்படியே எல்லை கட்டினாலும் மனிதன் கருத்தை மற்றவருக்கு உணர்த்துவது அத்துணை முக்கியமல்லவா? ஒருவர் கருத்தை மற்றவர் புரிந்துகொள்ளாத காரணத்தினால்தானே உலகில் வீட்டுக்கு வீடு சண்டையும் நாட்டுக்கு நாடு போரும் நடைபெறுகின்றன! எனவே, அக்கருத்துப் பரிமாறிக்கொள்வதற்குக்கூட நல்ல செம்மை சான்ற மொழி நலம் தேவைப்படுகின்றது என்ற உண்மையைச் சிலர் உணருவதில்லை. அப்படி உணராத காரணத்தாலேயே மொழியை எப்படி வேண்டுமானாலும் மாற்றியும் திருத்தியும் கெடுத்தும் குறைத்தும் வழங்கலாம் என வாதிடுவர். அதே வேளையில் அவர்கள் வேறொரு மொழி பற்றிப் பேசி அதன் வளம் ஒம்பப் பாடுபடுவர். இதனால் மொழி வெறி வளர்வதைக் காண்கிறோமேயன்றி, மொழி நலமும் அது போற்றும் பண்பாடும் மக்களிடையில் காண முடிவதில்லை. நல்ல மொழியே நாட்டை நாடாக்கி மனிதனை மனிதனாக வாழ வைப்பது என்பதை உணர வேண்டும்.

இந்த நல் உணர்விலேதான் பல அறிஞர்கள் உலகில் மொழி பற்றி ஆராய்கின்றார்கள். இன்று உலகில் இம்மொழி பற்றிய ஆராய்ச்சி ஒலி அளவையில் செல்லுவதாக இருப்பினும் முடிவில் மொழியின் திறம் காணும் நிலையிலேதான் அது வந்து நிற்க வேண்டும். இவ்வாறு உலக மொழிகளின் திறம் காணும் அறிஞர்கள் மொழி மக்கட் சமுதாயத்துக்குச் செய்த - செய்கின்ற - செய்ய இருக்கின்ற - தொண்டினை எண்ணி எண்ணிப் போற்றுக்கின்றார்கள். தாம் உயர்ந்தவர் என்றும் தமதே உயர்ந்தது என்றும் தருக்கும் சில மொழி வாதிகளுக்கு இம்மொழியாராய்ச்சி பல உண்மைகளை உணர்த்தி, அவர்

தருக்கை நீக்க வழி காட்டுகின்றது. மற்றும் இம்மொழி ஆய்வு உலகில் வாழ்ந்த பல மொழிக் குடும்பங்களை விளக்கி, அவை தம்முள் கலந்து வாழ வழி உள்ளமையையும் காட்டுகின்றது. இவற்றையெல்லாம் அறியாது சிலர் மொழி வெறிகொண்டும், மனம் போனபடி பேசியும் மொழியின் நலத்தைக் கெடுக்கின்றனர். நாட்டில் மொழி நலம் பெறுவதே மக்கள் வாழ்வு நல்ல முறையில் அமைவதற்கு அடிப்படை என்ற உணர்வு மலரவேண்டும்.

இந்த மொழிக் குடும்பங்களுள் தொன்மை வாய்ந்த ஒன்று திராவிட மொழிக் குடும்பம். அக்குடும்ப மொழிகளுக்குள்ளே சிறந்ததும் தொன்மை வாய்ந்ததும் தமிழேயாகும். அத்தமிழ் வழங்கும் நாட்டில் பிறந்து தமிழைத் தாய் மொழியாகக் கொண்ட அனைவரும் பெருமைக்கு உரியவர்களே. அவர் அனைவரும் அத்தமிழ் மொழியின் தொன்மைச் சிறப்பையும் அமைப்பு முறைகளையும் ஆக்கப் பணிகளையும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். அவ்வாறு எண்ணும்போது அதன் இலக்கண வரம்பும் வழக்கியல் முறைகளும் நன்கு விளங்கும் அவ்விளக்கமே நாட்டுக்குத் தேவை. மொழியின் இயல்பறிந்து, அதன் மரபு கெடாது அதை வழங்குவதே அதன் மக்கள் அதற்குச் செய்யும் தொண்டு. காலவேகத்தாலும் பிறர் சேர்க்கையாலும் இந்த அடிப்படையை மறந்து சிலர் மனம் போன போக்கில் சென்று தமிழின் எளிமையையும் இனிமையையும் மரபையும் தூய்மையினையும் பாழ்படுத்துகின்றனர். அவர்கள் மொழியை வளர்ப்பதற்குப் பதிலாக மொழியைக் கொலை செய்கின்றவர்களே எனப் பல நல்லவர் நைந்து நைந்து கண்ணீர் விடுகின்றனர். அறிஞர் திரு.வி.க.அவர்கள்.

‘தமிழிணைப்போல் இனிமைமொழி

சாற்றுதற்கும் இல்லை இந்நாள்

தமிழரைப்போல் மொழிக்கொலையில்

தலைசிறந்தோர் எவர் உளரே!’

என்று நைந்து பாடி உயிர் நீத்தார். இந்த நிலை இன்னும் நாட்டைவிட்டு நீங்கவில்லை.

எது நல்ல தமிழ்?

நாட்டு மக்களின் வாழ்வைப் பல வகைகளில் ஆராய்கிறார்கள் இன்றைய ஆராய்ச்சியாளர்கள். அவர்கள் ஆராயும் கோணங்களுள் மொழியும் ஒன்று. உலகில் எத்தனையோ வகையான மொழிகள் வாழ்கின்றன. மனித வரலாற்றில் தோன்றி வளர்ந்து வாழ்ந்த மொழிகள் பல. அவை அனைத்தும் இன்று வாழ்கின்றன என்று சொல்ல இயலாது. எத்தனையோ அழிந்துவிட்டன. ஒரு சில பெயரளவில் வாழ்கின்றன. ஒரு சில வழக்கிழந்துள்ளன. ஒரு சிலவே செம்மொழியாய் வாழ்கின்றன என்னலாம். அவற்றுள் தமிழும் ஒன்று.

மொழியே மக்களின் வாழ்க்கை, நாகரிகம், பண்பாடு முதலிய அனைத்தையும் உலகுக்குக் காட்டுவதாய் உள்ளது. ஒரு நாட்டில் வாழும் மக்களுடைய மொழியைக்

கொண்டே அவர்தம் வரலாற்றை ஓரளவு அறிந்து கொள்ள முடியும். மேலும், மொழியே மக்கள் உள்ளத்தைத் திறந்து காட்டும் கருவி. உள்ளத்தில் எண்ணியதை உதட்டால் உலகுக்கு உணர்த்துவதுதான் மொழி. ஆங்கிலத்தில் இம்மொழி பற்றிப் பல நூல்கள் புதிது புதிதாக வெளி வந்துகொண்டிருக்கின்றன. இன்று உலகில் பல்வேறு மொழிகளைப் பற்றி ஆராய்ந்து அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்னும் ஆசை வளர்ந்துள்ளது. மொழியே நாட்டின் படைய கால வரலாற்றைக் காட்டுவதோடு புது உலக வாழ்வுக்கும் வழி அமைக்கின்றது.

இந்த மொழிகளுள்ளே தொன்மை வாய்ந்தன சில. அவற்றுள் தமிழ் மொழியும் ஒன்று. பரந்த பாரதத்தின் தென்கோடியில் வாழும் சுமார் ஐந்து கோடிக்கு மேற்பட்ட மக்களால் இம்மொழி பேசப்பெற்று வாழ்கின்றது. இன்னும் பர்மா, மலேயா, இங்கிலாந்து, இலங்கை, ஆப்பிரிக்கா, பிஜித் தீவுகள், தென்னாப்பிரிக்காப் போன்ற நாடுகளிலும் பம்பாய், கல்கத்தா, டில்லி போன்ற நம்நாட்டுத் தலை நகர்கள் பலவற்றிலும் இலட்சக்கணக்கான தமிழர்கள் வாழ்கிறார்கள். சுருங்கச் சொன்னால் கால்டுவெல் என்ற மேல்நாட்டு அறிஞர் காட்டியபடி, எங்கெங்கு உழைப்பு உண்டோ, அங்கங்கெல்லாம் தமிழனைக் காணலாம்.

நல்ல செம்மையான அமைப்பு முறை இருந்தும், பலர் தவறாகத் தமிழ் மொழியை எழுதியும் பேசியும் வருகின்றனரே என்ற ஐயம் எழுதல் இயல்பு. அதற்கு முக்கிய காரணம் தமிழ் இலக்கண அமைப்பு அனைவருக்கும் விளங்காதது என்று பலரும் தம்முள் அதுபற்றி அறிவதற்கு முன்னரே முடிவு கட்டிவிடுவதாகும். நாட்டில் எப்படி எழுதினாலும் 'ஏன்' என்று கேட்க இயலாத நிலையும் ஒரு காரணம். இன்னொரு முக்கிய காரணம், ஆங்கில மொழியில் இருப்பது போலச் சொற்களை வரிசைப்படுத்தி, அகராதி ஆக்கி, ஒவ்வொரு சொல்லினுடைய உச்சரிக்கும் முறை, அச்சொல்லோடு சேரும் பிற சொற்களின் அமைப்பு, சேரும்போது மாறும் நிலை இவை போன்றவற்றைச் சுட்டிக் காட்டி விளக்கும் நல்ல அகாரதிகள் தமிழில் இல்லை. இப்போது அரசாங்கத்தின் துணையால் தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகம் அத்துறையில் தொழிற்பட இயங்கியுள்ளதென அறிகிறேன். பழைய அகராதி (Lexicon) போன்று அன்றி, நல்ல ஆய்வாளரிடம் இப்பணி ஒப்படைக்கப்பட்டிருப்பதால், அந்த அகாரதித் தொகுதி வெளிவரின் நல்ல பயன் உண்டு என நம்பலாம்.

தமிழ் எழுத்துக்களின் அமைப்பையும் முறையையும், வழக்கில் வரும் விதங்களையும் புரிந்து கொண்டால் கூடிய வரையில் பிழையற எழுதப் பழகிக்கொள்ளலாம். தமிழ் எழுத்துக்களின் அமைப்பே மொழியின் நிலையை நன்றாகக் காட்ட வல்லது. தமிழ் மொழி தோன்றிய காலத்தில் இருந்த எழுத்துக்களின் ஒலி வடிவமோ, வரி வடிவமோ இன்று உள்ளது என்று கூற இயலாது. மொழி வரலாற்றில் அது இயலாத ஒன்று. எனவே, எழுத்துக்கள் தோன்றிய நாள் தொட்டு எத்தனையோ மாறுபாடுகளைப் பெற்ற தமிழ் எழுத்துக்கள் தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப்பின் பெருமாறுதல்களைப் பெறவில்லை. இடைக்காலத்தில் பல்வேறு மொழிச் சார்புடைய எழுத்துக்கள் நாட்டில் உலவின போதிலும், அவை தமிழ்

எழுத்துக்களின் அடிப்படையை மாற்றவில்லை என்பதும் நன்கு தெரிகிறது. எனினும், எழுத்து வழக்கத்தில் இன்று சிலர் சில எழுத்துக்களைத் திரித்து வழங்குவதைக் காண்கிறோம். நன்னூலில் எ, ஓ என்ற இரண்டும் மேல் புள்ளி பெற்று மெய்யெழுத்தைப் போல வரும் எனக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. எனினும் இன்று நாம் அவ்வாறு எழுதுவதில்லை. இலக்கணம் கூறிய வடிவில் இன்று நாம் மாறுபட்டிருப்பது இந்த அமைப்பு ஒன்றிலேதான். மற்றவற்றுள் கடந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக மாறுபாடு இல்லை.

சொற்களின் அமைப்பு

தமிழில் எழுத்துக்கள் அதிகம் என்றும், அவற்றின் எண்ணிக்கையைக் குறைக்க வேண்டுமென்றும் சிலர் கூறுகின்றனர். தட்டெழுத்துப் போன்ற சாதனங்களுக்கு எழுத்துக்களின் எண்ணிக்கை குறைந்திருக்க வேண்டுமென்றும் சிலர் சொல்லுகின்றனர். உலக மொழியாகிய ஆங்கிலத்திற்கு இருபத்தாறு எழுத்துக்கள் இருப்பது போன்று தமிழுக்கும் எழுத்தைக் குறைக்கலாம் என்று எடுத்துக்காட்டி விளக்குவர். அவர்கள் சொல்லும் வாதங்களிலெல்லாம் ஓரளவு உண்மை இருப்பது போலத் தெரிந்தாலும், அவர்கள் காட்டுவது போன்று தமிழில் எழுத்துக்கள் அத்தனை அதிகமாக இல்லையே!

தமிழில் உள்ள எழுத்துக்களின் மொத்த எண்ணிக்கை முப்பதுதான்.

‘எழுத்தெனப் படுவ

அகர முதல னகர இறுவாய்

முப்பது என்ப’

எனத் தொல்காப்பியம் திட்டமாக வரையறுத்துக் கூறுகின்றது. அதையே நன்னூலார் ‘உயிரும் உடம்புமாம் முப்பதும் முதலே’, (59) எனக் காட்டுகிறார். இந்த முப்பதுடன் சார்ந்து வரும் மூன்று வகை எழுத்துக்களைத் தொல்காப்பியம் குறிக்கிறது. நன்னூலார் அவற்றின் எல்லையைப் பெருக்கிக் காட்டி எல்லாவற்றையும் அவர் காலத்துக்கு ஏற்ப 269 எழுத்துக்கள் சார்பெழுத்துக்கள் என அமைத்துவிட்டார். ஆனால், சற்று நின்று நினைத்துப் பார்ப்பின், முப்பது தான் தமிழ் எழுத்துக்கள் என்பதும், அவ்வெழுத்துக்கள் தனித்தும், ஒன்றை ஒன்று தழுவிடும், அவ்வாறு தழுவுங்கால் ஒலி மிக்கும் குறைந்தும் உறழ்ந்தும் நீண்டும் இன்னும் பல வகையிலும் வருவனவற்றையெல்லாம் கூட்டுச் சார்பெழுத்து எனக் கணக்கிட்டார் களென்பதும், அவை அனைத்தும் அந்த முப்பது எழுத்துக்களிலேயே அடங்கிவிடும் என்பதும் நன்கு விளங்கும். ஆய்தம் என்னும் மூன்று புள்ளி (∴) வடிவடைய எழுத்தை ஒரு சிலர் அம்முப்பதில் அடங்காது என வாதிடலாம். அப்படியே கொண்டாலும், தமிழ் எழுத்துக்கள் முப்பத்தொன்றாகும். ஆனால், நான் முன்னே காட்டியபடி நன்னூலார் கூறும் எழுத்துப் போலி இலக்கண அமைதியில் சூத். (125) ‘ஐ’ ‘ஓ’ என்ற இரண்டும் ‘அ+ய்’, ‘அ+வ்’ என்ற முறையில் கூட்டெழுத்தாகக் கொள்ள இடமிருக்கின்றமையால், தமிழ் எழுத்துக்கள் ‘இருபத்து ஒன்பதே’ எனக் கொள்ள இடமுண்டு இவற்றிலிருந்துதான் பிற எழுத்துக்கள் அமைகின்றன.

தமிழில் வழங்கும் சொற்களை பெயர், வினை, இடை, உரி முறைபிலன்றி வேறோரு வகையாகவும் பிரிப்பார்கள். அந்தப் பகுப்பைப் புரிந்துகொண்டால் நல்ல தமிழைப்பற்றி உண்மையிலேயே நன்கு அறிந்தவர்கள் ஆவோம். பெயர் வினைகளின் அடிப்படையில் பிரிக்கும் தமிழ்ச் சொற்களை இயற்சொல், திரி சொல் என்னும் இரண்டு வகையாகப் பிரித்துள்ளனர் அவற்றுடன் தமிழில் வழங்கும் பிற சொற்களாகிய திசைச்சொல், வடசொல் என்னும் இரண்டையும் சேர்த்து நான்கு வகையாகக் கணக்கிட்டிருக்கின்றனர். இவற்றை பகுத்துப் பார்த்தால், இன்று உள்ள பல சிக்கல்கள் நீங்கும்.

இச்சொற்களை வாக்கியங்களில் அமைக்கும் போது சில முறைகளைக் கையாள வேண்டும். ஆண் பெயர்க்கு ஆண் பால் வினையும் பெண் பெயர்களுக்குப் பெண்பால் வினையும் கொள்ள வேண்டும் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. ஒருமைக்கு ஒருமையும், பன்மைக்குப் பன்மையும் அமைகின்றன. சிலர் அவற்றில் தவறிவிடுகின்றனர். அதற்கேற்பத் தமிழில் சில சொற்கள் ஒருமையா பன்மையா என்று கூற இயலாத படி தடுமாற வைக்கின்றன. படை என்பதைக் காண்போம். 'படை' யில் பலவும் சோந்திருக்கும். நால்வகைப்படை உண்டு. ஒவ்வொரு படையிலும் பலர் உள்ளர்: பல உள்ளன. இச்சொல்லை எழுவாயாகப் பயன்படுத்தினால் பயனிலை எப்படி அமையும்? பன்மையாக அமையும் என்று சிலர் சொல்லலாம். அது பொருந்தாது. 'படை சென்றது' என்று ஒருமையாலேயே கூற வேண்டும். 'புத்தகம் உள்ளது' என்றே கூறுங்கள். அதில் பல ஏடுகள் இருப்பினும் ஒன்றாகவே கொள்ள வேண்டும். வெந்தவை பல சோறுகள் ஆயினும் 'அடிசில் வெந்தது' என்றே முடிக்க வேண்டும். இதைக் கருதியே 'பலவின் இணைந்தன ஒன்றெனப் படுமே' என்று விதி வகுத்துள்ளனர். இவ்வாறு சொற்களை ஆய்ந்து பயன்படுத்தும் வழிகள் பல. அவை எழுதிப்பயிலப் பயிலப் பழக்கத்தில் வந்து அமைந்துவிடுகின்றன. இங்கே நான் இலக்கண வகைகளில் ஒரு சிலவற்றையே எத்துக் காட்டினேன். இவை அமையும் என்று கருதி மேலே செல்லலாம்.

இரண்டு ஒன்று கூடுவதற்குப் புணர்ச்சி என்பது பெயர். இங்கே சொற்கள் ஒன்றோடு ஒன்று சேர்கின்றன. அவ்வாறு சேரும்போது அப்படியே நிலைகெடாமல் இருப்பதில்லை. அச்சேர்க்கையினால் சில எழுத்துக்கள் புதியனவாகத் தோன்றலாம்: சில கெடலாம்: சில உருமாறலாம்: சில நிலை பெயரலாம். ஒரு சில சொற்கள் இயல்பாகவே நிலை கெடாமல் இருப்பதும் உண்டு. இவற்றையெல்லாம் தொகுத்துத்தான் புணரியல் என இலக்கணம் வகுத்துள்ளார்கள். தொல்காப்பியத்தில் உயிர் மயங்கு இயல், புள்ளி மயங்கு இயல், குற்றியலுகரப் புணரியல் என்ற மூன்று பகுப்புக்கள் உள்ளன. அப்படியே நன்னூலிலும் உயிரீற்றுப் புணரியல், மெய்யீற்றுப் புணரியல், உருபுப் புணரியல் என்ற மூன்று பிரிவுகளைக் காணலாம். உருபுப் புணரியல் என்ற மூன்று பிரிவுகளைக் காணலாம். இவை அனைத்தும் சொற்கள் ஒன்றோடொன்று சேரும் காலத்து உண்டாகும் இயல்பு புணர்ச்சி, பிகாரப்

புணர்ச்சிகளையே காட்டுகின்றன. தமிழில் உயிரும் மெய்யுந்தாமே முதல் எழுத்துக்கள்! அவ்வெழுத்துக்களைக் கடைசியில் பெற்று வரும் சொற்கள் சேரும்போது பெறும் மாற்றங்களைத் தனித்தனியாகப் பிரித்து இவ்வாறு காட்டியுள்ளார்கள். உருபுப் புணரியலிலே வேற்றுமை உருபுகளைக் கடைசியிலேயே கொண்ட சொற்களின் புணர்ச்சியைக் காணலாம். ஏறக்குறைய அதே அடிப்படையிலேதான் குற்றியலுகரப் புணரியல் அமைந்துள்ளது. ஒன்று முதலிய எண்ணுப் பெயர்களே பொரும்பாலும் இந்தப் பகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளன. இவ்வாறு சொற்கள் புணரும் போது முதலில் பள்ள சொற்களின் கடைசியில் உள்ள எழுத்துக்களின் அடிப்படையிலேதான் இந்தப் புணர்ச்சி இலக்கணம் அமைக்கப்பெற்றுள்ளது.

இரண்டு சொற்கள் சேரும்போது ஒன்றை மற்றொன்றிலிருந்து பிரித்துக் காட்ட வேண்டுமல்லவா? ஆம்: அதனாலேயே நிலைமொழி, வருமொழி என அவற்றை வழங்கினர். முதலில் உள்ளது நிலைமொழி: அதனோடு வந்து சேருவது வருமொழி. இந்த மொழிகளின் சேர்க்கையே புணர்ச்சி.

புணர்ச்சி இலக்கணம் சற்றே கடினந்தான்: இப்படி அமைந்தது என எடுத்துத் திட்டமாகக் காட்ட முடியாத ஒன்றுதான். எனினும், தொல்காப்பியர் பவணந்தியார் போன்ற புலவர்கள் ஓரளவு தொட்டுக் காட்டி அமைதி பெற்றுள்ளார்கள். எனினும், தொல்காப்பியர் எழுத்ததிகாரத்தின் இறுதியில்,

‘கிளந்த அல்ல செய்யுளில் திரிநவும்
வழங்கியன் கருங்கின் மருவொடு திரிநவும்
விளம்பிய இயற்கையின் வேறுபடத் தோன்றின்
வழங்கியன் மருங்கில் உணர்ந்தனர் ஒழுக்கல்
நன்மதி நாட்டத்து என்மனார் பலவர்’.

எனக் காட்டி எத்தனையோ கூறாது விடப்பட்டன எனவும், அவற்றை வழக்கியல் மூலமாகவேதான் அறித்துக்கொள்ள இயலும் எனவும் காட்டி முடிக்கின்றார். எனவே, சொல்ல எளியதாய், சொற்செட்டு உடையதாய், இன்னோசை தழுவினதாய், தட்டுப்படாததாய், அமைவுடையதாய் உள்ள வகையில் சொற்களைச் சேர்க்க உதவுவதே புணர்ச்சி இலக்கணம் என்பதும், அதை ஆய்ந்து உணர்ந்து வழக்காற்று நெறி வழியே பயன்படுத்துவதே முறை என்பதும் தேற்றம்.

மக்கள் உள்ளக்கருத்தை வெளிக்காட்டப் பயன்படுவதே மொழி. எனவே, அந்த மொழி செம்மையாக அமைந்தாலன்றி மக்கள் தங்கள் உள்ளக் கருத்தை மற்றவர்களுக்கு உணர்த்த முடியாது. அந்த கருத்தை உணர்த்தும் மொழி பல சொற்றொடர்கள் அல்லது வாக்கியங்களால் ஆன ஒன்றாகும். உலகில் எத்தனையோ மொழிகள் வழக்கத்தில் உள்ளன. சில, பேச்சு வழக்கில் மட்டும் உள்ளன. சில, எழுத்து வழக்கில் மட்டும் உள்ளன. சில, இரு வகைகளிலும் அமைந்துள்ளன. அந்த மொழிகள் இன்று மொழி ஆராய்ச்சியாளர்களால் பல

வகையிலும் பிரிக்கப்படுகின்றன. அந்த வகையில் அவர்கள் அவைகளைப் பிரிப்பதற்கு எத்தனையோ காரணங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று அந்த மொழிகளின் வாக்கிய அமைப்பும் வழக்கு முறையுமேயாகும். வாக்கியங்களில் சொற்கள் வழங்கும் முறைகள் மொழிதொறும் மாறுபடுவதுண்டு. சில ஒன்றியும் சில மாறுபட்டும் இருப்பதும் உண்டு.

வாக்கியங்களுக்கு இன்றியமையாமல் வேண்டப்படுவன எழுவாயும் பயனிலையும் அடுத்தது செயப்படுபொருள். இந்த மூன்றும் வழங்கும் முறை மொழிதொறும் மாறுபடுவது உண்டு.

இனி, இவ்வாக்கியங்களை ஆங்கிலத்தில் உள்ளமை போன்றே தனிவாக்கியங்கள், இணைவாக்கியங்கள், தொடர்நிலை வாக்கியங்கள் எனப் பல வகைகளாகப் பிரிப்பார்கள். சிலர் ஆங்கிலத்தில் கையாளுவது போன்று எளிய சிறு சிறு தனி வாக்கியங்களையே எழுத விரும்புவர். சிலர் தொடர் வாக்கியங்களையும், இணை வாக்கியங்களையும் எழுதி படிப்பவர்களைப் பொருள் காணா வகையில் திண்டாடவைப்பர். சிலர் எளிதில் பொருள் விளங்காத சொற்களை இட்டுக் குழுஉக் குறிகளோ என்னுமாறு சொல்லுக்கு வாங்கியங்களை அமைப்பார்கள். என்றாலும் இவற்றுள்ளெல்லாம் எல்லாராலும் விரும்பப்படுவன எளிய இனிய வாக்கியங்களேயாம். மொழி மனிதர் தம் உள்ளக் கருத்தை மற்றவர்களுக்குப் புலப்படுத்துவதற்குத்தான் ஏற்பட்டது என அறிந்தும், அப்படி எல்லாரும் புரிந்து கொள்ளமுடியாதபடி உயர்ந்த நடையில் எழுதுவதுதான் முறை என்று கொள்வது எதற்காகவோ? நாமறியோம்! ஒரு வேளை சிலர் அப்படி எழுதினால்தான் தம் புலமையைக் காட்ட முடியும் என நம்பலாம். இன்று உலக மொழிகளில் - சிறப்பாக ஆங்கிலத்திலே – எளிய இனிய சொற்களை எளிய வாக்கியங்களில் அமைத்து எழுதுகின்றவர்களே காலத்தை வென்று வாழ்கிறார்கள் எனக் காண்கின்றோம். எளிய இனிய சொற்களாக அமைவதோடு கருத்துப் பொதிந்த மொழிகளாகவும் அமைய வேண்டுவதும் இன்றியமையாததாகும். திருக்குறள் இதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு. ஒவ்வொரு குறளும் சிறு சிறு சொற்களாலேயே பெரும்பாலும் எல்லோருக்கும் விளங்கும் சொற்களாலேயே அமைந்துள்ளது. எனினும் அதிலுள்ள பொருட் செறிவும் நுணுக்கமும் காலமெனும் கடும்புனை நீந்தி வெற்றி காண்கின்றன. இந்தச் செய்யுள் முறையில் மாத்திரமன்றி, உரைநடையிலும் இந்த எளிமையைக் கையாளலாம். இடைக்காலத்தில் உரையாசிரியர் சிலர் பாட்டினும் சூத்திரத்தினும் கடுமையாக உரைகளை ஆக்கிச் சென்றுவிட்டனர். திருக்குறளை அறிந்துகொள்வதிலும் பரிமேலழகர் உரையை அறிந்து கொள்வதே கடினம் என்றும் தொல்காப்பியத்தை அறிந்துகொள்வதைவிட நச்சினார்க்கினியர் உரையையும், சேனாவரையர் உரையையும் அறிந்து கொள்வதே கடினம் என்றும் பல ஆண்டுகள் பயின்ற நல்ல மாணவர்களே கூறுகின்றார்கள். எனவே, வாக்கியங்கள் எளிமையும் இனிமையும் கலந்து பயில்வோர் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் அமையவேண்டும்.

இன்று உலகில் வேற்றுமையும் ஒற்றுமையும் அரசியல்வாதிகளால் அலசி அலசிப் பேசப்படுகின்றன. சிறப்பாக இந்தியாவில் ‘வேற்றுமையுள்ள ஒற்றுமை’ என்ற தொடர் பேசப்படாத இடமே இல்லை. நாட்டில் நிலவும் இத்தனை வேற்றுமைகளும் ஒற்றுமைக்கு வழி கோலுவதற்கே என்று வாதிப்பவரும் உண்டு. ஆம்! இல்லாத வேற்றுமையை இருப்பதாகக் கற்பித்துக்கொண்டு, பின் அவற்றுள் ஒற்றுமை வளர்க்கப் பாடுபடுவானேன்? வரலாறு இதற்குப் பதில் சொல்லும். மக்களினம் சேர்ந்து வாழக்கற்றுக்கொண்ட காலத்தில் இவ்வேற்றுமை தேவைப்பட்டது ‘சிறப்பு ஒவ்வா செய்தொழில் வேற்றுமையான்’ என்று வள்ளுவர் கூறியபடி தொழில் காரணமாக மக்கள் அமைப்பில் வேறுபாடுகள் உருவாயின. அவ்வேற்றுமை மக்கள் அனைவரும் ஒன்றி வாழ்ந்து உயர்வு அடைவதற்கெனவே அமைக்கப்பட்டது. ஒருவர் மற்றவருக்கு உதவ்வதற்கெனவே தொழில் வேறுபாடு அமைந்தது. உடல் உறுப்புக்கள் அனைத்தும் ஒன்றிப்பாடுபட்டுப் பயன் பெறுவது போன்றது. மக்கள் சமுதாய உறுப்புக்களாய் நின்று உழைத்து ஒன்றிச் சமுதாயம் வளரப் பாடுபடவே வேறுபாடு உண்டாயிற்று. ஆம், அதே நிலையிலேதான் இந்த மொழி வேற்றுமைகளும் தோன்றின. மக்கள் இனத்துத் தொழில் வேறுபாட்டை முதலில் நான்காகப் பிரித்தார்கள் என்பர். இன்று அப்பிரிவு நாற்பதினாயிரமாக வளர்ந்துவிட்டது. ஆனால், தமிழில் இவ்வேற்றுமை ‘எட்டு’ என்னும் அளவிலே அமைக்கப்பெற்றது. முதலும் எட்டும் நீங்கினால், உருபு உள்ளவை இடையில் உள்ள ஆனுமேயாம்.

மக்களுள் உண்டான வேறுபாடு எப்படிச் சமுதாயத்தை வளர்க்க உதவி செய்ததோ, அது போன்றே மொழியிடை அமைந்த இந்த வேற்றுமைகளும் அம்மொழியை அழகுபடுத்தவும் விளங்க வைக்கவுமே பயன்பட்டன. இந்த வேற்றுமை உருபுகள் இல்லையானால் எப்படி எல்லா வாக்கியங்களின் பொருள்களையும் அறிந்துகொள்ள முடியும்? மனித இனம் தொழில் கருதிப் பிரியவில்லையானால் எப்படி நாட்டில் நல்ல பல தொழில்களும் பண்பாடுகளும் வளர்ந்து மக்கள் சமுதாயத்தை வளர்க்க முடியும்? ஆனால், ஒன்றில் வேறுபாடு காண்கிறது. ஒன்றிய சமுதாயத்தை வாழவைக்கத் தோன்றிய தொழில் வேறுபாடு, இன்று அச்சமுதாயத்தையே கருவறுக்கும் கூரிய வாளாக மாறிவிட்டது. நாட்டில் எங்கும் இவ்வேறுபாட்டின் அடிப்படையில் எத்தனை எத்தனை கொடுமைகளைக் காண்கிறோம்! சாதி மத வேறுபாடற்ற சமுதாயம் என்று வாயால் பேசியும் எழுதியும், அதே மூச்சில் அந்தச் சாதி அடிப்படையில் சண்டைகளை மூட்டிவிடும் கொடுமையை நாட்டில் இன்று நாள்தோறும் காண்கின்றோம். இந்தக் கொடுமை மொழியின் வேற்றுமையில் இல்லை. மொழியில் உண்டான அந்த வேற்றுமைகள் அன்றும் சரி, இன்றும் சரி – அந்த மொழியை வளர்க்கவும், செம்மைப்படுத்தவும், விளங்க வைக்கவுமே பயன்படுகின்றன. இந்த நிலையில் அவற்றைப்பற்றி கண்டு அறிந்துகொள்ள விரும்புவது நலமேயாகும்.

முட்டைவாசிகள்

- அப்துல்ரகுமான்

கணங்களின் குறாவளி

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம், பிரான்ஸில் கலை இலக்கியத் துறைகளில் புதுப் புது தொடக்கம். பிரான்ஸில் கலை இலக்கியத் துறைகளில் புதுப் புது அலைகள் தோன்றிப் புரட்சிசெய்து கொண்டிருந்த நேரம். அபோலினேர் இந்தக் காலகட்டத்தை 'ஆச்சரிய யுகம்' என்ற அழைத்தார்.

இந்த யுகத்தில் அபோலினேர், மாக்ஸ் ஜேகப் ஆகியோர்களுடன் இலக்கியத் துறையில் நவீன இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்தவர்களுள் ஒருவர் ப்ளெய்ஸ் ஸெண்ட்ரார்ஸ் (Blaise Sendrars)

வாழ்க்கை, கலை இரண்டும் ஸெண்ட்ரார்ஸுக்கு வேறு வேறல்ல, ஒன்றே இரண்டிற்கும் அவர் ஒரே விளக்கத்தைக் கூறினார் :

பிரபஞ்ச வெளியில் கணங்களின் குறாவளி

ஸெண்ட்ரார்ஸ் தம் பதினைந்தாவது வயதிலேயே பெற்றோர்கள் அடைத்து வைத்திருந்த சிறையிலிருந்து தப்பிக்க ஐந்தாவது மாடியிலிருந்து குதித்து ஓடியவர். அவர் கவிதைகளும் அவரைப் போலவே இருக்கின்றன.

ஸெண்ட்ரார்ஸின் முன்னோர்களைப் பற்றிக் கூறும் போது ஒரு திறனாய்வாளர் அவர்களை 'மனிதாபிமான நாடோடிகள்' என்றார். ஸெண்ட்ரார்ஸுக்கு அந்தப் பரம்பரைக் குணம் அதிகமாகவே இருந்தது. பயணத்தையே அவர் வாழ்க்கை ஆக்கிக் கொண்டார். முதல் உலகப் போரில் அவர் தம் வலக்கையை இழந்த பின்னும் ஒற்றைக் கையாலேயே கார் ஓட்டிக் கொண்டு திரிந்திருக்கிறார்.

அவர் கரைகளை வெறுத்த காட்டாறு, நிற்பதோ, தேங்குவதோ அவருக்குப் பிடிக்காது. எழுதுவதற்காக ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்திருப்பதைக்கூட அவரால் தாங்க முடியவில்லை.

'ஆபத்துக்களை ரசிப்பவன் நான். அடைபட்டுக் கிடப்பது எனக்குப் பிடிக்காது. அகண்ட பிரபஞ்சத்தின் அழைப்பை என்னால் மறுக்கவே முடிந்ததில்லை. எழுதுவது என்பது என் இயல்புக்கே முற்றிலும் மாறானது. வெளியே வாழ்க்கை இயங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது நான்கு சுவர்களுக்குள் அடைபட்டுக் கொண்டு காகிதத்தைக் கறுப்பாக்குவது எனக்கு மிகுந்த வேதனை அளிக்கிறது. காரின் ஒலிகளையும், தொடர்வண்டியின் சீழ்க்கைகளையும், கப்பல்களின் சங்கோசைகளையும் கேட்கும் போது நான் பார்க்க முடியாமல் போன

தேசங்களை நினைத்து ஏங்குகிறேன்' என்று ஓரிடத்தில் தம் இயல்பை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

ஆபத்தான சாகசச் செயல்களில், ஈடுபடுவதை அவர் மிகவும் விரும்பினார். அவற்றைச் 'செயற் கவிதை' என்று அவர் அழைத்தார். ஆனால் வாழ்க்கை முரண்பாடுகளால் புதுப்பிக்கப்படுவது என்பதையும் அவர் உணர்ந்திருந்தார். எனவே அவர் கவிதைகள் எப்போதும் இரு துருவங்களுக்கு இடையே நடைபோடுகின்றன.

புனைபெயர் பலருக்கு முகமுடி, தங்களை மறைத்துக் கொள்வதற்கு, ஆனால் ஸெண்ட்ரார்ஸுக்கு அது முகவரி. அவர் புனைபெயர் அவருடைய வாழ்க்கை, கலை பற்றிய தத்துவப் பிரகடனம் Braise Cendrart என்ற புனைபெயரைத்தான் அவர் பின்னால் கொஞ்சம் மாற்றிக் கொண்டார். தணல், சாம்பல், கலை என்ற மூன்று சொற்களின் இணைப்பில் உருவானது இந்தப் பெயர். இந்தப் பெயருக்குக் காரணமான அவரது இலக்கியக் கோட்பாட்டை அவர் இவ்வாறு விளக்குகிறார்.

'எழுதுவது என்பது ஒரு நெருப்புக் குளியல், எழுத்துத் தீ கருத்துக்களின் பெருங் குழப்பத்தை மேலே உயர்த்தி, படிமங்களின் கூட்டத்தைப் பிகாசமாக எரிக்கிறது, அவை சடசடக்கும் தணல்களாக, உதிரும் சாம்பலாக மாறும்வரை. ஆனால் இந்தத் தீயின் தன் விருப்பம் போல் எரியும் குணம் மர்மமானது. எழுதுவது என்பது உயிரோடு எரிவது. ஆனால் அதே நேரத்தில் சாம்பலிருந்து மீண்டும் பிறப்பதும் ஆகும். எழுத்தில் ஆழத்தையும் ஒளியையும் நாடியவர் ஸெண்ட்ரார்ஸ் ஆனால் அவற்றை அடைவது அவ்வளவு எளிதானதல்ல என்பதை அவர் ஓர் அழகான படிமத்தின் மூலம் விளக்குகிறார்.

'எழுதுவது என்பது ஒரு சுரங்கத் தொழிலாளியைப் போல், நெற்றியில் பொருத்திய விளக்கோடு சுரங்கத்தின் ஆழத்திற்குள் இறங்குவதாகும். அந்த விளக்கின் தெளிவற்ற ஒளி ஒவ்வொரு பொருளையும் உருமாற்றிக் காட்டக் கூடியது. அதன் சுடர் எப்போதும் வெடிக்கும் ஆபத்திலிருப்பது கரித் தூசியில் அதன் இமைப்பொளி கண்களை அரித்து சிதைக்கக் கூடியது'

கவிதையில் ஒரு புதிய உத்தியைக் கையாண்டதன் மூலம் ஒரு புதிய இலக்கிய வகையை உண்டாக்கியவர் ஸெண்ட்ரார்ஸ்.

ஸெண்ட்ரார்ஸின் கவிதைகளில் முதன்மையாகச் செயல்படுவது உடனிகழ்வு (Simultaneity). இது திரைப்படக் கேமரா, காட்சிகளை வரிசையாகப்படம் பிடிப்பது போன்றது.

ஒரு காட்சி பார்வையில் பட்டவுடன் எழுத்தில் உடனடி வடிவம் கொள்கிறது. அந்தக் காட்சி பார்வையில் பட்டு மறையும் நேரம்தான் எழுத்திலும் தோன்றி மறையும். இம்முறையால் காட்சிகளின் கூறுகள் அதே அளவில் அதே அழுத்தத்தில் கவிதையில் காட்டப்படுகின்றன. மதிப்பீடு, காலம் இவை வேறுபடுத்தப்படுவதில்லை. காட்சியைப் பற்றிய கவிஞனுடைய முன்பின் சிந்தனைகளுக்கும் இங்கே வேண்டுமென்றே இடம் மறுக்கப்படுகிறது. இதனால் இயற்கையின் இயல்பான அழகிய எளிமை கவிதைக்கு கிடைத்து விடுகிறது. ஒரு கவிதையைப் பார்ப்போம்.

புகைவண்டி வந்து நிற்கிறது

கோடை முடிவின் இந்தந்தசுடும் காலையில்

இரண்டே பயணிகள் இறங்குகின்றனர்

இருவரும் காக்கி உடையும்

நெட்டித் தலைக் கவசமும்

அணிந்திருக்கின்றனர்

ஒவ்வொருவருக்கும் பின்னால்

பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு

ஒரு கறுப்பு வேலைக்காரன்

அதிக நீலமான வானத்தில்

அதிக வெள்ளையாகத் தெரியும்

நகர வீடுகளை

இருவரும் ஒரே கலக்கமான

பார்வையோடு பார்க்கின்றனர்

காற்று சின்னப் புழுதிச் சுழல்களைக்

கிளப்புகிறது

ஒரே வண்டியின்

இரண்டு கோவேறு கழுதைகளை

ஈக்கள் தொந்தரவு செய்கின்றன

வண்டியோட்டி

வாய் திறந்தபடி

தூங்குகிறான்

உடனிகழ்வு வாதிகள் ஒரே நேரத்தில் பல பகுதிகளைப் பார்க்க விரும்புகிறவர்கள். ஒரு பொருளைப் பல கோணத்தில் பார்ப்பதால் இயக்கமும் ஆழமும் கிடைப்பதோடு உண்மையும் கிடைக்கிறது. புகழ் பெற்ற ஓவியர் ராபர்ட் டிலானே அவருடைய சிறந்த ஓவியம் ஒன்றில் ஈபல் கோபுரத்தின் பதினைந்து கோணங்களை இந்த நோக்கோடு வரைந்திருக்கிறார்.

ஸெண்ட்ரார்ஸ் ஒரு கவிதைக்கு இட்டிருக்கும் தலைப்பு 'ஐந்து முலைகளில்'. அதாவது உலகின் நான்கு முலைகள் இந்த வளங் கொழிப்புக்குப் போதாதாம். அதில் எழுதுகிறார்.

**துணிவதற்கு
சத்தமிடுவதற்கு,
ஒவ்வொரு பொருளும்
வர்ணம், சலனம்
வெடிப்பு, வெளிச்சம்,
சூரியச் சாளரங்களில்
வாழ்க்கை மலர்கிறது**

நாம் பார்க்கும் பொருள்கள் உண்மையில் வர்ண ஜாலங்களே என்று கூறிய காட்சியொளி விதி (Law of Optics) யின் பாதிப்பையும் நாம் ஸெண்ட்ரார்ஸிடம் காண முடிகிறது.

'எங்கும் வர்ணப் பட்டைகள்' என்று வியக்கும் ஸெண்ட்ரார்ஸ் அவற்றை வரையப் பிரகாச வர்ண வார்த்தை வேண்டும் என்று கேட்கிறார்.

எந்தக் காட்சிக்காகச் சாளரத்தைத் திறக்கிறாரோ அந்தக் காட்சியில் தம்மையும் இணைத்துக் கொள்கிறார் ஸெண்ட்ரார்ஸ். இயற்கையோடு ஒன்றிப்போகும் இந்தத் தன்மையை வாழ்க்கையிலும் அவர் கடைபிடித்தார். ஒருமுறை கப்பல் பயணிகள் எல்லோரும் மாலை உடையில் இருந்த போது அவர் மட்டும் கடல்நீல உடையை அணிந்திருந்தாராம் - இயற்கைச் சூழலோடு பொருந்துவதற்கு. கவிதையிலும் கும்பலோடு ஒன்றாக இந்த மனோபாவத்தைக் காட்டுகிறார்.

**ஒவ்வொருவரும்
சூரிய அஸ்தமனத்தைப் பற்றிப்
பேசுகிறார்கள்
இந்தப் பகுதிகளில்
எல்லாப் பயணிகளும்
சூரிய அஸ்தமனம் பற்றிப்
பேசுவதில் ஒன்றாயிருக்கிறார்கள்
பழைய புத்தகங்களிலும்
அதைத் தவிர
வேறு வர்ணனை இல்லை
அவை அழகானவை என்பது
உண்மைதான்**

ஆனால் நான் அதை விட
சூரிய உதயத்தை விரும்புகிறேன்
அதை வியப்பதில் எப்போதும்
நான் தனியாகவே இருக்கிறேன்
ஆனால் நான் வைகறையை
வருணிக்கப் போவதில்லை
அதை எனக்கென்று நான்
வைத்துக்கொள்ளப் போகிறேன்

சமகாலக் கலை 'நிர்வாண உட்புற மனித'னைச் சித்திரிக்க வேண்டும் என்று விரும்பியவர் ஸெண்ட்ரார்ஸ். ஆனால் அதற்காக இடையறாமல் இயங்கும் புறவய வாய்மைகளையே அவர் நாடவேண்டியிருந்தது. அதனால்தான் விரைவுத் தொடர்வண்டிகள், விமானங்கள், மற்ற இயங்கும் வாகனங்கள் ஆகிய படிமங்களையே அவர் அடிக்கடி கையாள்கிறார்.

ஸெண்ட்ரார்ஸைப் பற்றிப் ஹென்ரி மில்லர் ஒருமுறை கூறினார். "நான் எப்போதும் அவரை ப்ரபஞ்சத்தின் மையத்தில் காண்கிறேன், மையச் சுழற்சியில் மெதுவாகச் சுற்றியபடி... அவர் கொப்பூழின் கண், நான் முகம் திருப்பிய பிறகு கூடக் கண்ணாடியில் மறையாமல் நிற்கும் முகம்".

ஸெண்ட்ரார்ஸ் எல்லா இடங்களிலும், எல்லா நேரங்களிலும் இருக்க விரும்பிய மனிதர். 'அதனால்தான் நான் என்னை இரவல் தருவதில்லை, இலவசமாகவே என்னை வினியோகம் செய்து விடுகிறேன் என்கிறார்.

வாழ்க்கையையே கவிதையாகப் பார்த்த பார்வை அவருடையது. அவர் சொல்லுகிறார் :

வாழ்க்கை முழுதும்
ஒரு கவிதை, ஓர் இயக்கம்
நான் வெறும் சொல்லே
ஓர் மூலச் சொல்
ஓர் ஆழம்
கட்டுப்பாடற்ற
ஆன்மிக மர்மமான
உயிருடைய பொருளில்...

ஒட்டுண்ணிகள்

சீன நாட்டு ஈயாற்றங்கரையில் ஒரு மலை. மலை மீது ஓர் அழகிய சமாதி, யாழ் வடிவத்தில். உள்ளே உறங்கிக் கொண்டிருப்பதும் ஒரு யாழ்தான். உணர்வு விரல்கள் மீட்டும் போதெல்லாம் இனிய பாடல்களை இசைத்துக் கொண்டிருந்த யாழ். கவிஞர் பாய்ஜயி (Bai Juyi)

சீனர்களைப் பாராட்டத்தான் வேண்டும். கவிஞனின் மரணத்தையும் அழகாக்கிவிட்டார்கள். பழங்காலத்திலிருந்தே கவிதைக்கும் கவிஞனுக்கும் மதிப்பும் மரியாதையும் தருகிற இனம் சீன இனம்.

பாய் ஜுயி டாங் பரம்பரையினர் ஆட்சிக் காலத்தில் (618 – 907) வாழ்ந்திருந்த பெருங் கவிஞர். அவர் கவிஞர் மட்டும் அல்லர், அரசாங்க உயர் அதிகாரியாக, மாநில ஆளுநராகப் பணியாற்றிவர்.

ஆனால் வித்தியாசமான அதிகாரி. பதவியில் தொற்றிக் கொண்டிருப்பதற்காக மானத்தையும் மன சாட்சியையும் அவர் அடகு வைத்ததில்லை. தம் எழுத்தைக் கற்பழித்ததில்லை.

அரசனுக்கு அவர் ஆலவட்டமாக இருந்ததில்லை. மக்களின் புழுக்கத்திற்கு விசிறியாகவே இருந்தார். காரணம் அவருடைய கவிதை உள்ளம்.

இத்தகைய அதிகாரியைச் சம்மா விட்டுவைப்பார்களா? அரசனின் அடிவருடிகள் சூழ்ச்சி செய்தார்கள். பாய் ஜுயிபதவி பறிபோயிற்று, நாடு கடத்தப்பட்டார்.

சாட்டப்பட்ட குற்றம் என்ன தெரியுமா? ஜுயியின் தாய் ஒருமுறை பூக்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது கிணற்றில் தவறி விழுந்து இறந்துவிட்டார். இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னர் 'மலர்களை வியந்து புதுக்கிணறு' என்று இரு கவிதைகளை எழுதினார் ஜுயி. இந்தக் கவிதைகள் தாய்ப் பாசம் என்ற சமூகத்தின் மரபான பண்பாட்டை அவமதிக்கின்றன என்று ஜுயியின் பகைவர்கள் அரசனிடம் குற்றம் சாட்டினார்கள்.

சீனக் கவிதை பொதுவாகவே எளிமையானது, கிராமத்துப் புன்னகையைப் போல. அணி அலங்கார ஒப்பனைகள், ஆரவாரச் சொற் கும்பல் இவையெல்லாம் இருப்பதில்லை. ஜுயியின் கவிதைகளும் இந்த எளிமை அழகில் மலர்ந்து மணம் வீசுகின்றன.

பாய் ஜுயி தாம் புனைந்த கவிதைகளை யாராவது ஒரு கிழட்டுக் குடியாவைப் பெண்ணிடம் பாடிக் காட்டுவாராம். அவள் அந்தக் கவிதைகளைப் புரிந்து கொண்டால்தான் எழுதிவைப்பாராம். அதனாலேயே அவருக்கு 'மக்கள் கலைஞர்' என்று பட்டம் சூட்டப்பட்டது.

இன்றைக்கும் சீனத்துப் பள்ளிப் பிள்ளைகள் அவருடைய 'கரி வியாபாரி' என்ற பாடலை உற்சாகத்தோடு பாடுகிறார்கள்.

அரசாங்க அதிகாரியாக இருத்தும் அரசாங்கத்தின் கொடுமைகளால் பாதிக்கப்பட்ட ஏழைகளைப் பற்றிப் பாடுவதையே அவர் மிகவும் விரும்பினார். ஆளும் வர்க்கத்திற்கு மக்களின் குறைகளைத் தெரிவிப்பதே கவிதையின் அடிப்படைப் பணி என்பது ஜூயியின் கொள்கை.

நம் நாட்டில் ஒரு கதை உண்டு. ஒரு மன்னனும் மந்திரியும் உலாவப் போனார்கள். வழியில் ஒரு மாடு "மந்திரி இந்தப் பசு ஒரு குடம் பால் கறக்கும் போலிக்கிறதே" என்றான் மன்னன். "அரசே! இது ஒரு குடம்தான் கறக்கிறது; எப்படி உங்களால் இவ்வளவு சரியாகச் சொல்ல முடிகிறது" என்று குழையடித்தான் மந்திரி.

மன்னனுக்கு திடீரென்று ஒரு சந்தேகம். குனிந்து பார்த்தலான், "மந்திரி! இது பசு இல்லை; காளை" என்றான். மந்திரி உடனே, 'அரசே! உங்களுக்குத் தான் எவ்வளவு அறிவு; இது காளை என்று உங்களைப் போல் யார் அறிந்து சொல்ல முடியும்" என்றான் மந்திரி. இந்த அழகில்தான் பல அரசாங்கங்கள் நடக்கின்றன.

ஓர் அரசாங்கத்திற்குக் கண்ணும், காதும், கையுமாகச் செயல்படுகிறவர்கள் அமைச்சர்களும், அதிகாரிகளும். பல அரசாங்கங்கள் குருடாகி, செவிடாகி, முடமாகிப் போனதற்குக் காரணம் இந்தத் திருக்கூட்டம்தான்.

'வரும் பொருள் உரைத்தல் மந்திரிக்கு அழகு' என்பது பழமொழி. 'வரும்பொருள் வாங்குதல் மந்திரிக்கு அழகு' என்பது புதுமொழி. 'இடித்துரைப்பது' என்பது மந்திரிகளுக்குப் பழைய இலக்கணம். 'இந்திரனே, சந்திரனே!' என்று துதி பாடுவது புதிய இலக்கணம். இத்தகைய அண்டிப் பிழைக்கும் ஒட்டுண்ணிகளால் தான் பல அரசமரங்கள் சாய்ந்திருக்கின்றன; சாய்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

மக்கள் கருத்தறியும் வாக்கெடுப்பு என்று இப்போது பேசுகிறோம். பழஞ் சீனத்தில் இதற்கு ஒரு முறையைக் கடைப்பிடித்தார்கள்.

மக்கள் அவ்வப்போது புனைந்து பாடும் நாட்டுப்புறப் பாடல்களைத் திரட்டுவதற்கென்றே அரசாங்கம் தனி அதிகாரிகளை அமர்த்தியிருந்தார்கள். அவர்கள் ஊர் ஊராகச் சென்று பாடல்களைத் திரட்டி அரசனுக்கு அனுப்பி வைப்பார்கள், இந்தப் பாடல்கள் மக்கள் மனங்களின் கண்ணாடிகள். ஆகையால் மன்னன் இவற்றிலிருந்து தன் நாட்டின் நிலைமையைச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டு தக்க நடவடிக்கை எடுப்பான்.

ஆனால் இந்த நல்ல முறை ஸௌ என்ற மன்னின் ஆட்சிக்காலத்தோடு நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது. இதனால் ஏற்பட்ட விளைவுகளை பாய் ஜூயி ஒரு கவிதையில் வருத்தத்தோடு குறிப்பிடுகிறார்.

இப்போது

அரசவையில் பாடப்படும்

பாடல்களெல்லாம்

முகஸ்துதிகள்.

அறிவுரை, விமர்சனம் எல்லாம்

இல்லாமல் போய்விட்டன

ஆலோசனை கூற வேண்டிய

அதிகாரிகள்

வாய்மூடிக்கொண்டு நிற்கிறார்கள்

மக்கள் முறையிடுவதற்காக

இருந்த முரசு

எட்டாத உயரத்தில் தொங்குகிறது

அரசர்களும்

அரசனுக்கு மகிழ்ச்சி தருவதை மட்டும்

கூறுகிறார்கள்,

ஒன்பது கதவுகளுக்குப் பின்னால்

அடைபட்டுக் கிடக்கிறார்கள்

அரசர்கள்;

மக்களிடத்திலிருந்து

ஆயிரம் கல் தொலைவில்

அவர்கள் காதில் விழுவதெல்லாம்

கோட்டைக் கதவுகளுக்கு அப்பால்

நிகழும் யதார்த்தத்திற்கு

மாறானவை.

ஆளுவோனின்

முதுகுக்குப் பின்னால்

ஊழல் அதிகாரிகளும்

உக்கிர மந்திரிகளும்

தடுப்பார் யாருமின்றி

மனம் போல் நடக்கிறார்கள்,

ஸௌ, கின் மன்னர்களின்

கடைசிக் காலங்களில்

என்ன நடந்தது?
மந்திரிகள்
எல்லாவற்றையும்
அபகரித்துக் கொண்டார்கள்,
மன்னன்
ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை
நான் சொல்வதை
மன்னர் கேட்பாரென்று
நம்புகிறேன்.
மக்களின் கருத்தையும்
உணர்வையும்
அவர் அறிய விரும்பினால்
கவிதையில் அவரை
விமர்சனம் செய்வோரை
அவர் வரவேற்க வேண்டும்.

முடியாட்சிக் காலத்துக் கவிதைதான்; குடியாட்சிக்கும் எவ்வளவு பொருத்தமாக இருக்கிறது. வாய் ஜுயியின் அறிவுரையை ஆளுவோர் கேட்டு நடக்கும் அந்த நல்ல நாளும் வருமா?

புல்லாங்குழலின் புலம்பல்

ஆங்கிலக் கவிஞன் பிரான்சிஸ் தாம்ஸனுடைய வாழ்க்கையைப் பார்த்துவிட்டு அவனுடைய கவிதைகளைப் படிக்கும் போது இந்த நரகத்திலிருந்தா இந்த சொர்க்கப் பூக்கள் மலர்ந்தன என்று வியக்காமல் இருக்க முடியாது.

அவன் ஒரு புதிர், உறவுகளை விரும்பால் தன்னைத் தானே அனாதையாக்கிக் கொண்டவன்.

காசநோய், அதன் துன்பத்தை மறக்க அபினி - அப்படி ஒரு குப்பையாகித் தெருவைத் தானே தேடிக்கொண்டவன்.

வாலிப வெறியில்
காலத் தூண்களை
அசைத்தேன்;
என் வாழ்க்கையை
என் மீதே
இடித்து வீழ்த்திகேன்:

**வருஷங்களின்
புழுதிக் குவியலுக்கு இடையே
அழுக்கேறி நிற்கிறேன்;
இடிபாடுகளுக்கு அடியில்
செத்துக் கிடக்கிறது
என் யௌவனம்**

என்று உடைந்துபோன தன் வாழ்க்கையைத் தானே சித்திரிக்கிறான் தாம்ஸன்.

‘மனிதனை விடக் கீழே விழுந்துவிட்டேன்’ என்று தன் வீழ்ச்சியை அவனே அழகாகச் சொல்லுகிறான்.

இந்தப் பிசுக்குப் பிடித்த கந்தல் துணியைக் காலம் திரியாக்கிற்று; தெல்விகக் கவிச் சுடரை அதில் ஏற்றி வைத்தது.

இந்தச் சுடரைக் கூட அவன் வரமாகக் கருதவில்லை; சாபமாகவே கருதினான். ‘நான் கவிஞனாகச் சபிக்கப்பட்டவன்’ என்கிறான். ஆனால் அவன் பெற்ற சாபம் நமக்கு வரமாகிவிட்டது.

அவனுடைய நட்சத்திரங்கள் வெளிப்பட்டுப் பிரகாசிப்பதற்காகவே அவனுக்கு இருள் அருளப்பட்டது.

வாழ்க்கையை உடல் வாழ்க்கை, கவிதை வாழ்க்கை என்று அவன் பிரித்தே காண்கிறான். இரண்டுமே அவனுக்குச் சமையாகப்படுகின்றன.

**கவிஞன்
இரட்டை வாழ்க்கை
வாழ்ந்தான்;
இரட்டைச் சமையால்
வருந்தினான்
ஊன் வாழ்க்கை;
கவி வாழ்க்கை!**

ஆனால் இந்தச் சமைகளைச் சுகமான சமைகளாகவே அனுபவித்தான்; கர்ப்பச் சமையைப் போல!

உண்மையான படைப்பு கவிஞனால் செய்யப்படுவதில்லை; அது கவிஞன் வழியாகப் பிறக்கிறது என்பதை உணர்ந்தவன் தாம்ஸன்.

மேகம் சூழ்ந்த

அந்தராதம்ச் சிகரங்களிலிருந்து

வெள்ளமெனப் பாய்கிறது

பாடல்

என்று தன் கவி நதிமூலத்தை உணர்த்துகிறான்.

தயாரிக்கிற கவிதை வேறு; தானே பிறக்கிற கவிதை வேறு. இரண்டிற்கும் இடையே பொம்பை தயாரிப்பதற்கும் பிரசவிப்பதற்கும் உள்ள வேறுபாடு உண்டு.

பிள்ளையைப் பெற்றுவிட்டுப் பெற்றவளே வியப்பதைப் போலத்தான் தன் கவிதையைப் பார்த்துக் கவிஞன் வியக்கிறான். அந்தக் கவிதையைப் பற்றிக் கவிஞனுக்கே முழுமையாகத் தெரியுமா?

எப்படிக் கற்றோம் என்று

தெரியாத பாடத்தை

நாம் போதிக்கிறோம்;

எங்களிடமிருந்து

பீறிடுவது என்ன?

சொல்லுபவனை விடக்

கேட்பவனே நன்றாக அறிவான்.

என்று இதற்கு விடை சொல்லுகிறான் தாம்ஸன்.

எவ்வளவு ஆழ்ந்த உண்மை! உண்மையான படைப்பனுபவத்தை உணர்ந்தவர்களால்தான் இதைப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

இசையைப் பற்றி யாருக்கு என்ன தெரியும்? சுவைப்பவனுக்குத் தானே தெரியும். மலரைப் பற்றிக் காம்புக்கு என்ன தெரியும்? லண்டுக்குத் தானே தெரியும். பெண்மையைப் பற்றிப் பெண்ணுக்கு என்ன தெரியும்? ஆணுக்குத் தானே தெரியும்.

வாழ்வின் துயரங்களைப் பிரசவ வேதனை என உணர்ந்து கொண்டவன் தாம்ஸன். அவன் வீழ்ந்து கிடந்த ஆழங்களிலிருந்துதான் உயரங்களைக் கற்றுக் கொண்டான்.

அவனைப் புல்லாங் குழல் ஆக்குவதற்காகவே காலம் அவனை உறவுகளைவிட்டு அறுத்தது; சுட்டது; துளைத்தது. அந்தப் புல்லாங் குழலிலிருந்து புனிதமான கீதங்கள் புறப்பட்டன.

புல்லாங் குழலின் இசை என்பது என்ன? அதன் புலம்பல்தானே! சோகம்தான் சுகானுபவ இசையாகிறது.

மகிழ்ச்சி இதய சமுத்திரத்தின் மேலோட்ட அலையாட்டம். அந்த சமுத்திரத்தின் மேலோட்ட அலையாட்டம். அந்த சமுத்திரத்தின் ஆழம் அமைதியான சோகத்தில் இருக்கிறது. அங்கேதான் மனிதன் தன்னைக் கண்டெடுக்கிறான்.

இந்த ஞானம் தந்த சோகத்தையே தாம்ஸன் சொந்தம் கொண்டாடுகிறான். அவலங்களால் அவன் அழுகுணிச் சித்தன் ஆகவில்லை. கவலையைத் தன்னைப் புடம் போடும் கனலாக உணர்ந்த ஞானி அவன்.

கண்ணீரால் கழுவப்பட்ட

கண்களுக்குத் தான்

புனித தரிசனங்கள்

கிடைக்கும்

என்று தெரிந்து கொண்டான் அவன். ஞானக் குளியல் பெற்ற அவன் கண்கள் இயற்கையின் மர்மத்திரைகளை ஊடுருவித் தத்துவ உண்மைகளைத் தரிசிக்கின்றன.

இன்பத்திற்கும் துன்பத்திற்கும் இடையில் உள்ள கள்ளத் தொடர்பு அவனுக்குத் தெரிந்து விடுகிறது. இன்பத்தைத் 'துன்பங்களின் சாறா' கவே அவன் காண்கிறான். சிரிப்பைக் 'கண்ணீர் பொய்கையிலிருந்து நீராடி எழுகின்ற நீர்த்தேவதை' யாகப் பார்க்கிறான். அதனால் 'கொலுவீற்றிருக்கும் சோகமே என் மகிழ்ச்சியாக இருக்கட்டும்' என்று பிரகடனம் செய்கிறான்.

'விண்ணுலக வேட்டை நாய்' என்ற தன்னுடைய அற்புதமான கவிதையில் சோகத்தை,

இறைவன் உயர்த்திய

அபயக் கரத்தின்

நிழல்

என்று தாம்ஸன் கூறுகிற போது மெய் சிலிர்த்து. ஆன்மிகச் சிகரத்தின் உச்சியை அடைந்தவனால் மட்டுமே இப்படி உணர் முடியும்.

நட்சத்திரம் எங்கோ வானத்தில் இருக்கிறது. பூ பூமியில் இந்த இரண்டிற்கும் ஏதாவது தொடர்பு இருக்க முடியுமா? தொடர்பை உணர்கிறவன் ஞானியாகி விடுகிறான். பிரமாண்டமான பிரபஞ்சத்தின் அங்கங்கள் தாமே இவை. ஒரே உடலின் உறுப்புக்கள். இதை ஆழமாக உணர்ந்த தாம்ஸன் இதை வெளிப்படுத்துகிற விதம் பிரமிப்பூட்டுகிறது.

ஒரு சிறு பூவை

நீ அசைத்தால்

ஒரு நட்சத்திர

அணைந்து போகலாம்!

தெய்வமே! இனி, பூக்களை எப்படித் தொடுவது?

17-7-85

முட்டை வாசிகள்

நாம்

முட்டைக்குள் வசிக்கிறோம்

என்று தொடங்குகிறது ஜெர்மானியக் கவிஞர் குண்ட்டர் க்ராஸ் (Gunter Grass) எழுதிய 'முட்டைக்குள்' என்ற கவிதை.

கவிதையின் முதல் அடியே முகத்தில் அறைகிறது. நாம் அதிர்கிறோம். 'இதென்ன சிறுபிள்ளைத்தனம்' என்கிறோம்.

இது சிறுபிள்ளைத்தனம்தான். பெரிய மனிதத் தனத்தின் 'லட்சணம்' என்ன? அதன் உலகம் எது? நமக்குத் தெரியாதா? வறட்சியான எந்திர உலகம். கால அட்டவணை உலகம். தன்னுடைய வயிற்றுக்குத் தானே இரையாகும் உலகம். தன் மேடைக்காகப் பிறருக்குக் கல்லறை கட்டும் உலகம்.

பிள்ளைகளின் உலகம் மாறுபட்டது; வினோதமானது; ஆனால் இனிமையானது. இந்தச் சொர்க்கத்தை இழந்து விட்டுத்தான் நாம் பெரியவர்கள் ஆகிறோம். எல்லாம் 'அறிவுக்கனி' தின்றதன் விளைவு.

இந்த இழந்த சொர்க்கத்தை மீட்டுத் தருபவன் கவிஞன். அதற்காகவே அவன் குழந்தை மனோ பாவத்தைக் கொள்கிறான். அங்கே எதுவும் எதுவாகவும் தெரியும். குழந்தைக்கு எல்லாமே விளையாட்டுத்தான்.

அந்த உலகத்தில் அப்பா குதிரையாவார். மண் சோறாகும். உடைந்த வளையல் வானவில்லாகிவிடும்.

குண்ட்டர் க்ராஸின் உலகம் குழந்தை உலகம். பெரிய விஷயங்களையும் அவர் கேலிக்குரிய படிமங்களாக்கி நையாண்டி செய்கிறார். ஒரு கலைஞன் இப்படித்தான் செயல்பட வேண்டும் என்பது அவருடைய கோட்பாடு.

ஆனால் இந்த நையாண்டி எவ்வளவு ஆழமான உண்மைகளை வெளிப்படுத்துகிறது!

அவருடைய பார்வையில் உலகம் முட்டையாகி விடுகிறது. 'முட்டைக்குள் வசிப்பதாவது' என்று நாம் முணுமுணுக்கலாம். ஆனால் உண்மை அது தான்.

பிரபஞ்சத்தை நாம் அண்டம் என்றுதானே சொல்லுகிறோம். அண்டம் என்றால் முட்டை என்றுதான் அர்த்தம்.

ஆம்; நாம் முட்டைக்குள்தான் வசிக்கிறோம். அதாவது நாம் முழுமை அடையவில்லை. நம் 'கண்' இன்னும் திறக்கவில்லை. சிறகுகள் முளைத்தும் அவற்றை அசைக்க முடியவில்லை. அடைபட்டுக் கிடக்கிறோம்.

நாம் முட்டைக்குள் என்ன செய்கிறோம்? குண்ட்டர் கிராஸ் கூறுகிறார் :

முட்டை ஓட்டின்

உட்சுவர் எல்லாம்

அசிங்கமான சித்திரங்களை

நம் எதிரிகளின்

இயற் பெயர்களை,

எழுதி எழுதி நிரப்புகிறோம்;

நாம்

அடைக்கப்படுகிறோம்.

இந்த உலகத்தை அசிங்கத்தால், பகைமையால் அசுத்தப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம் நாம். நமக்குத் தெரிந்தது, நம்மால் முடிவது அதுதான். ஆனால் வருங்காலம் பற்றிய கனவு, ஓர் எதிர்பார்ப்பு எல்லோருக்கும் உண்டு. ஒரு புது உலகம் பொன்னுலகம் - உதயமாகும் என்று எல்லோருமே நம்புகிறோம்.

இந்த முட்டை பொரித்து நாம் வெளியே வந்தால் மட்டும் என்ன செய்துவிடப் போகிறோம். பழைய புத்தி போய்விடுமா? அப்போதும் படம்தான் வரைந்து கொண்டிருப்போம். நம்மால்தான் கிறுக்காமல் இருக்க முடியாதே!

நம்மை

யார் அடைகாக்கிறாரோ

அவர்

நம் பென்சிலையும்

அடைகாக்கிறார்;

ஒரு நாள் நாம்

முட்டையிலிருந்து

வெளிவந்த உடன்

**அடைகாக்கிறவரின்
படத்தை வரைவோம்**

நம்மை அடைகாக்கிறவர், நமக்கு விடுதலை தரப்போகிறவர் யார்? தெரியாது. ஆனால் அதற்காக நம்மால் சும்மா இருக்க முடியுமா? கற்பனை செய்கிறோம்; தெரிந்தது போல் பீற்றுக்கிறோம்; வருணிக்கிறோம்.

**நாம் அடைகாக்கப்படுவதாக
ஊகித்துக் கொள்கிறோம்;
ஒரு நல்ல கோழியைக்
கற்பனை செய்து கொள்கிறோம்;
நம்மை
அடைகாக்கும் கோழியின்
நிறம், இனம் பற்றிப்
பள்ளிக் கட்டுரைகளை
எழுதுகிறோம்**

நமக்கு 'விடுதலை' விமோசனம்' எப்போது? அதைப் பற்றிச் சொல்வதற்கு முட்டைக்குள்ளேயே 'தீர்க்கதரிசி' களுக்குப் பஞ்சமில்லை. ஞாயமான கூலிக்கு அவர்கள் எதையும் கணித்துச் சொல்வார்கள்.

“நாளைக்கே வானம் வெடித்து இறைவன் இறங்கப் போகிறான்; துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனம் செய்வதற்கு” என்பார் ஒருவர். “இல்லை; என் கணக்குப்படி நாலு நாள் கழித்துத்தான் வெடிக்கும்” என்பார் மற்றொருவர்.

“நாளைக்கே புரட்சி வெடித்துப் பொன்னுலகம் பூத்துவிடும்” என்பார் ஒருவர். “இல்லை; என் கணக்குப்படி நாலு நாள் கழித்துத்தான் வெடிக்கும்” என்பார் மற்றொருவர்.

**முட்டை ஓட்டை
எப்போது நாம்
உடைப்போம்?
முட்டைக்குள் இருக்கும்
எங்கள் தீர்க்கதரிசிகள்
குஞ்சு பொரிக்கும்
காலம் பற்றிச்
சர்ச்சை செய்கிறார்கள்,
கூலிக்காக;**

என்ற நாளை
அவர்கள்
நிர்ணயிக்கிறார்கள்

நமக்கோ அரவசம். 'குஞ்சு பொரிக்கும்' காலம் கனிகிறவரை பொறுமை இல்லை.
இயற்கையாகப் பொரிப்பதற்குக் காலம் ஆகுமென்றால் இருக்கவே இருக்கிறது செயற்கை.
நமக்குத் தெரியாததா?

சலிப்பினாலும்
அவசர அவசியத்தாலும்
குஞ்சு பொரிக்கும் கருவியை
நாம் கண்டுபிடித்துவிட்டோம்;
முட்டைக்குள் இருக்கும்
நம் சந்ததிகளைப் பற்றி
மிகுந்த கவலை
நமக்கு;
நம்மைக் கவனித்துக் கொள்கிறவரிடம்
காப்புரிமை பெற்ற நம்
புதுச் செய்முறையைப்
பரிந்துரைப்பதில்
மகிழ்ச்சியடைகிறோம்

ஆனால் இந்தச் செயற்கைப் பொரிப்பு நடக்கிற வரை கூட நமக்குப் பொறுமை
இல்லை. ஓயாத சலசலப்பு.

ஆனால்
நம் தலைக்கு மேல்
ஒரு கூரை இருக்கிறது;
கிழடு தட்டிப்போன குஞ்சுகளும்
பல மொழி பேசும்
கருவுயிர்களும்
நாளெல்லாம்
அரட்டை அடிக்கின்றன;
தங்கள்
கனவுகளைப் பற்றிக் கூடக்
கலந்துரையாடுகின்றன

திடீரென்று ஒரு சந்தேகம் எழுகிறது; பயங்கரமான சந்தேகம். எதுவும் நடக்க வில்லையென்றால்? எல்லாம் இப்படியேதான் இருக்குமென்றால்...

நான் உண்மையிலேயே
அடைகாக்கப்படவில்லை என்றால்?
எப்போதும் இந்த ஏடு
உடையப் போவது இல்லையென்றால்?
நம் கிறுக்கல்கள்தான்
நம் நிரந்தரமான
வான வரம்பு என்றால்?
என்னாவது?
நாம் அடைகாக்கப்படுவதாக
நம்புகிறோம்.

நாம் நம்புகிறோம். சந்தேகம் அதிகமாக ஆக அதிகமாக நம்புகிறோம். நம்பிக்கை ஆறுதல் தருகிறது. சந்தேகம், அதிலிருந்து தப்பிக்க நம்பிக்கை; ஆனால் அந்த நம்பிக்கையையும் உடைத்துக் கொண்டு ஒரு பயம் எழுகிறது.

அடைகாப்பைப் பற்றி மட்டுமே
நாம் பேசினாலும்
ஓர் அச்சம்
இருக்கத்தான் செய்கிறது;
ஓட்டுக்கு வெளியே இருக்கும்
அந்த யாரோ ஒருவர்
பசி வந்து
நம்மை உடைத்துக்
கொஞ்சம் உப்போடு
வாணலியில் போட்டுவிட்டால்?

பயங்கரமான பயம்தான். நம்பிக்கைக்கு அடியிலும் எப்போதும் ஒளிந்திருக்கும் பயம். இறுதியில் குண்ட்டர் க்ராஸ் கேட்கிறார் :

முட்டைக்குள் இருக்கும்
என் சகோதரர்களே!
அப்போது நாம்
என்ன செய்யப் போகிறோம்?

மர்ம நீர்

“நான் எண்ணுகிறேன்; அதனால் இருக்கிறேன்” என்றார் தெகார்தெ. அவர் மனிதனையே சிந்தனையின் சித்திரமாகக் கண்டவர்.

“நான் பேசுகிறேன்; அதனால் இருக்கிறேன்” என்றவர் இலத்தீன் அமெரிக்கக் கவிஞர் பாப்லோ நெருடா (1904 – 73)

பரிமாறத் துடிக்கும் இளமைப் பருவத்தில் எல்லாவற்றையும் பெயரிட்டு அழைக்க வேண்டும்; பேசி உறவாட வேண்டும் என்று அவருக்கு ஆசை.

ஆனால் அவர் முன்னால் பிரபஞ்சம் ஒரு பெரும் புதிராக – வாய் பேசாத ஊமையாக – நின்று கொண்டிருந்தது. அந்தப் பெரும் புதிரின் ஒரு பகுதியாகப் பெண்! அவள் இன்னும் சிக்கலான புதிர். எல்லோரையும் அறிமுகப்படுத்துகிற பேச்சு அவளைப் பொறுத்தவரையில் முகத் திரையாக, முகமூடியாக இருந்தது. அவளை அறிந்து கொள்ள முடியாத தவிப்பில் அவர் இளமை கதறியது.

தினந்தோறும்

பிரபஞ்ச ஒளியோடு

நீ விளையாடுகிறாய்;

நுட்பமான விருந்தாளியே

பூவிலும் நீரிலும்

நீ வந்து சேர்கிறாய்

நான் உன்னைக்

காதலித்ததிலிருந்து

நீ யாரைப் போலவும்

இல்லை

தெற்குத் தாரகைகளிடையே

புகை எழுத்துக்களால்

உன் பெயரை எழுதுவது யார்?

நீ இங்கே வருவதற்கு முன்

எப்படி இருந்தாயோ

அப்படி உன்னை

நினைக்க விடு.

நெருடாவின் வாழ்க்கையும் அவரைச் சுற்றி மௌனத்தை எழுப்பியது. தம் தாயகமான சிலியின் தூதுவராக, மொழி தெரியாத நாடுகளில் அவர் பணியாற்றிய பொழுது யாரோடும்

பேச முடியாமல் அவர் தவிர்த்தார். யாரோடும், எதனோடும் பேசி உறவாட முடியாமல் ஊடுருவ முடியாமல் இருப்பதை அவரால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

**ஒரு வேராக, கல்லறையாக,
தனித்த சுரங்கப் பாதையாக,
பிணங்கள் நிறைந்த நிலவறையாக,
தொடர்ந்து நான்
இருக்க விரும்பவில்லை.**

என்று முடிவெடுத்தார்.

இயற்கையோ ஊமை; மனிதர்களுக்கோ எத்தனையோ மொழி, எப்படிப் பேசுவது? எல்லோருக்கும் பொதுவான மொழியைக் கற்றுக் கொள்ளும் வாய்ப்பு அவருக்குக் கிடைத்தது.

ஸ்பெயினில் அவர் தூதுவராக இருந்த போது வெடித்த உள்நாட்டுப் போர், மக்களோடும், அரசியலோடும் அவரை நெருக்கமான உறவு கொள்ள வைத்தது.

‘முட்களில் அவர் மூளை பாடம் படித்தது’. ‘மின்னலின் அரிச்சுவடியை’ அவர் கற்றுக் கொண்டார். மனித நேயம் பொதுமொழியை அவருக்குக் கற்றுக் கொடுத்துவிட்டது. அது இதயங்கள் பேசும் மொழி; சொற்கள் தேவைப்படாத மொழி.

‘மரத்தையும் கல்லையும் சூழ்ந்திருக்கும் மௌனச் சுவரையும்’ தகர்ப்பது எப்படி என்று அவர் தெரிந்து கொண்டார். மரத்திலும் கல்லிலும் அவற்றைப் பயன்படுத்தி உலகத்தைக் கட்டி எழுப்பிய மனிதனின் உழைப்பைக் காணும் பார்வை அவருக்குக் கிடைத்துவிட்டது. இப்பொழுது கல்லும் மரமும் பேசுவதை அவரால் கேட்க முடிந்தது.

**நான் வேர்களிடையே
வாழ்ந்தபோது, அவை
மலர்களைவிட
மகிழ்ச்சி ஊட்டின;
நான் ஒரு
கல்லோடு பேசிய போது
அது, மணியைப் போல்
ஒலித்தது.**

அந்தக் கல் மனிதனைப் பற்றி மட்டுமல்ல, மனிதன் அறியாத பிரபஞ்ச ரகசியங்களைப் பற்றியும் பேசுவதை அவரால் கேட்க முடிந்தது. அவர் முன்னால் இப்போது பிரபஞ்சம் ஒவ்வொரு திரையாக உரிந்து எறிந்து கொண்டிருந்தது.

இந்தக் காலக் கட்டத்தில் (great speech) ‘பேருரை’ யின் சக்தியை அவர் கண்டறிந்தார். கவிதை எழுத்துக்களாகக் கருகிக் காகிதப் படையில் கிடப்பதை அவர் விரும்பவில்லை. அது சப்த உயிரோடு எதிரில் இருப்பவர்களோடு சல்லாபிக்க வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார். இதில்தான் உயிரினம் சலனம் உண்டாகிறது. இதில்தான் கொடுக்கல், வாங்கல் நிகழ்கிறது என்பதை அவர் உணர்ந்தார்.

கவிதை அந்தரங்கச் செயல் அல்ல, அம்பலச் செயல் என்று அவருக்குப் புரிந்த விட்டது. இதனால் கண்களின் மௌன வாசிப்புக்கான நடையைக் கைவிட்டு, வாய் உரத்து வாசிக்கும், சொற்பொழிவாற்றும் நடையில் கவிதைகளை எழுத ஆரம்பித்தார். இந்த மாற்றம் அவருடைய கவிதைக்குப் புதிய பரிமாணம் தந்தது. அவர் திடீரென்று வேகமாக வளர ஆரம்பித்தார்.

ஸ்பெயின் உள்நாட்டுப் போரில் அதிகார வர்க்கம் ஆடிய மனித வேட்டையும், ஒடுக்கப்பட்ட வர்க்கத்தின் கண்ணீரும் நெருடாவைப் பொதுவுடைமைக் கோட்பாட்டின் காதலராக்கின.

ஒரு சில மூளை மைதுனக்காரர்களுக்கு முந்தானை விரிப்பதைவிட, வாயடைக்கப்பட்டவர்களின் நாவாக இருப்பதே கவிதைக்கு கௌரகவம் என்று அவர் கருதினார்.

எப்போதும் ஆயுதபாணியாகவே இருப்பவனை-சக மனிதர்களோடு அல்ல, இயற்கைச் சக்திகளோடு காலமெல்லாம் போராடுகின்றவனை-உலகத்திற்காக அனைத்தையும் படைத்துக் கொடுத்து, எதிலும் தன் பெயரைப் பொறித்து வைக்காதவனை-தான் விட்டு விட்டுப் போகும் பொருள்களில் எல்லாம் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவனை நெருடா நன்றிப் பெருக்கோடு நினைவு கூர்ந்தார். அவனுக்கே தம் கவிதைகளால் மகுடம் சூட்டினார். அவனுக்காகவே பேசினார்.

மன்னர்களின் இசை நாற்காலிப் போட்டியை மட்டுமே வரலாற்றென்று வருணிக்கும் மூடக்கொள்கையைத் தூக்கி எறிந்து, ஒரு நாட்டை வியர்வையும் ரத்தமும் சிந்தி உருவாக்கும் பாட்டாளிகளின் பாடுகளே உண்மையான வரலாற்று என்ற அறிவார்ந்த கோட்பாட்டை ஏற்கும் தெளிவு நெருடாவுக்கு இருந்தது. அதனாலேயே தம்முடைய இலத்தீன் அமெரிக்க நாட்டின் வரலாற்றை விவரிக்கும் ‘பொதுக்காதை’ (Canto General) என்ற அவருடைய காவித்தில் அந்நாட்டை உருவாக்கிய உழைப்பாளர்களின் கதையைப் பேசுகிறார்.

ஆந்தியன் மலைகளுக்கிடையே ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக மறைந்து கிடந்த இன்கா கோட்டையைக் கண்டபோது, அந்தப் பரந்த, மர்மமான கோட்டையைப் பாடுபட்டு உருவாக்கிய பாட்டாளிகளே நெருடாவின் நினைவுக்கு வந்தனர். இப்போது கற்களில்

உழைப்பாளர்களின் இதயங்கள் இன்னும் துடித்துக் கொண்டிருப்பதாகவே அவருக்குத் தோன்றுகிறது.

பகட்டின் குழப்பத்திற்கு ஊடே
இரவால் செய்யப்பட்ட
கல்லின் ஊடே
என் கரத்தைநச் செலுத்துகிறேன்;
ஆயிரம் ஆண்டுகளாகச்
சிறைப்பட்டுக் கிடக்கும்
பறவையின் சிறகடிப்பை
நினைவு கூரப்படாத
பழைய மானுட இதயத்தைத் தொட்டுணர்கிறேன்
மனிதன்
கடலை விடப் பரந்தவன்;
கிணற்றுக்குள் செல்வதைப்போல்
நாம் அவனுள்ளே
செல்ல வேண்டும்;
மர்ம நீரை
மறைவான உண்மையை
முகந்தகொண்டு வருவதற்காக.

நெருடாவின் கவிதைகளில் உச்சியாகக் கருதப்படும் 'மச்சு பிச்சுவின் உச்சி' என்ற இக் கவிதை மனிதனின் விதியை எழுதுகின்ற உழைப்பின் சக்தியை ஆழமான குரலில் பேசுகிறது.

நெருடாவுக்குப் பேச்சு என்பது வெறும் சப்தம் மட்டுமல்ல; மௌனமும் தான். அதனால்தான் அவர் பேச்சு ஆழமாக இருக்கிறது; அழகாக இருக்கிறது.

பேசாமல் இருப்பது
மனிதர்களுக்கு மரணமாகும்;
மொழி
ரோமம் வரை விரிகிறது;
உதடு அசையாமலே
வாய் பேசுகிறது;
திடீரென்று கண்கள்
சொற்களாகி விடுகின்றன
நான் பேசுகிறேன்
அதனால் இருக்கிறேன்;

பேசாமரல் இருப்பதன் மூலம்

சொற்களின் எல்லையை,

மௌனத்தை

எட்டிப் பிடிக்கிறேன்.

நாம் பின்னங்கள்

காலம் ஒரு குரூமான கணக்குப் பிள்ளை. நம்மோடு ஏதாவது ஒன்றைக் கூட்டிவைத்தால் ஏதாவது ஒன்றை நம்மிடமிருந்து கழிந்து விடுகிறது.

அதனால் நாம் எப்போதும் பின்னங்களாகவே இருக்கிறோம். நிறைவதே இல்லை.

மனிதனிடமும் இயற்கையிடமும் ஏதாவது ஒரு குறை இருந்து கொண்டேயிருக்கிறது. பரிபூரணம் தெய்வப் பண்பு.

பகலின் தோட்டத்தில் நட்சத்திரப் பூக்கள் இல்லை. இரவின் மடியில் சூரியக் குழந்தை இல்லை.

வர்ண மயிலிடம் சங்கீதம் இல்லை. சங்கீதக் குயிலிடம் வர்ணங்கள் இல்லை.

இவள் அவளுடைய புன்னகையைப் பார்த்துப் பொறாமைப்படுகிறாள். அவள் இவளுடைய புன்னகையைப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விடுகிறாள்.

முட்டை வாசிகள்

வெள்ளைத் தாமரை சிவப்புத் தாமரையைப் பார்த்து ஏங்குகிறது. சிவப்புத் தாமரை வெள்ளைத் தாமரையைப் பார்த்துப் புழுங்குகிறது.

கடிவாளம் வைத்திருப்பவனிடம் குதிரை இல்லை. குதிரை வைத்திருப்பவனிடம் கடிவாளம் இல்லை.

என்னிடம் 'அது' இல்லை; நான் பெருமூச்சு விடுகிறேன்; உன்னிடம் 'இது' இல்லை; நீ பெருமூச்சு விடுகிறாய்.

ஆனால் எல்லோரிடமும் பெருமூச்சுகள் இருக்கின்றன.

பெருமூச்சு! மனிதப் புல்லாங்குழல்களில் பாடும் காற்று. ராகம் வெவ்வேறாக இருக்கலாம். ஆனால் காற்று ஒன்றுதான்.

மனப் பசவிற்கு எப்போதும் அக்கரைப் புல்தான் பச்சை.

கையில் இருக்கும் அமுதம் தெவிட்டுகிறது. தூரத்தில் அலையாடுவது கானல் நீராக இருந்தாலும் அதன் மேல்தான் தாகம்.

அடைய முடியாதது அழகாகத் தோன்றுகிறது. அடைந்து விட்டதோ சாதாரணமாகிவிடுகிறது.

ஒன்றை இழந்துவிட்ட பிறகுதான் அதன் அருமை தெரிகிறது. இருக்கிறவரை தெரிவதில்லை.

அமெரிக்க இலக்கிய உலகில் இப்பொழுது சலனத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் பெண் எழுத்தாளர் டேனியல் ஸ்டீல் அக்கரைப் புல் மேயும் மனத்தின் நிலையைத் தம் கவிதையில் அழகாக வெளிப்படுத்துகிறார்.

மூன்றில் இரண்டு
மூன்றில் இரண்டு
இரண்டு அறைகள்.
இரண்டு
தனித்தனி வீடுகள்
அண்டை வீட்டுக்காரர்கள்.

நாம்
இருவரும் சேர்ந்து
மூன்றில் நான்கு.
ஒன்று
கொஞ்சம் அதிகம்
இருமுறை
ஒன்று குறைவு
அண்டை வீட்டுக்காரியே!
உனக்கு உன்
கணவன் இருக்கிறான்
எனக்கு
என் குழந்தை

இன்று
உன் கணவன்
அவன் நாயோடும்
என் குழந்தையோடும்
படியிறங்கி வந்தபோது,
அவன் கால்களை
அவன் இடுப்பைவை
அவன் சிகை அலங்காரத்தை
நான் நோக்கினேன்
நீயோ
என் சிறுமியின்
ஒளிர் சிவப்புக்
காலணியை,
தாரகை ஒளிக்
கூந்தலை,
அவன் பெருங்கை பற்றிய
சின்னக் கையை
நோக்கினாய்

ஒவ்வொரு வீட்டிலும்
மூன்றில் இரண்டு
நாம் இருவருமே
முழுமை இல்லை.

நதி பின்னால் திரும்பாது

நாம் போக நினைத்தது எங்கே? ஆனால் வந்து நிற்பது எங்கே?

பாதையை நம் பாதங்கள் தேர்ந்தெடுக்கவில்லை. காலம் என்ற பயங்கரமான நகரும் பட்டை (coveyer belt) நம்மை இங்கே கொண்டு வந்து சேர்ந்திருக்கிறது.

இடையில் சரித்திரத்தின் கருணையற்ற கரங்கள் நம்மில் செய்த மாற்றங்கள் எத்தனை?

சிறகுகளைப் பெற்றோம்; கரங்களை இழந்து விட்டோம்.

புன்னகை கிடைத்தது; இதழ்கள் பறிக்கப்பட்டு விட்டன.

விளக்குகளை அடைந்தோம்; விழிகள் அணைக்கப்பட்டு விட்டன.

இன்று கிடைத்தது நேற்று பறிபோய்விட்டது.

பின்னால் திரும்பிப் பார்க்கிறோம். அதோ! அமுதம் சுரக்கம் அன்னையின் மாற்பகம்; தாரகைகள் தாலாட்டத் தொட்டில் ஆட்டும் தென்றல்; பறவைகளோடு படித்த பள்ளிக்கூடம்; பட்டு நூலில் பறக்கவிட்ட சூரிய சந்திரப் பட்டங்கள்; பருவங்களோடு ஆடிய கண்ணாமூச்சி; காதலின் பெளர்ணமிப் புன்னகை; காயங்களுக்கு மருந்து தடவும் நட்பின் கருணைக் கரங்கள்; மனத்தில் பூத்த மனித வாச மலர்கள் - தொலைவில், எங்கோ மிகத் தொலைவில்!

விட்டுவிட்டு வந்ததை நினைத்துப் பெருமூச்சு விடுகிறோம். பின்னால் திரும்பிப் போ முடியுமா? முடியாது. காரணம் நாம் நதி!

நாம் கடைந்த அமிர்தத்தில் ஆலகாலமும் கலந்திருக்கிறது, நாம் குடித்துத்தான் ஆக வேண்டும். வேறு வழியில்லை.

மாற்றம் என்பது மனித சரித்திரத்தின் மகத்தான அவல நாடகம். மனிதன் அதில் பாத்திரமாகவும் பார்வையாளனாகவும் இருக்கிறான்.

ஹங்கேரி நாட்டின் கவிஞர் பெரன்க் யுஹாஸ் (Ferenc Juhasz) இந்த மாற்றம் என்ற பிரச்சினை பற்றி மிகுதியாகவே சிந்தித்தவர். அவருடைய கவிதைகள் பெரும்பாலும் இந்தப் பிரச்சினையின் பாதிப்பில் எழுந்தவை என்றாலும், 'மானாக மாறிய சிறுவன் மர்மங்களின் வாசலில் கூக்குரலிடுகிறான்' என்ற அவருடைய நெடுங்கவிதை இந்தப் பிரச்சினையைப் பயங்கரமாக வெளிப்படுத்துகிறது.

சிறுவன் ஒருவன் மானாக மாறிய கதை ஏற்கெனவே ஹங்கேரிய நாட்டுப் பாடல்களில் உள்ளதுதான். இருந்தாலும் யுஹாலின் கைகளில் இந்தக் கதை உருவகமாகி விஸ்வரூபமெடுக்கிறது.

தன் மகன் கலைமானாக மாறிவிட்ட செய்தி தெரியாத தாயொருத்தி அவனைத் தேடுகிறாள்; கூவி அழைக்கிறாள்.

உன் தாய் அழைக்கிறாள்

திருப்பி வா, மகனே!

உன் இதமான துறைமுகம்,

உன் ஞாபகத்தின் பால்காம்பு,

உன் கந்தல் கூடாரம்
உன்னை அழைக்கிறது
திரும்பி வா, மகனே!
இளந் தாயைப்போல இனி
என்னால் ஓடியாட முடியாது
திரும்பி வா!
இந்தப் பொருள்களுக்கு
அர்த்தத்தைக் கொடு
துள்ளிக் குதிப்பவற்றை
அடக்கு
கத்தியைப் பழக்கிக்
கீழ்ப்படியச் செய்
சீப்பை
வீட்டு வாழ்க்கைக்குப்
பழக்கு
பொருள்களுக்கு மறுபடியும்
ஜீவனை கொடு

மகன் தாயின் அழைப்பைக் கேட்கிறான். அவனோ மானாக மாறியிருக்கிறான். அவன் திரும்பிப் போக முடியாது.

அன்னையே! நான்
திரும்பி வர முடியாது
என்னை அழைக்காதே...

நான் திரும்பி வந்தால்
என் கொம்புகள் உன்னைக்
குத்திக் கிழித்துவிடும்
என் கொம்பின்
ஒவ்வொரு கூரிய கிளையும்
கல்லறை மெழுகுத் திரிகள்
நான் வந்தால்
எரிந்து போவாய் நீ
நம் வீடும் பாழாகிவிடும்
என் தந்தையின் எலும்புகளையும்

நான் தோண்டி எறிப்பேன்

என்று அவன் மானின் குரலில் கதறுகிறான். தாயோள அவனுக்குப் பிடித்தமான பண்டங்களை எல்லாம் செய்து தருவதாகப் பாசத்தோடு அழைக்கிறாள். அவனோ அந்தப் பண்டங்கள் எல்லாம் தன் நாவு பட்டாலே கெட்டுவிடும் என்கிறான்.

தாய் அவனுடைய காதலியை, நண்பர்களை ஞாபகப்படுத்துகிறாள். மகனோ அவர்களை நினைவூட்டாதே, மீன்களைப்போல் அவர்கள் என்னிடத்திலிருந்து நழுவிச் சென்று விட்டார்கள், என் இளமை எங்கே சென்றது என்று யாருக்கும் தெரியாது என்கிறான். தாய் மீண்டும் அழைக்கிறாள்.

கல் காட்டிலிருந்து
வந்துவிடு மகனே!
தொழில் மயப்படுத்தப்பட்ட காற்று
மின்சாரக் கம்பிகள்
ரசாயன தீபங்கள்
வீதி வாகனங்கள்
உன் ரத்தத்திற்காகத்
தாகம் கொண்டிருக்கின்றன
ஒரு நாளைக்கு ஆயிரம் முறை
அவை உன்னைத் தாக்குகின்றன
ஆனால் நீ ஒருமுறை கூடத்
திருப்பித் தாக்குவதில்லை
வந்துவிடு மகனே!

ஆனால் அவனோ 'காலத்தின் புதுப்பிக்கப்படும் சிகரங்களில், பிரபஞ்சத்தன் உன்னதமான உச்சியில், மர்மங்களின் வாசலில், 'நின்று கொண்டிருக்கிறான். அவன் 'கொம்பின் முனைகள் நட்சத்திரங்களோடு விளையாடுகின்றன'. 'உலகத்தின் இழந்து போன பாதைகளில் வழியாக' அவன் மான் குரல் ஒலிக்கிறது.

அன்னையே! நான்
திரும்பி வர முடியாது
என் ஆயிரம் புண்களில்
சொக்கத் தங்கம் கசிகிறது
தினந்தோறும்
நூறு தோட்டாக்களால்
நான் சாகிறேன்

நாறு முறை மறுபடி எழுகிறேன்
முன்னிலும் பலமுள்ளவனாக
என் இரண்டு கொம்புகள்
இரட்டைக் கால் மின்சாரக் கோபுரங்கள்
என் கண்கள்
சரக்குக் கப்பல்களின் துறைமுகம்
ஒவ்வொரு முள் எலும்பும்
நகரம்
ஒவ்வொரு உயிரணுவும்
தொழிற்சாலை
என் மூளையின் ஒவ்வொரு சைகையும்
ஒரு பால் மண்டலம்

‘என் காணாமல் போன மகனே, வா!’ என்று மீண்டும் தாய் அழைக்கிறாள். ‘இறப்பதற்காகத் தான் உன்னிடம் திரும்பிவருவேன்; அப்போதுமுத்தங்களால் என் இமைகளை நீ மூடலாம்’ என்கிறான் மகன்.

பல வகைகளில் அர்த்தம் கொள்ளும்படி நிற்கிறது இந்தக் கவிதை. தாயை, நாம் மீண்டும் அடைய முடியாத இறந்த காலமாகக் கொள்ளலாம். சரித்திரத்தின் கொடூரமான கரங்களில் சிக்கிச் சின்னாபின்னமான யுஹாஸின் தாய்நாடான ஹங்கேரியாகக் கொள்ளலாம். யுஹாஸின் இழந்து போன இனிய பிள்ளைமைப் பருவமாகக் கொள்ளலாம்.

மாற்றங்களால் வேதனையடைந்த தனிமனிதனை மட்டுமல்ல, ஒரு தேசத்தை, தலைமுறையை, முழு மனித சமூகத்தையும் இக்கவிதை குறித்து நிற்கிறது.

உற்றுக் கேட்டுப் பாருங்கள். பாசத்தோடு அழைக்கும் தாயின் குரலையும், அவளிடம் செல்ல முடியாமல் தவிக்கும் மகனின் குரலையும் நீங்கள் எங்கும் கேட்கலாம்.

வைகறைச் சாவி

வைகறை ஒரு மந்திரவாதி. அதன் கிரண மந்திரக்கோல் அசைந்ததும் தாரகைகள் இமை முடிக்கொள்கின்றன. நாள் அந்தியில் போர்த்திய கறுப்புப் போர்வை சரிகைச் சேலையாகிறது. இறந்து கிடந்த கண்கள் இமைச் சமாதியைத் தகர்த்துக் கொண்டு உயிர்த்தெழுகின்றன.

ஊமை மொட்டுகள் வாய் திறந்து ரகசியங்களை உளறிக் கொட்டுகின்றன. பறவைகள் இசைக் கருவிகளாகி சுப்பாரதம் பாடுகின்றன.

இந்த வைகறை, ஆஸ்திரேலியக் கவிஞர் ஜேம்ஸ் கமக்காலே என்பவருக்கும் மாய மந்திரப் பொழுதாகவே தெரிகிறது.

இது

மாய மந்திரப் பொழுது;

சேவல் கூவிய

அதே நேரத்தில்

அவள்

என் கைகளில் புரண்டாள்

மென்மையாக முணுமுணுத்தாள்;

'என்னில்

இன்ப சொர்க்கத்தைத் திற;

இதுதான் நேரம்

இதுதான் சாவி

தேடல் படைக்கும்

ஒவ்வொரு புதையலையும்

அடைவதற்கு

அன்பனே! விரைவாயாக

இன்ப சொர்க்கம் அவளுக்குள் ஒளிந்து கிடக்கிறது. அந்த சொர்க்கம் அவளுக்குள் இருந்தாலும் அவனுக்கானது. அதைச் சொர்க்கம் என்று அறிபவனே அவன்தான்.

இருட்டில் புதைந்து கிடக்கும் அழகுகளை வைகறை தான் தேடி எடுக்கிறது. எனவே அவளுக்குள் இருக்கும் சொர்க்கத்தையும் கண்டறிய வைகறையே சரியான நேரம் என்கிறாள். அது மட்டுமல்ல. அந்த சொர்க்கத்தைத் திறக்கும் சாவியே அதுதான் என்கிறாள்.

இந்த அழகிய பொழுத நெடுநேரம் நீடிக்காதே. அதனால் காதலனை அவசரப் படுத்துகிறாள். அவளுக்குள் இருக்கும் எல்லாப் புதையல்களையும் அவன் அடைந்து விட வேண்டும் என்று அவளுக்கு ஆசை.

இந்தப் புதையல் யாரோ மறைத்து வைத்தவை அல்ல; காதலன் தேடத் தேட இந்தப் புதையல்கள் உண்டாகின்றன; தேடலினாலேயே உண்டாகின்றன. அவளே அறியாத

புதையல்கள் அவை. பெண் ஆணால்தான் தன் அர்த்தத்தை அறிகிறாள். ஆண் என்ற கண்ணாடி இல்லை என்றால் அவளுடைய அழகுகளே அவளுக்குத் தெரியாது.

காதல் மாமிச பட்சிணி அல்ல; அதன் பசிக்குச் சதை விருந்து அருவருப்பானது. அவள் காதலின் புனிதமான பசியைக் கௌரவிப்பவள். எனவே அனாத் கௌரவத்துக்கு ஏற்ற உன்னதமான விருந்தைப் பரிமாறுகிறாள்.

என் கண்களின்

கரிய பாவையில் ததும்பும்

கண்ணீரைச் சுபைபார்;

இணங்கிய உடலின்

உள்ளார்ந்த கூக்குரல்களை

முணுமுணுக்கும் தொண்டையிலிருந்து

நன்றாகப் பருகு;

சீக்கிரம்,

பொழுது புலர்வதற்கு முன்,

நாள், அதன் ஆயிரம் பொருள்களைப்

புதுப்பிப்பதற்கு முன்

என் சொர்க்கத்திற்குள்

பிரவேசம் செய்;

சிவப்புக் குருவி

பாடுகிற பொழுதே

உன் இன்பத்தைத்

தொட்டு எடுத்துக்கொள்

கண்ணீர் தெய்விகத் திராட்சைகளின் ரசம். அது தான் காதலுக்கு ராஜபானம்; காதலின் அமரத்துவத்திற்கு அமிர்தம்.

அவளுக்குள்ளே, உள்ளின் உள்ளே ஆயிரமாயிரம் தாகங்கள் சுரக்கின்றன; ஆயிரமாயிரம் அனாதைப் புதையல்கள் கூக்குரலிட்டு அழைக்கின்றன.

இந்தப் பானத்தை, இந்த ஏக்கக் கூக்குரல்களைப் பரிமாறும் வாய்ப்பு எப்போதும் கிடைப்பதில்லை. எனவே இந்த வாய்ப்பை, நேரத்தைத் தவறவிடாமல் பயன்படுத்திக் கொள் என்கிறாள்.

காதலின் கட்டளையை, அழகின் ஆணையை யார் மீற முடியும்? அவன் கீழ்ப்படிகிறான்,

சிவப்புக் குருவியின்
அழைப்போசைபோன்ற
தூய்மையான அந்தப் பொழுதில்
சுவரோரம் மலர்ந்த
அந்தி நீல ஐரிஸ் மலர் போன்ற
மர்ம மணம் கமழும்
அந்தப் பொழுதில்
எங்கள் காதல்கள்
கலந்தன;
அதற்குப் பின்
நாள், அதன்
கிழக்கு நெருப்புகளை
எங்களிடமிருந்து
புதுப்பித்துப் கொண்டது;
அசையும் பொருள்களை எல்லாம்
அவற்றின் ஓய்விலிருந்து
மீட்டது;
அவற்றின் காதல்களைப்
பின் தொடர்ந்து சென்றது;
எங்கள் காதல்
மார்பின் மீது
உறங்கிக் கொண்டிருக்க.

காதல்தான் கிழக்குக்கு வெளிச்சத்தைத் தருகிறது; நாளுக்குக் காய கல்பத்தைத் தருகிறது.
இயற்கைக்கு இயக்கத்தைத் தருகிறது.

ஆனால் இவ்வளவும் செய்கிற காதல், ஒன்றும் அறியாததும் போல் உறங்கிக் கிடக்கிறது.

கொற்றக் குடை

கடவுளைக் காப்பாற்ற மதவாதிகள் இருக்கிறார்கள், மக்களைக் காப்பாற்ற யார் இருக்கிறார்கள்?

ஐனநாயகத்தைக் காப்பாற்றத் தேர்தல்கள் இருக்கின்றன. ஐனங்களைக் காப்பாற்ற யார் இருக்கிறார்கள்?

சட்டப் பத்தகங்களைக் காப்பாற்ற நீதி மன்றங்கள் இருக்கின்றன. மக்களைக் காப்பாற்ற யார் இருக்கிறார்கள்?

லிதிகளைக் காப்பாற்ற அதிகாரிகள் இருக்கிறார்கள். மக்களைக் காப்பாற்ற யார் இருக்கிறார்கள்?

இலக்கணங்களைக் காப்பாற்றப் பண்டிதர்கள் இருக்கிறார்கள். மக்களைக் காப்பாற்ற யார் இருக்கிறார்கள்?

மிருகங்களைக் கூடக் காப்பாற்றச் சட்டங்கள் இருக்கின்றன. மக்களைக் காப்பாற்ற யார் இருக்கிறார்கள்?

நாம் இமைகளை நம்பி உறங்கப் போனோம். விடிந்தபின் பார்த்தால் விழிகளைக் காணோம்.

கரைகளின் கையில் நீரை ஒப்படைத்தோம். கரைகளே நீரை உறிஞ்சிக் கொண்டன.

நம் சமையலுக்காக அடுப்புகளை வைத்தோம். அடுப்புகள் நம்மையே விறகாக்கிக் கொண்டன.

நம் வீட்டுக் காவலுக்கு நாய்களை நிறுத்தினோம். நாய்கள் திருடர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு நம்மையே கடித்தன.

மானத்தை மறக்க ஆடைகள் அணிந்தோம். ஆடைகளே நம்மை நிர்வாணப்படுத்தின.

வெளிச்சத்திற்காக நாம் ஏற்றி வைத்த விளக்குகள் இருட்டைப் பிரச்சாரம் செய்கின்றன.

சிம்மாசனங்கள் ராஜபாட்டுகளுக்கே இடம் தருகின்றன.

ஆராய்ச்சி மணியின் நாவுகள் அரசனுக்குத் துதிபாடிக் கொண்டிருக்கின்றன.

கலைமகள் காசு கொடுப்பவர்களுக்கு மட்டும் வீணைக் கச்சேரி நடத்துகிறாள்.

மணிமேகலை சோற்று வியாபாரம் செய்கிறாள்.

காற்று சுவாசத்திற்குக் கட்டணம் வசூலிக்கிறது.

கனவுகள் கண்களிடம் கேளிக்கை வரி கேட்கின்றன.

சீனத்து புரட்சிக் கவிஞர் அய்-குங் கொடுத்து வைத்தவர். அவருக்கு இத்தகைய விபத்துக்கள் நேரவில்லை. அவருக்கு ஒரு குடை கிடைக்கிறது; அதிசயமான குடை. அந்தக் குடைக்கும் அவருக்கும் இடையே உரையாடல் நடக்கிறது.

ஒருநாள் காலை

குடையிடம் கேட்டேன்;

“நீ விரும்புவது

மழையில் நனைவதையா?

வெயிலில் காய்வதையா?”

குடை புன்னகை புரிந்துவிட்டுச்

சொன்னது:

“என் கவலை

இதைப் பற்றி அல்ல.”

நான் மீண்டும் கேட்டேன்:

“பின் எதைப் பற்றி

உன் கவலை?”

குடை சொன்னது:

என் கவலை எல்லாம் எத்தகைய பேய் மழையானாலும்

என் மக்களை

நனைய விடக் கூடாது.

எத்தகைய வெயிலானாலும்

என் மக்களைக்

காய விடக் கூடாது;”

நம் குடைகளைப் பார்க்கிறோம். மழைக்குப் பிடித்தால் குடைகளே மழை பொழிகின்றன. வெயிலுக்குப் பிடித்தால் நெருப்பைச் சொரிகின்றன.

முட்டைவாசிகள் என்ற தொகுப்பில் பல நாட்டாரின் கவிதை வரிகளை தன்னுள் வாங்கி வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

கரிசல் காட்டுக் கடுதாசி

- கி. ராஜநாராயணன்

தமிழ்க்கட்டுரை இலக்கியத்தை வளமைப்படுத்தும் வகையில் கி. ராஜநாராயணன் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரைகளின் தொகுப்பு நூல் இது. இரண்டு பாகங்களாக உள்ளன. தமிழ் நடையை மக்களை நோக்கி நல்ல முறையில் நகர்த்தியுள்ளார். ஜூனியர் விகடனில் அவர் பகிர்ந்து கொண்ட கடுதாசி என்றும் பல்வேறு தகவல்களின் தொகுப்பு நூற்கள் இவை.

✽ 'பத்திரிகை ஒரு ஆயுதம்' என்று சொல்லியிருக்கிறார் லெனின். ஆயுதத்திலேயும் இரண்டு வகை இருக்கிறது; ரஷ்யரின் கையிலிருக்கும் கத்திக்கும் டாக்டரின் கையிலிருக்கும் கத்திக்கும் உள்ள வேறுபாடு போல.

கடவுள் திருமாலின் கையிலுள்ள சக்ராயுதம் துஷ்டர்களிடமிருந்து மக்களை எப்போதும் காக்கும் என்பதிலேயே அதை "சக்கரத்தாள்வார்" என்று சொல்லி வணங்கி வருகிறார்கள்.

யாரெல்லாம் நம்மை இதுவரை காத்தும் ஆதரித்தும் வந்தார்களோ அவர்களெல்லாம் இப்போது நம்மைக் கைவிட்டு விட்டார்கள். கைவிட்டதோடு நிற்கவில்லை; நம்மைப் புசித்து வாழவும் தொடங்கி விட்டார்கள். காப்பவன் என்பவனே நம்மைத் தின்பவன் என்று ஆகிவிட்ட கொடுமையை யாரிடம் போய் எப்படிச் சொல்லி அழ? சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தாலும் சிறிதும் நம்பிக்கைக்கு இடமே இல்லை!

இந்த வன்கொடுமையிலிருந்து நாம் நம்மை எப்படிக் காப்பாற்றிக் கொள்ளப் போகிறோம் என்று தெரியவில்லையே. இப்போதெல்லாம் நாம், தரையில் பிறந்து விழுந்ததுமே குழந்தையை மாற்றிவிடுவது அல்லது திருடுவது என்று ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். பிறந்த உடனே தொடங்கி விடுகிறது இந்தக் 'கச்சவடம்'! ஆஸ்பத்திரி அவலங்களை அய்யோ, சொல்லி மாளாது.

✽ ஒரு இந்தியக் குடிமகனுக்கு பிறந்ததிலிருந்தே 'சனியன்' பீடிக்கத் தொடங்கி விடுகிறது. "சாகுற வரைக்கும் சனியன் பிடிச்சா வாழ்றது எந்தக்காலம்?" என்று ஒரு 'சொலவம்' (பழமொழி) கேட்கிறது நம்மைப் பார்த்து.

இப்படியாக பிறந்ததிலிருந்து சாகும் பரியந்தம் நிம்மதியில்லை என்று ஆகிவிட்டது. "உடம்பு நிறைய நகைகள் போட்டுக் கொண்டு ஒரு பெண் பிள்ளை பயமில்லாமல் என்றைக்குத் தனிவழி போக முடிகிறதோ அன்றைக்குத் தான் இந்தியாவுக்கு உண்மையான சுதந்திரம் வந்ததாக அர்த்தம்" என்று காந்தி மகாத்மா சொன்னதாகச் சொல்லுவார்கள்.

நகையே வேண்டாம்; வெறுமனே ஒரு பொம்பளை தனியாகப் போக முடியாது என்று ஆகிவிட்டது இப்போது.

“கலி” என்பதற்கு எங்கள் ஊர்ப் பெரியவர் ஒருவர் விளக்கம் சொன்னார் : “பஸ் டிக்கெட் 50 பைசா. ஒரு ரூபா தருகிறோம். பாக்கி 50 பைசாவை கண்டக்டர் திருப்பித் தருவாரா என்கிற தயக்கமும் பயமும் வந்துவிட்டதல்லவா இப்போது (பஸ் தேசியமயமாக்கிய பிறகு!) நமக்கு! இதுதான் கலி”.

சுதந்திரம் வந்து 40 வருசமில்லை 400 வருசம் ஆனாலும் இந்த நிலை மாறாது என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. “இப்போதெல்லாம் நீ ரொம்ப அவநம்பிக்கைவாதியாக மாறிவிட்டாய்” என்று நண்பர்கள் என்னைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள். வாஸ்தவம்; ரொம்பத்தான் அவநம்பிக்கைவாதியாக மாறிவிட்டேன்.

என்னை இப்படி மாறச் செய்தது எது? எது என்று யோசிக்கிறேன். நிறைய்யக் காரணங்கள் தெரிகிறது. அவைகளை இங்கே விவரிக்க இடமும் நேரமும் இல்லை என்கிறார் கி.ரா.

இந்திய நாட்டின் பெரும் பீடைகளான அரசியல்வாதிகளின் ஒழுக்கக்கேடு, அரசு அதிகாரிகளின் ஈரமின்மை, போலீஸின் மனச்சாட்சியின்மை இவைகளை சரிசெய்ய முடியும் என்று தோன்றவில்லை.

இவர்கள் இனி மக்களுக்கு நல்லது செய்ய நினைப்பார்கள் என்று நினைக்க முடியவில்லை. மக்களேதான் இனி தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேணும், இவர்களிடமிருந்து இவர்களை எதிர்த்துப் போராட மக்களுக்கு ஆயுதங்கள் வேண்டுமே. அதன் முதல் படிதான் இந்த பத்திரிகை எனும் ஆயுதம்.

லெனின் மக்களுக்காக ஒரு பத்திரிகையை ஆரம்பித்தார். அதற்கு ‘இஸ்காரா’ என்று பெயர் வைத்தார். தீப்பொறி என்று அதுக்கு அர்த்தம். அதை பாரதியின் கவிதைச் சொல்லில் சொல்வதானால் “அக்கினிக்குஞ்சு”!

லெனின் துவக்கிய அந்த தீப்பொறியை ருஷ்யமக்கள் அனைவரும் சேர்ந்து ஊதி ஊதி அதைப் பெரு நெருப்பாக வளர்த்தார்கள். போகிப்பண்டிகையன்று நாம், வேண்டாத பொருள்களையெல்லாம் எடுத்து நெருப்பில் வீசுவது போல, அந்த ருஷ்யமக்கள் தங்களுக்கு வேண்டாத பழசுகளையும் தங்களை அதுவரை பிடித்திருந்த அநியாயங்களையும் அதுக்குக் காரணமானவர்களையும் அந்தப் பெருநெருப்பில் போட்டு எரித்து சாம்பலாக்கி நெற்றியில் பூசி ஆனந்தப்பட்டார்கள்.

எப்பவாவது இங்கேயும் மக்கள் திடீர் திடீரென்று கிளர்ந்தெழவே செய்கிறார்கள். அதை சமயம் பார்த்து இந்த போலி அரசியல்வாதிகள் அதிசாமர்த்தியமாக திசை திருப்பி தங்களுக்கு சாதகமாக்கிக் கொண்டு விடுகிறார்கள்.

மக்களை சரியானபடிக்குத் தலைமை தாங்கி சரியான திசைக்கு இட்டுச்செல்ல இங்கே ஒரு லெனின் இல்லாததே இதுக்குக் காரணம்.

இன்று நம் மக்களுக்குக் கிடைத்திருக்கும் பல ஆயுதங்களில் “ஜூனியர் விகடனும் ஒன்று. இதை “இஸ்காரா” என்று சொல்லமுடியாது. “இஸ்காரா”வுக்குப் பின்னால் ஒரு உண்மையான மக்கள் தலைவன் லெனினும் அவனுக்குப் பின்னால் ராணுவக் கட்டுப்பாடுள்ள ஒரு கட்சியும் இருந்தது.

✽ “ஜூ.வி” ஒரு சாதாரண வணிகப் பத்திரிக்கைதான். ஒரு வணிகப் பத்திரிகையாலேயே இவ்வளவு புதுமைகள் அற்புதங்கள் செய்து காட்ட முடியும் என்றால்...?

எத்தனையோ தீனர்களின் கண்ணீரைத் துடைத்திருக்கிறது இந்த “ஜூ.வி” இனிவாழ்வு இல்லை என்று நினைத்து மறுகியவர்களின் முகங்களில் நம்பிக்கைப் புன்னகையைத் தோற்றுவித்திருக்கிறது இது. சத்தங்காட்டாமல் பல நல்ல காரியங்களை இது செய்து கொண்டிருக்கிறது என்று ஜூ.வி யைப் பாராட்டுகிறார்.

இங்கே எல்லா அரசியல் கட்சிகளுக்கும் பத்திரிகைகள் இருக்கத்தான் செய்கிறது. அது அது அதன் சொந்தத் துருத்தியைத் தான் ஊதும்!

யாரோ வாசுதேவன் என்று ஒருத்தர். முன்னப் பின்னத் தெரியாது. தேர்வுநிலை உதவியாளராக சிவகாசியிலுள்ள துணைத்தலைமைத் தொழிற்சாலைகள் ஆய்வர் அலுவலகத்தில் பணி செய்கிறவர். உடம்புக்கு சுகமில்லை. ஒரு முப்பது நாள் மெடிக்கல் லீவு போட்டார். மேலதிகாரியிடமிருந்து 15 நாள் கழிச்சி ஒரு தபால் வருகிறது வாசுதேவனுக்கு. ‘மருத்துவ வாரியத்துக்குப் போய் சர்டிபிகேட் வாங்கி வந்தால்தான் உன்னுடைய மெடிக்கல் லீவு ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்’ என்று.

அரசாங்க விதிப்படி, 60 நாட்களுக்கு மேல் மெடிக்கல் லீவு தேவைப்படுகிறவர்கள் அல்லது அடிக்கடி மெடிக்கல் லீவில் இருக்க வேண்டிய கட்டாயத்துக்கு ஆளானவர்கள், அல்லது மாற்றுதல் “விரும்பாத” பேர்வழிகள் இப்படியாப்பட்டவர்கள்தான் நேராக மருத்துவ வாரியத்துக்கே போய் மெடிக்கல் சர்டிபிகேட் வாங்கிக் கொண்டு வர வேண்டும் என்று இருக்கிறது. வெறும் 30 நாள் லீவுக்கெல்லாம் மருத்துவ வாரியத்துக்கு ஏன் போக வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள் என்கிற திகைப்பு வாசுதேவனுக்கு வந்தது. இந்த

சந்தேகத்தைக் கேட்டு மேலதிகாரிக்கே கடிதம் எழுதிக் கேட்டார் இவர். அதிலிருந்துதான் பிடித்தது வினை இவருக்கு.

ஒரு மேலதிகாரியிடம், 'எந்த ரூல்ப்படி நான் மெடிக்கல் வாரியத்திடம் போய் மெடிக்கல் சர்டிபிகேட் வாங்கிக் கொண்டுவர்' என்று கேட்டால் மேலதிகாரி அதை எப்படிப் பொறுத்துக் கொள்வார். "காதுகுத்தப் பொறுக்காதவன்" என்று சொல்லுகிறது ஒரு கிராமியப் பிரயோகம். காதுகுத்துவது யாருடைய நன்மைக்காக? காது குத்திக்கொண்டால் கடுக்கன் போட்டுக்கிடலாம்; வசதி ஏற்பட்டால் வைரக்கடுக்கனை போட்டுக்கிடலாம்.

'நம்ம கிட்டயா வந்து காது குத்தவாறெ?' என்றும் கேட்கப்படுவதுண்டு. அதிகாரி இதை அப்படித்தான் எடுத்துக் கொண்டார்! 'பயல் சுத்திச் சுத்தியும் நம்மகிட்டதானே வரணும்; வரட்டும் பாத்துக்கிடுவோம்' என்று கம்மென்று கிணற்றில்ப் போட்ட கல்லாய் இருந்து கொண்டார். வாசுதேவன் உடல்நிலைக்கு மேலும் சிலநாள் லீவு தேவைப்பட்டது, கலைவாணர். என்.எஸ். கிருஷ்ணன் சிரித்துக் காண்பிப்பார்; இது அதிகாரிகளின் ஆணவச் சிரிப்பு என்று. அதுபோல் அந்த அதிகாரி தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டார்.

லீவு முடிவதற்கு முன்னால் வாசுதேவன், போஸ்டிங் ஆர்டர் கேட்டார். 'சென்னையிலுள்ள தலைமை அலுவலகத்தில் போய் வாங்கிக்கொள்' என்று சொல்லிவிட்டார் அந்த மேலதிகாரி. இவர் உடனே மெட்ராஸ் ஆபீஸுக்கு எழுதினார். பதில் இல்லை. தந்தி கொடுத்துப் பார்த்தார். பதில் இல்லை.

வாசுதேவனுடைய வாழ்க்கையில் - குடும்பத்தில் - சோகக் கட்டம் ஆரம்பமானது. எட்டு மாதங்கள் வேலையில்லை இவர் பார்த்தது அரசு வேலையாதலால் மற்ற வேலைக்கும் போக முடியாத நிலை. தொழிலாளர் என்றால் ஸ்ரைக்கின்போது மாசக்கணக்கில் தாக்குபிடிப்பார்கள். இதுவோ வெள்ளைச்சட்டை - மத்திய தரவர்க்கக் குடும்பம். வறட்சி தாங்காத குரோட்டன்ஸ் செடி. தினசரி எல்லா நகைகளையும் வித்தாச்சி. இன்னும் அடகுவைக்க வீட்டில் சாமான்கள் இல்லை. பெருங்குடல் சிறுகுடலைப் பிசைந்து தின்ன ஆரம்பித்தது. குடும்பத்தோடு தற்கொலை செய்து கொள்வதைத் தவிர வேறவழியில்லை என்கிற முடிவுக்கும் வந்தாச்சி. அந்தத் துயரத்தை வர்ணிக்க ஆரம்பித்தால் முன்னுரை கதையாகிவிடும். இந்த நிலைமையில்தான் வாசுதேவன் "ஜூனியர் விகட" னின் பார்வையில் விழுகிறார். அவ்வளவுதான்; ஒரு தீயணைக்கும் படை இயங்கும் வேகத்தில்" ஜூ.வி. காரியத்தில் இறங்குகிறது.

முதலில் வாசுதேவனுக்கும் அவரது குடும்பத்துக்கும் தக்க ஆறுதல் கூறிவிட்டு 'ஜூ.வி' மேலதிகாரியைப் போய் பார்க்கிறது. "அவரோட .:பைல்களெல்லாம் மெட்ராஸ் போயாச்சு;

நாங்க செய்தது சரின்னு மேலாவிலிருந்தும் சொல்லிட்டாங்க... நான் ஒண்ணும் சொல்லத் தயாரில்லை” என்று கையை விரித்துவிடுகிறார்.

சென்னை தலைமைத் தொழிற்சாலைகள் ஆய்வாளர் தண்டபாணியை சந்திக்க முயலுகிறது ஜு.வி. “ரொம்ப ரொம்ப அவசர வேலைகள் இருப்பதால் தனக்கு பதிலாக தன்சார்பாக இணை ஆய்வாளர் இதுக்கு விளக்கமளிப்பார்” என்று அவரிடமிருந்து பதில் வருகிறது.

இணை ஆய்வாளர் புதிதாக வந்திருப்பதால் அவருக்குப் பதிலாக – அவர் முன்னிலையில் - ஒரு பெண் அலுவலர் பதில் சொல்லுகிறார் :

“வாசுதேவனை மேலதிகாரி மருத்துவ வாரியம் போகச் சொல்லியிருக்கார். அவர் போகலை. அப்படிப் போகச் சொன்னது சரிதான்; அதுக்கு .:பண்டமென்டல் ரூல்ஸ் இருக்கு. ரூல்ஸ் இல்லாம எந்த ஆபீஸரும் காரியம் செய்ய மாட்டாங்க”

.:பண்டமென்டல் ரூல்லை எடுத்துக்காட்டி, “அதில் எந்தவிதி அப்படிச் சொல்லுகிறது?” என்று கேட்கிறது ஜு.வி. அவரிடம். பாவம், அவரால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை; என்றாலும், “ரூல்ஸ் இல்லைதான். என்ன இருந்தாலும் அதிகாரி சொல்றதை கேட்டுத்தான் ஆக வேண்டும்” என்கிறார்!

“ரூல்ஸ் இல்லை என்று நீங்களே ஒப்புக்கொள்கிறீர்கள். நடந்திருப்பது தவறு என்று தெரிந்தும் ஏன் நீங்கள் போஸ்டிங் ஆர்டர் தரவில்லை?” என்று ஜு.வி. கேட்டதும், “அதெல்லாம் எங்கள் டிபார்ட்மெண்ட் விஷயம்; அதை பத்திரிக்கைக்குச் சொல்வதற்கில்லை” என்று மொங்கான் போடாகப் போட்டுவிட்டு, “நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று எழுதுங்கள்” என்கிறார் அவர்; இணை ஆய்வாளரும் பெருமாள்மடாய் தலையை ஆட்டுகிறார்.

இனி இந்தக் “கடப்பாரை முழுங்கி”களை நம்பிப் பயனில்லை என்று அறிந்து கொண்ட ஜு.வி. கவர்னரின் ஆலோசகரான பத்மநாபனைச் சந்தித்து ஆதியோடந்தமாக விஷயங்களைச் சொல்லி உடனடி நடவடிக்கை எடுக்கும்படி கேட்டுக் கொள்கிறது. இது ஆகஸ்ட் 29ல்.

மின்னல் வேகத்தில் நிகழ்ச்சிகள் நடக்கிறது. அன்றே வாசுதேவனுக்கு போஸ்டிங் ஆர்டர் வழங்க உத்தரவு போடப்பட்டது.

ஆனால்.....

செப்டம்பர் 2ல், போஸ்டிங் ஆர்டர் இன்னும் தரப்படவில்லை என்கிற செய்தி வாசுதேவனிடமிருந்து கிடைக்கிறது.

மீண்டும் ஆளுநர் ஆலோசகரின் செயலாளரான சையது முனிச் ஹோதாவைப் போய் சந்திக்கிறது. ஜி.வி.

“என்ன! இன்னும் ஆர்டர் தரவில்லையா?” என்று கேட்டு விட்டு தொலைபேசி மூலம் தலைமைத் தொழிற்சாலைகள் ஆய்வர் அலுவலகத்துக்கு தொடர்பு கொண்டு, பேசிவிட்டு ஆர்டர் கண்டிப்பாக அனுப்பப்பட்டுவிடும்” என்று உறுதி தருகிறார். இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, அவர் ஆச்சரியமான உருவம் எடுக்கிறார். “நீங்கள் வந்து கேட்டுக் கொண்டதால் தான் ஆர்டர் கொடுத்திருக்கிறோம். என்றாலும் வாசுதேவன் மெடிக்கல் போர்டுக்குப் போய் சர்டிபிகேட் வாங்கி வந்துதான் ஆகவேண்டும். இடைப்பட்ட எட்டுமாத காலத்தை அவர் லீவு எடுத்ததாகவோ அல்லது சம்பள இழப்புடன் கூடிய விடுமுறை என்ற ரீதியில்தான் கருதுவோம்...”

“மெடிக்கல் லீவு முடிந்து போஸ்டிங் ஆர்டர் கேட்டவுடன் நியாயப்படி தந்திருந்தால் இந்தப் பிரச்சனையே தோன்ற வழியில்லை. இடைப்பட்ட எட்டுமாத காலத்தை ‘கட்டாயக் காத்திருப்பில்’ இருந்ததாகக் கருதுவதே நியாயம்’ என்று ஜி.வி. சொன்னதும் அதிகாரி சையது முனிச் ஹோதாவிடம் இன்னொரு உருவம் (முகம்) தெரியும். அதிகாரி சொன்னதை அவர் – வாசுதேவன் கேட்டிருக்க வேண்டும். அவரென்ன கௌரவம் பார்க்கிறார்... தனிப்பட்ட ஒருத்தருக்காக அரசாங்கம் இறங்கி வராது...”

சட்டத்தைப் பற்றிக் கவலையில்லை. அதிகாரிகள் சொல்வதைக் கேட்டு தலையாட்டினால் போதும் என்றால் பிறகு சட்டங்கள் என்னத்துக்கு?

எப்படியோ; வாசுதேவனுக்கு திரும்பவும் வேலை கிடைத்து, வேலை பார்க்கிறார்.

✽ வாசுதேவனுடைய விஷயம் ஒரு சிறிய உதாரணம்தான்; “ஜூனியர் விகடன்” இப்படி எத்தனையோ காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறது. இந்தக் கட்டுரைகள் தொகுதியிலுள்ள “அண்ணாச்சி” ஜி.வி.யில் வெளி வந்ததும் அண்ணாச்சியின் ஏழை வயோதிக விதவை மனைவிக்கு ஜி.வி. வாசகர்கள் ஜி.வி.க்குப் பணம் அனுப்பி அந்த அம்மாவுக்கு அனுப்பும்படி கேட்டுக் கொண்டார்கள். அந்தப் பணத்துடன் ஜி.வி. யும் தனது பங்குக்கு ஒரு ஆயிரம் ரூபாய் சேர்த்துப்போட்டு, அக்டோபர் 2 ல் அண்ணாச்சியின் மனைவியார் திருமதி. பூரணத்தம்மாவிடம் கழுகுமலை ஊருக்குச் சென்று நேரிலேயே கொண்டுபோய் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தது. கிட்டத்தட்ட இரண்டாயிரம் ரூபாய் வாங்கிக்கொண்ட அந்த அம்மையாரின் வயிற்றில் பால்வார்த்த பெருமை ஜூனியர் விகடனையே சாரும்.

“அண்ணாச்சி” யைப் படித்துவிட்டு ஆர்வி – அனந்த கிருஷ்ணன் விக்ரம சிங்கபுரத்திலிருந்து எனக்கு எழுதுகிறார் : ‘சுதந்திரப் போராட்ட தியாகி பென்ஷனுக்கு ஏற்பாடு

செய்தால் திருமதி. அண்ணாச்சிக்கு உபயோகமாக இருக்கும்; அதை அவர் முயற்சிக்கப் போவதாக'. அண்ணாச்சி “கொடிப் போராட்ட” த்திலும் “தனிநபர் சத்தியாகிரக” த்திலும் கலந்து கொண்டது வாஸ்தவம். ஆனால் ஜெயிலுக்குப் போகவில்லை. போனார் என்று வைத்துக் கொண்டாலும் 35 வருசங்களுக்குப் பிறகு அதற்கான சான்றை நிரூபிக்க : முயன்றால் தவிடுதாங்கிப் போகும். (வாய்ப்பு இல்லை)

சிலரால் மட்டுமே முன்னேற்பாடுகளுடன் ஜெயிலுக்குப் போவதும் முன்னேற்பாடுடன் அதற்கான சான்றுகளையும் ‘ரெடி’ பண்ணி வைக்கவும் முடிந்தது. மக்குப்பினாஸ்திரிகளெல்லாம் இதிலும் கூட கோட்டை விட்டவர்கள்தான்!

“முன்னேற்பாடுகளுடன்” என்றால் ரொம்பப்பேருக்கு விளங்காது; விளக்கிச் சொன்னால் தான் தெரியும். அந்தக் காலத்தில் - சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில்தான் - ஒரு ஜில்லாபோர்டு பிரசிடெண்ட் இருந்தார். சாகும் பரியந்தம் அந்தப் பதவிக்கு வேறு யாரும் வர முடியாமல் பார்த்துக்கொண்டார். அந்த நாக்காலி பேரில் அம்புட்டுப் பிரியம்! காதில் அவர் போட்டுக் கொண்டிருந்த கடுக்கனில் பதிந்திருந்த பேர்போன வைரத்தின் விலை அப்போதைய விலைக்கே பதினாயிரம் ரூபாய் - அம்பது வருசத்துக்கு முன்னால் - என்று பேசிக் கொள்வார்கள்.

அவர் ஜெயிலுக்குப் போகும் போதெல்லாம் தன்னோடு ஒரு வேலைக்காரனை (!) யும் அழைத்துக் கொண்டுதான் போகிறது. அந்த காந்திபக்தருக்கு ஜெயிலுக்குள்ளேயும் கால்கை பிடித்துவிட வேண்டியதிருந்தது. அவர் கக்கூஸில் உட்கார்ந்திருந்தால் இவன் தயாராக வாளியில் தண்ணீரோடு நிற்க வேண்டும்.

ஜெயிலுக்குப் போன “தியாகி” களின் கதைகளை விவரிக்க இது இடமில்லை.

1941 ல் தனிநபர் சத்யாகிரகத்தில் கலந்துகொள்ள அனைத்துப் போராட்ட வீரர்களைப்போல அண்ணாச்சியும் காத்துக்கொண்டிருந்தார் பெயரும் கொடுத்தாயிற்று. யாருக்கு மகாத்மா காந்தி அனுமதி தருகிறாரோ அவர்கள்தான் அந்த சத்தியாகிரகத்தில் கலந்துகொள்ள முடியும். காந்திஜியின் அறிவிப்பைத் தொடர்ந்து எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் பெயரைக் கொடுத்துவிட்டு காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். காந்திஜி சொல்லப்போகும் அந்த முதல் நபர் யாராக இருக்கும் என்று நாங்கள் எங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டோம். பண்டித நேருவின் பெயரைத்தான் முதலில் அறிவிப்பார்; ஏனென்றால் “என்னுடைய அரசியல் வாரிசு” என்று சொல்லியிருக்கிறாரே என்று அபிப்பிராயப்பட்டார் அண்ணாச்சி.

“கிடையாது கிடையாது; பட்டாபி சீத்தாராமய்யாவுக்குத்தான் கிடைக்கும்; ‘பட்டாபியின் தோல்வி என் தோல்வி’ என்று காந்திஜி சொல்லியிருக்காரே” என்றார் ஒரு காந்திரஸ்காரர்.

“ஸி.ஆர்.” க்குக் கிடைக்கலாம் ‘அவா என் மனச்சாட்சி’ என்று சொல்லியிருக்காரே காந்திஜி என்றார் ஒருத்தர். இப்படியாக, யாருக்கு முதல் சீட் தருவார் காந்திஜி என்று ஆவலுடன் தேசமே காத்துக்கொண்டிருந்தபோது, முதல் நபர் என்று ஒரு பெயரை அறிவித்தார் காந்தி மகாத்மா. அது நாங்கள் யாருமே அதுவரை கேள்விப்படாத புதுப் பெயர் : விநோபாவே! அதற்குப் பிறகு தான் தேசமே விநோபாவேயைப் பற்றி யார் இவர் என்று தெரிந்து கொண்டது. அதன் பிறகு மள மள என்று படே படேதலைவர்களின் பெயர்களெல்லாம் அறிவிக்கப்பட்டு சத்தியாகிரகத்தில் கலந்துகொண்டு கால்நடையாக நடந்தே கிராமங்கள் தோறும் பிரச்சாரம் செய்து கொண்டே டெல்லியை நோக்கி சாரைசாரையாகப் போனார்கள்.

அண்ணாச்சிக்கும் அந்த பாக்கியம் கிடைத்தது; மகாத்மா காந்தியின் கையெழுத்திட்ட அந்த அனுமதி! கால்நடையாக, ரோட்டு வழியாகவே நடந்து செல்லாமல் கிராமங்களின் வழியாகச் சென்று, பிரிட்டிஷ் ஏகாதி பத்தியத்துக்கு யாரும் யுத்தத்துக்கு உதவி செய்யக் கூடாது (யுத்த நிதி அளிப்பதோ பட்டாளத்துக்கு ஆள் சேர்வதோ கூடாது) என்று பிரச்சாரம் செய்து கொண்டு மெட்ராஸ்வரை போனார். (அவரவர் மாநிலத் தலைநகர்வரை போனால் போதும் : டெல்லிக்கும் போக வேண்டாம் என்று பிற்பாடு சொல்லிவிட்டார்கள்) எந்த நாட்டின் விடுதலைக்கு அண்ணாச்சி போன்றவர்கள் பாடுபட்டார்களோ அந்த நாடு பரிபூரணமாக விடுதலை பெற்றுவிட்டது என்று சொல்லுகிறார்கள். இப்போது மூன்றாம் தலைமுறை ஆட்சி புரிகிறது; முதலாம் நேரு, முதலாம் காந்தி, இரண்டாம் காந்தி என்று அண்ணாச்சியின் எழுதப்படக்கூடாத தெரியாத மனைவிக்கு இதெல்லாம் ஒன்றும் தெரியாது; சொன்னாலும் “என்ன எளவோ யாரு கண்டா” என்று பேசாமல் இருந்து கொள்வார். எப்படியோ, அவளுடைய குடும்பத்தின் “அதிகாரி” அவர்களை எல்லாம் விட்டுவிட்டு அநியாகமாகப் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டார். ஏழ்மையாலும் போஷாக்கு இல்லாததாலும் ரண்டு குழந்தைகளும் செத்துப்பொய்விட்டது. “இந்தப்பாவி உசுருமட்டும் போகமாட்டேங்குது” என்று அழுகிறார். நாடு, சுதந்திரம், அது இது என்று இருக்காமல், எவன்போய் எந்த வயரில் விழுந்து செத்தால் நமக்கு என்ன; நாம உண்டு நம்ம தொழில் உண்டு என்று இருந்திருக்கலாம். அவரு தலையில் அப்படி எழுதி இருந்திருக்கு; நம்ம தலையில் இப்படி எழுதியிருக்கு என்று கண்ணீர் விடுகிறார். ஆற்றவும் முடியாது; தேற்றவும் முடியாது.

அண்ணாச்சிகள் போன்ற தியாகிகள் எரிந்தநெருப்பில் குளிக்காய்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள் யார் யார்? அவர்களை என்ன செய்தால்த் தகும்?? 35 வருஷங்களுக்கு முன்னால்... அண்ணாச்சியின் உடம்பை எரியூட்டுவதற்காக சிதையில் கிடத்தப்பட்டிருக்கிறது. அந்த மயானத்தில், கோவில்பட்டியின் அணைத்து அரசியல்க் கட்சிகளின் பிரமுகர்களும் - கம்யூனிஸ்ட் கட்சி உட்பட - பேசினார்கள். “ஒரு தொழிலாளியின் உயிரைக்காக்க தனது இன்னுயிரையே ஈந்த அண்ணாச்சியின் பெயரால் ஆணை; அவர் குடும்பத்தைக் காப்பது இனி நமது கடமை”. அந்தச் சபதங்கள் இப்போது என் நினைவுக்கு வருகிறது.

அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள் என்பது யார், அதிகாரிகள் என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள் யார் என்பதைக் கண்டு கொள்ள முடிகிறது. (விதிவிலக்காக இருப்பவர்களும் உண்டு).

“அண்ணாச்சி” கட்டுரை “கரிசல்காட்டுக் கடுதாசி”க்காக எழுதப்பட்டதில்லை; எப்பவோ எழுதி வைத்திருந்தது. அந்த நீண்ட கட்டுரையில் சில பகுதிகளை மட்டும் விரும்பி ஜி.வி. பிரசுரித்துள்ளது.

அரசாங்க அதிகாரிகளின் அடவாடித் தனங்களை மையப்படுத்தியுள்ளார். பல இடங்களில் சொல்வடைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

“கழை மரத்தின் உச்சியில் இருந்து கொண்டு கழைக்கூத்தாடி எத்தனை ஆட்டங்கள் ஆடிக் காட்டினாலும் அவன் தரைக்கு வந்துதான் ஆகணும்”

“எலெக்ட்ரிக் லைட்டை நம்பி இலை போடாதே”

“ஒரு கூடைச் செங்கல் அத்தனையும் பிடாரி”

“சோத்துக்குச் சூறாவளி, வேலைக்கு வெட்டவெளி”

“குளத்துக்குத் தான் வாட்டம் குத்துக்கல்லுக்கு என்ன வாட்டம்”

“கோமணங் கட்டாத ஊரில் கோமலிங் கட்டினவன் பைத்தியகாரன்”

என்பன.

வெள்ளைக்காரனோடு சுதந்திரத்திற்கென்று போராடினோம். இப்போது நம்மதுனோடு வாழ்வுக்காகப் போராடுகிறோம் நாங்கள் (சம்சாரிகள்) என்கிறார்.

விவசாய பூமி வைத்திருப்பவர்கள் படும்பாட்டை விளக்குவதாக ராஜ நாராயணன் கடுதாசி அமைந்துள்ளது. சோகமான சோதனை வேளைகளிலும் சிரித்துக் கொண்டு சம்சாரி வாழ்கின்றான். விவசாய பூமிக்கு மின்சாரக் கட்டணம் குறைக்கப்படுகிறது. அல்லது மானிய விலையில் சலுகை வழங்குகின்றது என்பதெல்லாம் எந்த வகையான விவசாயிகளுக்கு என்று கேள்வி எழுப்புகிறார்.

✽ திருநீலகண்டார் என்ற படத்தில் எம்.கே. தியாகராஜ பாகவதர் பாடும் பாடல் கூறும் வரிகளுக்கேற்ற கவர்மெண்ட் ஆபிசாருக்கு ஏழைகள் தரும் மனு காணாமல் போய்விடும் என்கிறார்.

“மறைவாய்ப் புதைத்த ஓடு

மறைந்த மாயமென்ன

மா..... முனிவரே அறியேன்

யாரும் அறியாமல்

மறைவாய்.....

கறையான் நின்றதோ, கள்வர்
கவர்ந்து சென்றனவரோ – பேதை
சிறியேன் செய்தீவினையோ
இறைவன் சோதனையோ
மறைவாய்.....”

அரசாங்க அதிகாரிகளில் சிலர் யோக்கியஸ்தர்கள் என்கிறார். அரசியலில் தேர்தல் களத்தில் திறமையான அரசியல்வாதிக்கு எதிராக சினிமா நட்சத்திரங்களை நிப்பாட்டினால் அரசியல்வாதி தோற்றுபோய் விடுவான் என்கிறார்.

✽ வீரம் என்பது வெற்றியால் மட்டும் தீர்மானிக்கப்படுவதில்லை. தோல்வி அடைந்தவனும் போராடி, வீரத்தை வெளிக்காட்டி கொள்கின்றான். சத்ரபதி சிவாஜி கைதியாகி ஜெயிலில் இருந்து முறுக்குக் கூடையில் உட்கார்ந்து தப்பித்வர். கட்டபொம்மன் தோற்றாலும் மக்கள் மனதில் நினைவாக நிற்கின்றார். இவரைப் போல் கோவில்பட்டி ஊர் பக்கத்தில் உள்ள இனாம் மணியாச்சி கிராமத்தில் வாழ்ந்த மாலையாள் என்ற தலையாரி பாலையங்கோட்டை கஜானாவில் இருசால் பணத்தைச் செலுத்த வரும் போது கொள்ளையர்களுடன் நடந்த போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டு வீர மரணம் அடைந்தார்.

இப்பேர்ப்பட்ட ஒருவனுக்கு, அந்த மக்கள் எப்படி வீர அஞ்சலி செலுத்தினார்கள்? தங்கள் துக்கத்தையும். அனுதாபத்தையும் எப்படி வெளியிட்டார்கள்...? அப்போது அந்த அத்துவாண்காட்டில் அங்கே மலர்கள் இல்லை. அங்கே அவர்களுக்குக் கிடைத்ததெல்லாம் கற்கள்தான்; வெறும் கற்கள். அப்படி ஒவ்வொருவரும் ஒரு கல்லைக் கையில் எடுத்து வந்து போட்டு, தங்கள் வணக்கத்தை தெரிவித்துக் கொண்டார்கள்.

பாதை வழியாக, வருகிறவர்கள் போகிறவர்களெல்லாம் ஒரு கல்லை – அது எவ்வளவு சிறியதாக இருந்தாலும் - அதைக் கொண்டுவந்து போட்டுவிட்டு, கொஞ்சம் மௌனமாக நின்றுவிட்டுப் போவார்கள். நாளாசரியாக அப்படிப் போடப்பட்ட கற்கள் ஒரு குவியலாகி, அதுவே வீரனுக்கு மக்கள் எழுப்பிய ஞாபகார்த்தமாகியது.

‘மாலையான் கோயிலை’ப் பற்றி நான் முதல் முதலில் கேள்விப்பட்டபோது, அதை எனக்குச் சொன்னவர். “மாலையான் வாழ்ந்த காலத்தில் அவனைக் கோபி என்று யாரும் சொன்னதில்லை. இறந்த பிறகு கடும் கோபியாக – பழிவாங்கும் சுபாவங்கொண்ட ஒரு கோபியாக – மாறிவிட்டான்! முதல் வருஷத்திலேயே, அவனைக் கொண்டு வந்து போட்ட அந்த மரத்தை வேரோடு பிடுங்கி எறிந்தான்” என்றார்.

இதை அவர் சொல்லக் காரணம். நான் சொன்ன ஒரு யோசனைக்கு அவர் சொன்ன பதில்.

சாலையின் இருபுறமும் வரிசையாகப் புளியமரங்கள் நின்றாலும், “மாலையான் கோயிலுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு நல்ல நிழல் தரும் மரமாக வைக்கக்கூடாதா நீங்கள் யாரும்...” என்று சொன்னேன்.

“எத்தனையோ மரங்கள் வைத்துப் பார்த்துவிட்டோம். பக்கத்தில் எத்தனை மரங்கள் நிற்கின்றன. அதை ஒன்றும் செய்வதில்லை. அவன் கோயிலில் வைக்கும் எந்த மரமானாலும் சரி, வேரோட பேர்த்து எறிஞ்சிடுவான்!”

நான் சொல்லும் இந்தத் தகவல் இருபது வருஷங்களுக்கு முந்தியது. மாலையான் இப்போது சாந்தமாகிவிட்டான். அங்கே இப்போது ஒரு அத்திமரம் நின்று நிழல் தருகிறது.

கட்டபொம்மனைத் தூக்கிலிடப்பட்ட புளியமரம் அதே தான் என்றும், இல்லை, அந்தப் புளியமரத்தை வெள்ளைக்காரன் வேரோட வெட்டி அப்புறப்படுத்தி விட்டான் என்றும் இரு அபிப்பிராயங்கள் இருந்தன என்றாலும், நான் சிறு பையனாக இருந்த பொது அந்த இடத்தைப் பார்க்கப் போயிருந்தபோது, அங்கே ஒரு புளியமரம் நின்றதாக ஞாபகம். இந்தப் புளியமரத்தில் தான் கட்டபொம்மனை வெள்ளைக்காரன் தூக்கிலிட்டது...’ என்று காண்பித்திருக்கிறார்கள். பக்கத்தில் இன்னொரு மரமும் நின்றது. அது உசிலை மரமாக இருக்கலாம் என்று ஞாபகம். ஒரு ஆவரஞ்செடி புதரும் இருந்தது. ஆவரஞ்செடி அவர்களுக்கு – கம்பளத்து நாயக்கர்களுக்கு – வணக்கத்துக்குரிய செடி என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அவர்களுடைய குலதெய்வமான ஜக்கம்மா, பச்சிளங் குழந்தையாக ஆவரஞ்செடியின் அடியில் தோன்றியதாகச் சொல்லிக் கேள்விப்பட்ட ஞாபகம்.

கட்டபொம்மனைத் தூக்கிலிட்ட அந்த இடத்தைப் பார்க்கப் போகிறவர்களும், அந்த சாலைப் பாதையைக் கடந்து நடந்து போகிறவர்களும் தூரத்தில் வரும் போதே ஒரு கல்லை எடுத்துக்கொண்டு வருவார்கள். அங்கே ஏற்கனவே மக்களால் குவிக்கப்பட்டிருக்கும் கல் குவியல்மேல் இந்தக் கல்லையும் போடுவார்கள். எனக்குத் தெரிய இது தொடர்ந்து நடந்து கொண்டு வந்தது. நடந்து போகிற காலம் முடிந்து மக்கள் பஸ் ஏறுகிற காலம்வரை இது நடந்து கொண்டதான் இருந்தது.

கட்டபொம்மனுக்கு குவிக்கப்பட்டிருந்த கற்குவியல், மாலையான் கோயிலில் குவிக்கப்பட்டிருக்கும் குவியலை விட எத்தனையோ பல மடங்கு பெரியது.

இப்போது அந்த மரியாதைக்குரிய கற்குவியல் எங்கே...?

திடீரென்று ஒரு நாள் அது காணாமலே போய்விட்டது! ஒரு கல்லைக்கூட நீங்கள் இப்போது அங்கே பார்க்க முடியாது.

✽ சாதி, மத பிடியில் சிக்காமல் வாழக் கூடியவர்கள் உண்டு. அப்படி முற்போக்குச் சிந்தனையுடன் வாழ்ந்தவர் பி.வி. பக்தவத்சல்ம் எம்.ஏ., பி.எல் ஆவார்.

மாவட்டக்கல்வி அலுவலர் அனுமதியை எதிர்பார்த்து எனத் தற்காலிகமாய்ப் பள்ளியில் சேர்த்துக் கொள்வதாக் கூறிச் சேர்த்துக் கொண்டனர். என்றாலும், தொடர்ந்து மதத்தையும் சாதியையும் கேட்டு எங்கள் குழந்தைகளை வற்புறுத்தியதுடன், எங்களுக்கும் சொல்லி அனுப்பினார்கள்.

நானே நேரில் போய் மாவட்டக் கல்வி அதிகாரியைப் பார்த்து, 'நான் ஏன் எனது குழந்தைகளுக்குச் சாதி, மதம் உண்டு என்று கூற வேண்டும்? மனு செய்யும் போது தேசம் எனும் இடத்தில் இந்தியன் என்று கூறுவதற்குக் கூட எனக்குக் கூசுகிறது. எனது குழந்தைகள் ஏன் சர்வதேசக் குழந்தைகளாக 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என வளரக்கூடாது?' என வாதாடினேன்.

'புள்ளி விவரங்களுக்காகச் சாதி, மதம் எங்களுக்குத் தேவைப்படுகிறது. மேலும், எதிர்காலத்தில் படிப்பு முடிந்து அரசு வேலையில் சேர உங்கள் குழந்தைகளுக்குத் தொல்லைகள் ஏற்படலாம் உங்களது போக்கால்' என்று மாவட்டக் கல்வி அதிகாரி என்னிடம் வாதாடினார்.

'புள்ளி விவரக் கணக்குக்காகத்தான் என்றால் தற்போதுள்ள பட்டியலில் புதிதாக ஒரு பட்டியல் சேர்த்துக் கொண்டு, அதில் 'சாதி, மதம் இல்லாதவர்கள்' எனும் தலைப்பின்கீழ் என குழந்தைகளைக் குறிப்பிடுங்கள். மேலும், என் குழந்தைகளின் எதிர்காலத்தை நினைத்து நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். அவர்களின் எதிர் காலத்தை அவர்களே உருவாக்குவார்கள்' என்று சொல்லிவிட்டு வந்தேன். அதன் பிறகு வேறு தொல்லைகள் ஏதும் இல்லை.

"முதல் ரெண்டு குழந்தைகளுக்கும் B.S என்று இனிஷியல் கொடுத்தேன். B என்பது என் பெயரின் முதல் எழுத்தாகவும், S என்பது எனது மனைவியின் பெயரான சுகந்தா என்பதன் முதல் எழுத்தாகவும் இருந்தது. ஆனால், எனது முணாவது குழந்தைக்கு S.B. என்று இனிஷியலை மாற்றிக் கொடுத்தேன். பத்து மாசம் சுமந்து பெற்ற தாயின் பெயர் ஏன் முதலில் இருக்கக் கூடாது என்பது என் வாதம்.

எனது கடைசிக் குழந்தையை சென்னையில் பள்ளியில் சேர்க்கும் போது மனுவில் பெற்றோர் என்று இருக்கும் இடத்தில் எனது மனைவியைக் கையெழுத்துப் போடச் சொல்லி, அவரையே பள்ளிக்குச் சென்று குழந்தையைச் சேர்க்கச் சொன்னேன். அது மாநகராட்சிப் பெண்கள் பள்ளி. ஆனால் தலைமை ஆசிரியை, தந்தைதான் மனுவில் கையெழுத்துப் போட வேண்டும் என்று சொன்னதோடு, தந்தைதான் பள்ளிக்கு வந்து குழந்தையைச் சேர்க்க வேண்டும், அதுதான் நடைமுறை என்றும் வாதாடினார்.

இதுக்காகவும் நான் ஒரு 'போராட்டம்' நடத்த வேண்டியிருந்தது. பெண்களாகிய நீங்களே இப்படிப் பெண்மையை அவமதித்தால் எப்படி? தாய்மையைத் தாதி நிலைக்குத் தள்ளாதீர்கள்' என் வாதம் செய்ய வேண்டியதிருந்தது.

நம்முடைய வாதம் நேர்மையானது; உயர்ந்த நோக்கம் கொண்டது என ஒப்புக் கொண்டாலும், அதனை அமலாக்குவதில்லை என இன்னமும் பல பள்ளி நிர்வாகங்கள் நடைமுறையில் கொண்டுள்ளன" என்று சொல்லி முடித்தார்.

இப்படி சாதிப் பற்றிய தன்னுடைய நிலைப்பாட்டை பலரின் வாழ்க்கையிலிருந்து விளக்கியுள்ளார் ஆசிரியர்.

✳ சாதியைப் பற்றி பலரும் பலக்கருத்துக்கள் கூறுகிறார்கள் 'இந்தச் சேர்க்கைக்கு ஒரு அடிப்படையும் உண்டு. சம வயதுடையவர்கள், ஒன்று சேருகிற மாதிரி, குடிகாரர்கள் ஒன்று சேருகிற மாதிரி, தனித்த ரசனையுடையவர்கள் ஒன்று சேருகிற மாதிரி, சைவ உணவுக்காரர்கள் எல்லாம் ஒன்று கூடுகிற மாதிரி... இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்".

"நல்ல காரணத்துக்காகவும், காரியத்துக்காகவும் ஒன்று சேருகிற சாதிய ஒற்றுமை பிறகு பின்பக்கம் திரும்பி, மற்றவர்களைக் கடித்துக் குதறவும் காரணமாக அமைந்து விடுகிறது".

"சாதிப்பற்று, இனப்பற்று, தேசியப்பற்று, பால் பற்று இதுகளெல்லாம் பெரிய்ய ஞானிகள், மேதைகள் இவர்களையெல்லாம் கூட பாதித்து, ஆட்டிப் படைத்திருக்கிறது என்று தெரிகிறது".

மகாமகோபாத்யாய டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதய்யர் அவர்களும், ரசிகமணி டி.கே. சிதம்பரநாத முதலியார் அவர்களும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏதோ ஒரு பேச்சினூடே உ.வே.சா. அவர்கள் சொன்னார் :

"ஒருவன் பேசும் சொற்களிலிருந்தே அவன் ஜாதியைக் கண்டுபிடித்து விடலாம்!" - இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, உ.வே.சா. அவர்கள் அதற்கு உதாரணம் சொல்லியும் விளக்கம் தந்தார்.

"சோறு' என்கிற சொல்லை உயர்ந்த ஜாதிக்காரர்கள் உபயோகப்படுத்துவதில்லை. தாழ்ந்த ஜாதிக்காரர்கள் தான் அதை உபயோகப்படுத்துவார்கள். 'சாதகம்' என்று சொல்லுகிறவர்களை, உயர்ந்த ஜாதிக்காரர்கள் என்று உடனே கண்டுகொள்ளலாம்.

இந்த அபிப்பிரயாதத்தைக் கேட்ட ரசிகமணி அவர்கள் சிரித்துவிட்டு, “அப்படியா! ரொம்ப சரி. இப்போது நாம் ஒரு பாடலைப் பார்க்கலாம்” என்று சொல்லிப்பாட ஆரம்பித்தார்கள் :

“சோறு மணக்கும் மடங்கள் எல்லாம்

சுவண மணக்கும் ஆடையெல்லாம்

நீறு மணக்கும் நெற்றி எல்லாம்

நெய்யே மணக்கும் கறிகளெல்லாம்...”

என்று ரசிகமணி அவர்கள் பாடிய பாடலைக் கேட்டதுமே, உ.வே.சா. அவர்கள் எழுந்து கைகூப்பி நின்று, “அபசாரம், அபசாரம்... மன்னிக்க வேணும்” என்றார்.

சாமநாதய்யர் அவர்கள் அப்படி அந்தப் பாடலைக் கேட்டதும், அவர் முகத்தில் ஏற்பட்ட பிரமிப்புக்கும், கேட்டதும், அவர் முகத்தில் ஏற்பட்ட பிரமிப்புக்கும். படபடப்புக்கும் காரணம், அந்தப் பாடலை இயற்றியவர் உ.வே.சா-வின் போற்றுதலுக்குரிய அவருடைய குருநாதரான மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள்! (சேக்கிழார் பிள்ளைத் தமிழ்); (உ.வே. சாமிநாதய்யர் அவர்களும், ரசிகமணி டி.கே.சி. அவர்களும் சந்தித்து உரையாடிய மேற்படி செய்தியை எனக்கு அளித்தவர். திருவாளர் எம். அருணாசல முதலியார் அவர்கள்)

✽ சொற்பிரயோகங்களைப் பற்றியும், அதை வைத்து ஒருவனுடைய ஜாதியைக் கண்டு பிடித்து விடலாம் என்கிற உ.வே.சா. அவர்களின் கூற்று ஓரளவுக்கு உண்மைதான்! என்றாலும், இலக்கிய கலை உலகத்துக்கு அது பொருந்துவதில்லை.

ஐனக மகாராஜனிடமிருந்து தசரதச் சக்கரவர்த்திக்கு ஒரு ஓலை வருகிறது. ஓலை கொண்டுவந்த தூதர்களை அழைத்து வரும்படி கட்டளையிடுகிறான் தசரதன்.

‘கூறிய தூதரும்

கொணர்ந்த ஓலையை

ஈறில் வண் புகழினாய்!

இது அதென்றனர்;

வேறொரு புலமகன்

விரும்பி வாங்கினான்;

மாறதிர் கழலினான்

வாசி என்றனன்...’

(பாலகாண்டம், எழுச்சிப்படலம்)

ஓலையை வாங்கிய ‘புலமகனைப் பார்த்துத் தசரதன், ‘அதைப்படி, கேட்போம்’ என்று சொல்லவில்லை; வாசி என்று சொன்னதாகக் கம்பர் அமைத்திருக்கிறார்!.

மாபெரும் கவிச்சக்கவர்த்தியான கம்பரே, சாதாரணப் பாமரர்களின் நாவில் புழங்கும் சொற்களை வைத்து இலக்கியம் படைத்திருக்கிறார் என்று தெரிகிறது!.

✽ தம்பதிகளுக்குள் அதிக வயது வித்தியாசம் ஒழுங்கான குடும்ப வாழ்க்கைக்கு உகந்தது அன்று என்கிறார். கி.ரா. பெண்குக்கு முட்டு முழுக்கு நிக்கிற வயசில் ஆணுக்கு அடங்குகிற வயசாக இருக்க வேண்டும் என்கிறார்.

✽ 'கழுவேற்றம்' பற்றி தூக்கு மரம் பற்றி, 'கழுமரம்' பற்றி விளக்கியுள்ளார். கலைக்களஞ்சியத்தில் இதைப்பற்றிய குறிப்புகள் இல்லை என்று வருத்தப்படுகிறார்.

“கழுமரத்தைக் கலைக்களஞ்சியத்தில் தேடினேன். படங்களோடு பல வகையான கழுமரங்களின் விவரங்களைப் பற்றி அதில் சொல்லப்பட்டிருக்குமே; பல இடங்களில் நம் சிற்பிகள் கல்லில்கூட அதை – கழுவேற்றும் காட்சியைச் செதுக்கியிருக்கிறார்களாமே. நமது சில கோயில்களில் இப்போதுங்கூடத் திருவிழாக்களில் கழுவேற்றும்படத்தை நடித்துக் காண்பிக்கிறார்களாமே - இப்படியெல்லாம் நினைத்துக் கொண்டே தேடிய எனக்கு, பிரயாசைப்பட்டுத் தமிழ்க் கலைக்களஞ்சியத்தைத் தயாரித்தவர்கள் ஏமாற்றத்தைக் கொடுத்தார்கள். கழுமரத்தை வரை அதில் இருக்கிறது; கழுமரத்தைக் காணோம்!

கழுமரம் எப்படி விடுபட்டுப் போச்சி? கழுமரத்துக்கும் தமிழுக்கும் ஒரு தொந்தம் இருக்கிறதே. சமணர்களைக் கழுவில் ஏற்றியது விளையாட்டுக்கா!

இதை யாரிடமாவது சொல்லி 'வாப்பாறி' னால்தான் எனக்கு நிம்மதி என்றிருந்தது. எதிரே தட்டுப்பட்ட நண்பர்களிடம் சொன்னேன். (பலருக்கு இதில் எந்தவித அக்கறையும் இல்லை). ஒரு நண்பரோ அவசரமாக ரேஷன் கார்டை எடுத்துக் கொண்டு அரிசி வாங்கச் சென்று கொண்டிருந்தார்.

விடுபட்டுப் போனதைப் பற்றிப் பேசிப் பயனில்லைதான்; அடுத்த பதிப்பில் அதைச்சேர்த்துக் கொண்டுவிடலாம். இப்போது அச்சான வேறு விஷயங்களைப் பற்றிக் கொஞ்சம் யோசிப்போம் என்கிறார்.

✽ 1984-ம் ஆண்டு 'அறிவியல் களஞ்சியம்' எடுத்துக் காட்டுப்படிவம் எனது பார்வைக்கு அனுப்பி வைத்திருந்தார்கள். (களஞ்சிய மையம், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் 37, இராமன் தெரு, சென்னை – 17 லிருந்து) அதில் பூநாரை என்னும் பறவையைப் பற்றி விளக்கமும் தந்து, அந்தப் பறவையின் முகத்தையும் கறுப்பு – வெள்ளையில் படமாகப் பிரசுரித்திருந்தார்கள். கட்டுரையில் அதன் பல கலர்களைப் பற்றியும், அதன் அலகின் நிறம் பற்றியும் சொலிய வர்ணனையைப் படிக்கும் போது, இதை - இந்தப் படத்தை அதன் இயற்கையான கலரில் அச்சாக்கியிருக்கக் கூடாதா என்றிருந்தது. இதே போல் வருத்தம்

‘ஆழ்கடல் விலங்குகளின் தகவமைப்பு’ எனும் கட்டுரையிலுள்ள மீன்களின் படத்தைக் கறுப்பு – வெள்ளையில் பார்க்கும் போதும் ஏற்பட்டது.

1981-ம் ஆண்டில் மலையாளத்தில் குழந்தைகளுக்காகப் பொது அறிவு அகராதி என்று ஒரு புத்தகம் வெளி வந்திருக்கிறது (இங்கிலீஷ் to மலையாளம்). அதை எனக்காக சிவகாசி அன்பர் என். மாரியப்பன் கொண்டு வந்து தந்தார். எனக்கு மலையாளமும் தெரியாது; இங்கிலீஷும் தெரியாது. இந்த விஷயம் அவருக்கும் தெரியும்.

இயற்கையான நிறத்தில் அதில் அச்சாகியுள்ள கலர்ப்படங்களைப் பார்க்கும்போது குதூகலத்தில் நாமும் குழந்தையாகி விடுவோம். அது லண்டனிலோ, மாஸ்கோவிலோ அச்சாகவில்லை. இந்நா இருக்கும் நம்ம ஊர் சிவகாசியில்தான் அச்சாகியிருக்கிறது. அதைப் பார்த்துவிட்டு நம்முடைய தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக ‘அறிவியல் களஞ்சியம்’, ‘வாழ்வியல் களஞ்சியம்’ இவற்றைப் பார்த்தால்... என்னத்தைச் சொல்ல என்று தெரியலை!

‘வாழ்வியல் களஞ்சி’ யத்தில் ‘சல்லிக்கட்டு’ என்பதைக் காட்ட ஒரு பாடத்தைப் போட்டிருக்கிறார்கள். சுமமா சொல்லப்படாது – நம்ம ‘வாத்தியார்’களை மாட்டுக் காளையை ஒரு மனுசக் ‘காளை’ அந்தப் படத்தில் அடக்குகிறது. ஜோராகச் சட்டையெல்லாம் போட்டு, கறுப்புக் (?) கண்ணாடியும் அணிந்து, காலில் பூட்ஸ் எல்லாம் போட்டு... இதையெல்லாத்தையும் விட அந்தச் சல்லிக்கட்டுக் காளைக்கு ‘மூக்கணங்கயிறு’ வேறு இருக்கிறது!

இப்படியாக நம்முடைய பெரியாட்கள் நமக்கும் நம்முடைய சந்ததியார்களுக்கும் பிரயாசைப்பட்டுக் ‘களஞ்சிய’ங்களைத் தயாரித்து லட்சணக்கணக்கான ரூபாய் செலவில் தருகிறார்கள்!

✳ மற்றவர்களுக்காகவே வாழ்ந்து மறைந்த தன் நெருங்கிய நண்பர் கந்தசாமி செட்டியா அண்ணாச்சி பற்றி ஒரு கடுதாசி எழுதியுள்ளார் இ.ரா.

நேசமணியின் வாழ்வும் பணியும்

- ஜி. ஐசக் அருள்தாஸ்

இந்தியத் திருநாட்டின் விடுதலைக்குப் பின்னர் தென் பகுதியில் நடைபெற்ற மிகப்பெரிய விடுதலைப் போராட்டம் குமரி மாவட்ட விடுதலைப் போராட்டமாகும். குமரி மாவட்ட மக்களால் மார்சல் நேசமணி என்றும் குமரித் தந்தை என்றும் அப்பச்சி என்றும் அழைக்கப்படும் நேசமணி, மக்கள் மன்ற தேர்தலில் தோல்வியே காணாதவர். தன்னுடைய ஒப்பற்றத் தலைமையால் மொழியின் பேரில் அனைத்துச் சமூக, சமய, சாதி மக்களையும் ஒன்றிணைத்து திரு. கொச்சி அரசின் ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துப் போராடி தமிழ் பேசும் பகுதிகளைப் பிரித்துத் தாய்த் தமிழக்தோடு சேர்ந்தவர். தமிழ்நாட்டின் தென்எல்லையை விரிவாக்கிய நேசமணியின் வாழ்க்கையை அனைத்து மக்களும் படிக்கும் வண்ணம் இந்நூல் எளிமையான மொழிநடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. வரலாற்றை மறந்த சமூகம் வாழ்வடையாது. கடந்தகால வரலாற்றை நினைவுகூர்ந்து எதிர்கால வரலாற்றில் செயல்படும் தத்துவத்தை ஒருவன் அறிவதற்கு தலைவர்களின் வரலாற்றினைக் கற்றுக் கொடுப்பது இன்றையச் சமூகத் தேவையாகும். உலக வரலாற்றினைப் படிக்கும் மாணவர்கள் நமது நாட்டின் வரலாற்றினை நாம் வாழும் பகுதியின் வரலாற்றை கற்றுக்கொள்வது மிகவும் அவசியம் எனக் கருதி நேசமணியின் வரலாறு. இந்நூலில் சுருக்கமாய்ப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இதனை ஒவ்வொருவரும் கற்பது நாம் வாழும் சமூகத்திற்கு ஆற்றும் அளப்பரிய பணியாகும்.

தமிழகத்தின் தெற்கு எல்லை திருநெல்வேலி என்றிருந்ததை கன்னியாகுமரி என மாற்றியவர் மார்சல் நேசமணி ஆவார். 1945 முதல் 1956 வரை நடைபெற்ற சமூகநீதிப் போராட்டங்களைத் தலைமையேற்று நடத்திய சமூகப் போராளி. காலப்போக்கில் மக்கள் தலைவனாகப் பரிணமித்து சாதி, சமய வேறுபாடின்றி அனைத்து மக்களாலும் விடுதலை போரில் அண்ணல் காந்தியடியிகள் எங்ஙனம் இந்தியாவின் தந்தையாகக் கருதப்பட்டாரோ அதைப்போல் குமரி மாவட்ட விடுதலைப் போரில் அனைத்துத் தரப்பு மக்களையும் ஒருங்கிணைத்து வழிநடத்தி குவலயம் புகழும் குமரித் தந்தையாகப் புகழாரம் சூட்டப்பட்டவர். இந்திய விடுதலைக்குப் பின் தமிழ்மொழியின் பெயரால் மிகப் பெரிய போராட்டம் நடத்தி கன்னியாகுமரி என்றொரு தனி மாவட்டம் கண்டவர். அதனைத் தாய்த் தமிழகத்துடன் இணைத்த தங்கத் தமிழன். காலந்தாழ்ந்தேனும் தமிழக அரசு அவருக்குச் சிறப்புச் செய்யும் வகையில் மணிமண்டபம் கட்டியதும். அவரது திருவுருச் சிலைக்கு மாலை அணிவித்து மரியாதை செய்ததும் அன்னாரின் அப்பழுக்கற்ற பணிக்குக் கிடைத்த அங்கீகாரம் என்பதை நினைக்கும் போது உள்ளம் பூரிக்கிறது.

நேசமணியை பற்றி நூற்கள் பல வெளிவந்திருப்பினும் எனது தலையாய மாணவர்களுள் ஒருவரும் நாகர்கோவில் ஸ்காட் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியின் தமிழ்த்துறைப் பேராசியருமான முனைவர் ஜி.ஐசக் அருள்தாஸ் அவர்கள் எழுதியுள்ள நேசமணியின் வாழ்வும்

பணியும் என்றும் இந்நூல் நேசமணியின் பணிகளையும் குமரி மாவட்டம் தாய்த்தமிழகத்துடன் இணைவதற்காக எழுந்த போராட்டங்களையும் சுருக்கமாக எளிய மொழி நடையில் விளக்கிச் செல்கிறது. நேசமணி நாணயமான அப்பழுக்கற்ற ஓர் அரசியல்வாதி. ஊழல் இல்லாத அரசியல் தொண்டர்களை உருவாக்கியவர். தமிழன் என்பவன் தன்னிகரில்லாதவன் என்பதைத் தன்னுடைய சாதூர்யமான பேச்சால், மதிநுட்பத்தால் வெளிப்படுத்தியவர். திருவிதாங்கூரின் திவானாக இருந்த சர்.பி. இராமசாமி அய்யா இவரது வாதத்திறமையையும் அறிவுக்கூர்மையையும். தொலைநோக்குப் பார்வையையும் கண்டுவியந்து திருவிதாங்கூர் பல்கலைக் கழக செனட் உறுப்பினராக நியமனம் செய்து மகிழ்ந்தார். இத்தகைய அரிய குணம் கொண்ட நேசமணியை பற்றி முனைவர் ஜி. ஐசக் அருள்தாஸ் எழுதியுள்ள இந்நூல் எட்டு உட்தலைப்புகளைக் கொண்டது.

முதல் தலைப்பினுள், திருவிதாங்கூரின் அன்றைய நிலையும் மக்களது வாழ்வியல் பின்புலங்களும் விளக்கப்பட்டுள்ளன இரண்டாம் தலைப்பு முதல் ஆறாம் தலைப்பு வரை நேசமணியின் சமூகப் பணியும் தாய்த்தமிழகத்தோடு இணைவதற்காகத் தொடங்கப்பட்ட திருவிதாங்கூர் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கட்சியின் செயல்பாடுகளும். திருவிதாங்கூர் அரசின் ஜனநாயக விரோத அடக்குமுறைகள். களப்பலியானவர்கள். காணாமல் போனவர்கள். சிறையில் வாடியவர்கள். காவலர்களின் தாக்குதலுக்குள்ளாகி ஊனமுற்றவர்கள் போன்ற செய்திகள் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஏழு மற்றும் எட்டாம் தலைப்புகளில் நீதிமன்ற வழக்குகள். நேசமணிக்கு மக்கள் சூட்டிய பட்டப் பெயர்கள் போன்றன பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் சட்டமன்ற, நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் தொகுதியை மேம்படுத்தி மக்களின் தேவைகளை முழுமையச் செய்ய முடியும் என்பதற்கு நேசமணி சான்றாவார். சாதி மேலாதிக்கம் நிறைந்த குமரி மாவட்டத்தில் அனைத்துத் தரப்பினரும் சட்டமன்றம் செல்ல வாய்ப்பை உருவாக்கிக் கொடுத்தவர். நேசமணி கிறித்தவ சமயம் சார்ந்தவாராக இருந்தாலும் மாற்று சமயத்தினரின் உணர்வுகளை மதித்த மத நல்லிணக்கவாதி. மலையாள அரசின் ஆதிக்கத்தை எதிர்த்தாரேயன்றி மலையாளிகளை நேசித்தவர். குமரி மாவட்டத்தில் வாழும் மலையாள மொழி பேசும் மக்கள் நடத்தும் கல்வி நிறுவனங்களுக்கு சிறுபான்மை அந்தஸ்தைப் பெற்றுக் கொடுத்து கல்விச் காவலராக வலம் வந்தவர்.

சாதீய ஒடுக்குமுறைகள் ஆதிக்க சாதிகளால் வெவ்வேறு வடிவங்களில் சமூகத்தில் நிகழ்ந்த வண்ணமே உள்ளன. நேசமணி போன்ற மக்கள் நலப்பணியாளர்கள் இல்லை என்ற வெற்றிடம் உள்ளது. அவரைப் போன்ற நல்லுள்ளம் கொண்டோர் அவ்வெற்றிடத்தை நிரப்ப முன்வர வேண்டும். அவ்வெற்றிடத்தை நிரப்ப முன் வருவோர்க்கும் சமூக அக்கறை கொண்டோர்க்கும் இந்நூல் அற்புதமான கையேடு.

நேசமணியின் வாழ்வியில் புலத்தை முன்னிறுத்தி இந்நூலின் ஆசிரியர் நல்லதொரு சமூக, வரலாற்று ஆய்வை நிகழ்த்தியுள்ளார்.

எட்டு தலைப்புகளில் நேசமணியின் வாழ்வை விளக்கியுள்ளார்.

பொறுதிக்கும் எல்லையுண்டு செந்தமிழா
தமிழன்னை விலங்கு அகற்ற - இனி
தாமதம் கொள்ளாதே நீ வீரத்தமிழா!
தமிழன்னை வயிற்றுதித்தும் - தரகு
விபீஷணன் ஆகாதே கோழைத் தமிழா!

எனக் கவிஞர் இராமசாமி அவர்கள் தமிழனை வீறு கொண்டு எழும்ப வேண்டுகிறார். உரிமைகளைப் பாதுகாக்கத் தெரியாமல் மற்றவர்களைக் கண்டு பயந்து நடுங்கி கோழைத்தன நிலையில் தமிழர்கள் வாழும் சூழல்கள் உலகில் ஆங்காங்கே காணப்பட்டன. காணப்படுகின்றன. தமிழனாகப் பிறந்த காணரத்தால் பிறரால் சூழலுக்குத் தமிழன் தள்ளப்பட்டது. பெரிய விந்தையே. இதற்கு அவன் மனதில் பதிந்திருந்த தாழ்வு எண்ணமே காணாமலும். பிறருக்கு மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டும் என நினைத்துச் செயல்பட்ட தமிழன் பிறரால் அழுத்தப்படும் நிலைக்கு ஆளானான். இன்றைய குமரி மாவட்டம் 1856 நவம்பர் 1-ஆம் நாளுக்கு முன்னால் திருவிதாங்கூர் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது. திருவிதாங்கூர் அரசரானவர் மலையாள மொழிக்கும் உயரின மக்களுக்கும் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் முதலிடம் கொடுத்தார். இதனால் சாதி ரீதியாக ஒடுக்கப்பட்ட இன மக்களும் தமிழ்மொழி பேசும் மக்களும் பல்வேறு இன்னல்களுக்கு ஆளாயினர். ஒரே நாட்டில் வாழும் மக்கள் சம உரிமையின்றி வாழ்வதை அக்காலச் சான்றோர்கள் விரும்பவில்லை. குறிப்பாக தென்திருவிதாங்கூர் பகுதியில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள். தம் குறைகளை அகற்ற. சமூக நீதியைப் பாதுகாக்கத் தமிழினத் தலைவர்களின் எழுச்சியை விரும்பி அதற்காகக் காத்திருந்தனர். அச்சூழலில் நேசமணியின் வருகை புதியதொரு தெம்பைக் கொடுத்தது.

பரசுராமர் தவத்தினால் கேரளம் தோன்றியது. மருமக்கள் தாயம், மக்கள் தாயமுறை தோன்றியது. சேரநாடு வேணாடு, குட்டநாடு, மலநாடு, நாஞ்சில் நாடு, புறத்தாய் நாடு எனப் பகுக்கப்பட்டது. மூவேந்தர்களில் சேரர்களில் பற்றிய நூல் பதிற்றுப்பத்து என்பது சேரர்களுக்குக் கிடைத்த பெருமை.

திருவிதாங்கூர் அரசர்களுள் புகழ் பெற்றவர் பேரரசர் மார்த்தாண்டவர்மா ஆவார். 1729 முதல் 1758 வரை நாட்டை ஆண்ட இவருடைய ஆட்சி காலத்தில் நாடு விரிவுபடுத்தப்பட்டது. தெற்கே கன்னியாகுமரி முதல் வடக்கே கொச்சி வரையுள்ள 7600 சதுர மைல் பரப்பளவுள்ள பகுதிகள் இவரின் ஆட்சிக்குட்பட்டன. (ஐ.வி. பீட்டர். 2002:12). இவர் நாட்டைப் பத்மநாபபுரம், திருவனந்தபுரம், கொல்லம், சேர்த்தலை என நான்கு பகுதிகளாகவும் 32 வட்டங்களாகவும் 245

பிடாகைகளாகவும் பிரித்து ஆண்டார். நாட்டிலுள்ள நிலங்கள் அளக்கப்பட்டு நிலவரிகள் விதிக்கப்பட்டன.

நாட்டை விரிவுபடுத்தும் பொருட்டு இவர் செய்த போர்களில் கணக்கற்ற அப்பாவி மக்கள் உயிரிழந்தனர். இதனைக் கண்ட அரசர் கவலை கொண்டு நாட்டை நம்புதிரிகளின் ஆலோசனையின் பெயரில் தங்கள் குலதெய்வமான பத்மநாப சுவாமிக்குத் தானம் செய்தார். தானம் செய்யும் பத்திரத்தில் பின்வரும் வாசகங்கள் இடம் பெற்றிருந்தன.

925 ஆம் ஆண்டு மகரம் 5-ஆம் நாள் (1730 ஜனவரி) திர்பாப்பூர் மற்றும் பண்டாரக்காரியம் சேவற்கல் பரம்பரையின் மூத்த உறுப்பினர்களாகிய பாலமார்த்தாண்டவர்மாக ஆகிய நாங்கள் இந்த நாளில் முழுமையான காணிக்கையாகவும் அர்ப்பணிப்பாகவும் சூரியனும் சந்திரனும் இருக்கும் வரை எமது எல்லா நிலங்களையும் அது சம்மந்தமான எல்லா பணிகளையும் நாங்கள் இதுவரை அனுபவித்து வந்த கிழக்கில் தோவாளைக் கோட்டை மேற்கில் காவனாறு நதி இவற்றுக்கு இடைப்பட்ட எங்களின் மற்ற அனைத்துச் சொத்துக்களையும் பெருமான ஸ்ரீபத்மநாப சுவாமிக்குக் கைமாற்றம் செய்கின்றோம். இதற்கு அடையாளமாக இந்த அன்பளிப்பு அர்ப்பணிப்புப் பத்திரத்தில் கையெழுத்து இருகின்றோம். (டி.கே. வேலுபிள்ளை. 1940:348)

மார்த்தாண்டவர்மாவிற்குப் பின்பந்த அரசர்கள் அனைவருமே நாட்டைத் திரு பத்மநாபா கடவுளின் தாசன என்ற நிலையில் ஆட்சி செய்தனர். இதனால் திருவிதாங்கூரைத் தெய்வ பூமி என்று அழைத்தனர். எனவே ஆளும் அரசருக்கு எதிராகப் பேசுவதுள தெய்வ நிந்தனையாகக் கருதப்பட்டது.

அரசர் நாட்டைப் பத்மநா சுவாமிக்குத் தானம் செய்தது. அரசியல் சமயமத்தின் பெயரால் நிகழ்ந்த ஓர் இராஜ தந்திர நடவடிக்கையாகும். இவ்விதம் மக்களின் நிலங்கள் அனைத்தும் அரசின் நிலமாக (புறம்போக்கு) மாற்றப்பட்டன. இன்னொரு விதத்தில் கூறினால் கோயிலில் வழிபாடு செய்யும் உயரினத்தவர்களுக்கு நிலங்கள் அனைத்தும் சொந்தமாயின.

அரசன் கோயிலுக்குத் தானமாகக் கொடுத்த நிலத்தைக் தேவதானம் என்றும் பிராமணவர்களுக்குத் தானமாகக் கொடுத்த நிலத்தைப் பிரம்மதேயம் என்றும் தன் நாயகிகளுக்குத் தானமாகக் கொடுத்த நிலங்களை அம்மச்சிவீட்டு வக. தங்கச்சி மடம். வெள்ளச்சி மடம் என்றும் அழைத்தனர்.

ஒடுக்கப்பட்ட மக்களைச் சாகடித்த விட்டு அவர்கள் சொத்துக்களைப் பறித்து விருப்பப்பட்டவர்களுக்குக் கொடுத்தனர். இதனைச் சாகுபடி என்று அழைத்தனர். ஒரு சிலரைத் துரத்தியடித்து அவர்கள் சொத்தினை அபகரித்துப் பிறருக்குக் கொடுத்தனர். இதனைப் போகுபடி என்றனர். அரசின் அடக்குமுறைகளுக்குப் பயந்து பலர் நாட்டின் பிற பகுதிகளுக்குப் தப்பித்துப் பிழைத்தோம் என ஓடினர். அவர்களின் நிலத்தில் உயரினத்தவர்களை நிறுத்தக்கு

என்ற பெயரில் குடியேற்றினர். (ஓரளவில் இன்றைய சூழலில் நோக்கினால் இலங்கை வாழ் தமிழர்கள் அந்நாட்டிலிருந்து கைதிகளாக இடம் மாற்றம் செய்யப்படும்போது, அவர்களை நிலத்தை இலங்கை அருக சிங்களர்களுக்குத் தாரை வார்த்தது போன்ற கொள்ள வேண்டும்.) பிராணமர்களுக்கு அரசின் செலவில் நாட்டின் பல இடங்களில் உணவு கொடுப்பதற்காக (ஏ. லாறன்ஸ் மேரி. 1999:25-26) ஊட்டுப்புரைகள் கட்டப்பட்டன.

திருவாங்குகூரில் 72 சாதியினரும் 1050 சாதிப் பிரிவினரும் இருந்ததாக வரலாற்றாசிரியர் நாகமையா கருகிறார். இவற்றை ஒன்றன்கீழ் ஒன்றாக அடுக்கி மேல் வர்ணத்தினரை சுவர்ணர்களை (பொன்னிற மேனியர்) என்றும் உழைக்கும் மக்களை அவர்ணர்கள் (கருநிற மேனியர்) என்றும் பாகுபடுத்தினர். தீண்டாமை என்ற தீமை அரசின் கொள்கையாக்கப்பட்டது. உயரினத்தவா கீழ் சாதியினரைக் கண்ணால் காண்பதும், அவர்கள் பேசுவதைக் காதால் கேட்பதும் தீட்டு என கருதப்பட்டது. தீண்டாமைக்குட்படுத்தப்பட்ட மக்களின் நடைமுறை வாழ்க்கையில் நடைமுறை வாழ்க்கையில் சில நியமங்களும் சட்டதிட்டங்களும் பின்பற்றப்பட்டன. பிராமணர் ஒருவர் நாயர் ஒருவரை நெருங்கி நிற்கலாம்; ஆனால் தொடக்கூடா. பிராமணர்களிடமிருந்து பிற்பட்ட சாதியினர் 36 அடி தூரம் நீங்கியும், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் 96 அடி தூரம் நீங்கியும் நிற்க வேண்டும். இப்படி ஒவ்வொரு சாதிக்கும் தூரக்கணக்குகள் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டிருந்தன. மேற்கூறிய தீட்டுக்கொள்கை பொது இடங்கள், சந்தைகள், நீர்நிலைகள், கோயில்கள், நீதிமன்றங்கள், கல்வி நிலையங்கள், அதிகார பீடங்கள் போன்ற இடங்களை ஒடுக்கப்பட்ட இனத்தோர் பயன்படுத்த விடாமல் தடை செய்தது.

திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானம் கீழ்ப்பல கட்டுப்பாடுகளுட்பட்டு இருந்த தமிழ் மண்ணை மீட்டு தாய்மொழி மக்கள் பகுதியோடு இணைத்தவர் நேசமணி.

இத்தாலிக்கு ஒரு கரிபால்டி
துருக்கிக்கு ஒரு கமால்பாஷா
அயர்லாந்திற்கு ஒரு டிவேலரா
நம் தாயகத்திற்கு ஒரு காந்தி
குமரித் தமிழகத்திற்கு ஒரு நேசமணி.

என்று நாகர்கோவிலில் தெ.தி. இந்துக் கல்லூரிப் பேராசிரியர் அருக ஆறுமுகம் அவர்கள் நேசமணியைக் குறிப்பிடுகின்றார். நேசமணி ஓர் இடைநிலைக் குடும்பத்தில் பிறந்து தனது செயல்திறனால் இன்று குமரி மாவட்ட மக்கள் அனைவரின் உள்ளத்திலும் நீங்காத இடம் பிடித்தவர். தென்விருவிதாங்கூரில் நடைமுறையிலிருந்த கொடிய நிலைகளை மாற்றுவதே சமூகநீதி என உணர்ந்து அதற்குரிய காலத்தில் செயல்பட்டவர். அறிஞர் பெர்ணாட்ஷா அவர்கள். “சாவதற்குள் என் சக்தி முழுமையும உபயோகித்துவிட விரும்புகிறேன். வாழ்க்கையை ஒரு சிறு மெழுகுவார்த்தியாக நான் கருதவில்லை. அதை ஓர் அற்புத

ஜோதியாக மதிக்கிறேன்” என்று கூறினார். அதைப் போல் வாழ்வை ஒளிவிடும் மிகப் பெரிய சுடராகக் கருதிய நேசமணியின் சமூகப் பணியின் ஈடுபாட்டை நோக்கலாம்.

நேசமணியின் இளமைப் பருவம்

1895 ஆம் ஆண்டு ஜீன் மாதம் 12 ஆம் நாள் விளவங்கோடு வட்டம் நட்டாலம் கிராமம் பள்ளியாடி என்ற ஊரில் அப்பல்லோஸ் - ஞானம்மாள் என்பவர்களின் இரண்டாம் மகனாய் நேசமணி பிறந்தார். சோதிடக் கலை வல்லுநர்கள் இவரைச் சான்றோர் குடியில் மன்னர் பிறந்திருக்கிறார் என்று கூறினர். 1914 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் கரோலினி அம்மையாரைத் தம் வாழ்க்கைத் துணைவியாகக் கொண்டார்.

சிறு வயதிலேயே கடும் முயற்சியால் முன்னேற நன்கு உழைத்தார். பள்ளியாடியில் ஆரம்பப் படிப்பைப் படித்த இவர் மாத்தாண்டம் பள்ளியில் ஒரு வருடம் கற்றார். பின்னர் நாகர்கோவில் ஸ்கூல் கிறிஸ்தவப் பள்ளியில் பயின்று நெல்லை சி.எம்.எஸ். கல்லூரியில் எப்.ஏ. படிப்பை முடித்தார். அதன்பின் திருவனந்தபுரம் மகாராஜா கல்லூரியில் பி.ஏ. படித்துப் பட்டதாரியானார். நெல்லையில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது மாணவர் தலைவராகனடிகளால் கவரப்பட்ட இவர் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் கதராடை மட்டுமே அணிந்தார்.

நேசமணி பள்ளியில் படித்த நாட்களில் முக்கிய நிகழ்வு ஒன்று நடந்தது. ஆசிரியர் ஒருவர் நேசமணியை உருவத்தில் சிறிய மாணவன் என நினைத்துப் பள்ளியிறுதித் தேர்வில் ஒரு மதிப்பெண்ணைக் குறைத்துத் தோல்வி என அறிவித்து விட்டார். இதனைத் தனக்கு ஏற்பட்ட அவமானம் எனக் கருதி தனியாளாக கல்வி அதிகாரிகிடம் சென்று முறையிட்டார். உடனே விடைத்தாள்கள் பரிசீலனைச் செய்யப்பட்டு உண்மை கண்டறியப்பட்டது. தவறு செய்த ஆசிரியர் வேலையினின்று நீக்கப்பட்டார். நேசமணி வெற்றி பெற்றதாக அறிவித்தனர். நீதியை உரிய காலத்தில் சரியாகப் பெற வேண்டும் என்ற ஆவல் அவரது சிந்தனையைத் தூண்டிக் கொண்டே இருந்தது.

அனைத்துச் சங்கங்களின் கொள்கைகளையும் கோரிக்கைகளையும் ஒன்றிணைத்துச் சாதி, சமயங்களுக்கு அப்பாற்பட்டு தமிழன விடுதலையை முக்கியப்படுத்தி 1947 இல் தோன்றிய திருவிதாங்கூர் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் என்ற பேரியக்கமே தமிழர்களுக்கு விடுதலையைப் பெற்றுத்தந்தது. மேற்கூறிய சங்கங்கள் அனைத்தும் இதிலிணைந்து செயலாற்றின. நேசமணி அவர்கள் இதன் தலைவராகச் செயல்பட்டு கட்சிக்கும் தமிழனத்துக்கும் பெருமைச் சேர்த்தார். திருவிதாங்கூரில் நடைபெறுகிற தமிழினப் போராட்டத்திற்கு ஆதரவாக தமிழ்நாட்டிலிருந்து 1946 இல் தோன்றிய தமிழரசுக் கழகமும், 1949 இல் தோன்றிய திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் அதன் தலைவர்களும் தொண்டர்களும் பயனள்ள வகையில் குரல் கொடுத்துப் போராட்டத்தின் வீச்சை மேலும் மெருகேற்றினர்.

தமிழனே ஒன்றுபடு. தமிழால் ஒன்றுபடு. தமிழை மறந்தவன் தாயை மறந்தவன். வீட்டுக்கொருவர் நாட்டைக் காக்கக் புறப்படுக போன்ற நேசமணியின் வாசகங்கள் ஆங்காங்கே ஒலித்து மக்களின் தமிழின் உணர்வுகளையும் வேகத்தையும் ஒருங்கிணைத்தன.

திருவிதாங்கூர் கொச்சி இணைப்பிற்குப் பின் மலையாளிகளின் நோக்கம் மலபார். நீலகிரி, கடலூர் முதலிய தமிழ்ப் பகுதிகளையும் சேர்த்து ஐக்கியக்கேரளம் உருவாக்குவதாக இருந்தது. இதற்காக அவர்கள் இந்திய நாடெங்கும் பரவி உயர் பதவி வகிக்கும் மலையாளிகளின் திரு. கொச்சி சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் ஆகியவர்களை அழைத்து 1949 ஜனவரி 16, 17 ஆகிய நாட்களில் சென்னை மாநகரில் அகில மலையாளிகள் மாநாட்டினை நடத்தினர். மாத்ருபுமி என்ற இதழின் ஆசிரியர் கேசவமேனன் கூடுகைக்குத் தலைமை வகித்தார். அவர் தனது உரையில், திரு. கொச்சி நாடுகள் முழுமையாகவும் மலபார் மாவட்டம், நீலகிரி, கூடலூர் முதலிய தமிழ்ப் பகுதிகளுடன் கன்னியாகுமரி முதல் காசர்கோடு வரையுள்ள பகுதிகளை உள்ளடக்கிய ஐக்கியக்கேரளம் அமைப்போம் என்று பேசி வரைபடம் போட்டுக் காட்டினார். இதற்கு இணையாக ஐக்கியத்தமிழகம் அமைப்போம் என்று குரல் கொடுக்க மதராஸ் மாகாணத்தில் எந்த அரசியல் கட்சிகளும் அன்றைய நாட்களில் முன்வராதது மிகப்பெருங் குறையாகவே விளங்கியது. தமிழ்நாடு காங்கிரசின் செல்வாக்குப் பெற்ற தலைவர் காமராஜர் அவருடைய முழுக்கவனமும் உள்கட்சிப் பூசல்களைத் தீர்ப்பதிலேயே இருந்தது திராவிடர் கழகத்தின் தலைவர் ஈ.வெ.ரா. பெரியார் மட்டும் இடையிடையே “மலபார் போலீசைக் கலைத்துவிடுங்கள்” என்று குரல் கொடுத்தார்.

நேசமணியின் சென்னைப் பயணம்

ஐக்கியத் தமிழகம் குறித்து தமிழகத்தில் காணப்பட்ட மந்த நிலையைப் போக்கும் விதமாக நேசமணி அவர்கள் சென்னை சென்றார். அங்கு அன்றையத் தலைவர்களான முதலிஞர் இராஜாஜி, காமராசர், அறிஞர் அண்ணா, பெரியார், ம.பொ.சி. போன்றவர்களைச் சந்தித்து பேசிய போது ஐக்கியத்தமிழகம் விரைவாக அமைந்துவிடும் என்று எளிதாக நினைத்துக் கூறினார். தமிழகத் தலைவர்களின் சிந்தனையில், ஆந்திரமும் கர்நாடகமும் உடனடியாகப் பிரிந்து போய்விடும். தொடர்ந்து மலபார் திருகொச்சியோடு இணைந்து விடும். எஞ்சியிருக்கின்ற பகுதிகள் அனைத்தும் தமிழ்நாடு தான். அதற்காக ஏன் பிரச்சினைகளை உருவாக்க வேண்டுமென்று நினைத்தனர். ஆனால் நேசமணியின் உள்ளத்தில் தமிழகத் தலைவர்களின் கருத்தில் உடன்பாடு இல்லை.

மலையாளிகளின் மாநாட்டைத் தொடர்ந்து ‘மதராஸ் நமதே’ என்று தெலுங்கர்கள் முழக்கமிட்டார்கள். சென்னையை ஆண்ட சென்னாரெட்டி ஒரு தெலுங்கர். அவர் பெயரில் அமைந்த சென்னாப் பட்டணம் தான் மருவி சென்னைப் பட்டணம் ஆயிற்று என நகரில் கூட்டமிட்டு முழங்கினார்கள். இதனைத் தொடர்ந்து ‘மதுரை நமதே’ எனவும் குரல் கொடுத்தனர்

(கு. சுகுமாறன். 2011 : 20). இச்சூழலில் ம.பொ.சி. சென்னை நகரைக் காத்துக் கொள்ளும் நோக்கில் எல்லை மாநாடு ஒன்றினை நடத்தத் திட்டமிட்டார்.

தமிழக எல்லை மாநாடு

தமிழரசு கழகம் என்ற இயக்கமானது ம.பொ.சி. தலைமையில் இயங்கி வந்தது. அகில மலையாளிகள் மாநாடு ஐக்கியக்கேரளப் பிரச்சினைக்காகக் குரல் கொடுக்கத் தொடங்கியதும் ம.பொ.சி. தமிழகத்தின் எல்லையை வரையரை செய்ய வேண்டுமென கோரிக்கை வைத்தார். அதற்காக 'வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடை தமிழ் கூறும் நல்லுலகு' என்ற தொல்காப்பிய வரியை இலட்சியப் பொருளாகத் தேர்வு செய்தார்.

ஐக்கியக் கேரளத்துக்காரர்கள் 'காசர்கோடு முதல் கன்னியாகுமரி' என்றனர். தமிழகத்தவர்கள் 'வடவேங்கடம் முதல் தென்குமரி' என்றனர். வட எல்லைக் குறித்து பிரச்சினை எழவில்லை. தென் எல்லையான குமரிக் கோடு யாருக்குச் சொந்தம் என்பதில் போட்டி தொடங்கியது. தமிழக எல்லை தொடங்கிய ம.பொ.சி. சென்னை நகரில் வாழ்ந்த இளைஞர்கள், செல்வந்தர்கள், கலைஞர்கள் என ஒவ்வொரு பிரிவினரையும் சந்தித்துத் தமிழக எல்லை மாநாட்டின் தேவையை விளக்கி ஆதரவு திரட்டினார். அதன் பேரில் 05.11.1949 ஆம் நாள் நாஞ்சில் நாட்டுக் கலைவாணரின் வில்லிசையோடு சென்னையில் மாநாடு தொடங்கியது. ம.பொ.சி. அவர்கள் 'வட எல்லையைக் காக்க தினவெடுத்த தமிழர் வாலிபத் தோள்கள் அரணாக அமையும். மதராஸ் பட்டணத்தில் பண்டங்கள் விற்க வந்த ரெட்டி மற்றும் செட்டிகளைப் பெருநகர் சிப்பந்திகள் கவனித்துக் கொள்வார்கள். குமரி எல்லையைக் கட்டிக்காப்பதற்காக உடனே ஆயத்தமாகிறோம். அதற்காகவே மாவீரன் நேசமணி நம்மை கையோடு அழைத்துப்போக வந்திருக்கிறார். புறப்படுவோம் போராட்டத்திற்கு என்று எழுச்சி மிக்க உரையாற்றினார். மாநாடு முடிந்த பிறகு ம.பொ.சி. யின் கருத்திற்கேற்ப தென் எல்லையில் ஒரு மொழி மாநாடு நடத்தினால் தி.த.நா.கா. மேலும் மெருகேற்றப்படும். மக்கள் விழிப்புணர்வு பெறுவர் என்பதை நேசமணி உணர்ந்து இசைவு தெரிவித்தார்.

ஆகஸ்ட் 11 துக்க நாள்

திரு - தமிழர்கள் வரலாற்றில் ஆகஸ்ட் 11 துக்க நாள் என்பதை இன்றைய சமூகம் அறியாத செய்தியாகும். மக்களாட்சி தத்துவத்திற்கே சவால் விடும் முறையில் பட்டம் தாணு பிள்ளை அரசு தான்தோன்றித் தனமாகச் செயல்பட்ட நாள் இதுவாகும்.

தி.த.நா.கா. போராட்டத்தைக் கைவிட வேண்டுமென அதன் தலைவர் இராமசாமி பிள்ளைக்குப் பிரதமர் ஜவகர்லால் நேரு அவர்கள் 1954 ஜூலை 18 மற்றும் 19 ஆகிய நாட்களில் கடிதங்கள் எழுதினார். அதாவது மாநில புனரமைப்புக்குழு தனது அறிக்கையைச் சமர்ப்பிப்பதற்கு முன்னர் மத்திய அரசாலோ மாநில அரசாலோ எந்தவொரு நடவடிக்கையும் எடுக்க இயலாது என அக்கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தார். ஆனால் திரு - தமிழர் பகுதி

மக்களின் நிலை அடிப்படை உரிமைகள் அனைத்தையும் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதாக இருந்தது.

நாகர்கோவில் ஊர்வலம்

தி.த.நா.கா. தீர்மானித்திருந்ததின் அடிப்படையில் ஆகஸ்ட் 11 ஆம் நாள் திரு - தமிழகப் பகதிகள் அனைத்திலும் விழிப்புணர்வு பேரணி நடத்தி இறுதியில் மறியல் போராட்டங்கள் நடைபெறத் தொடங்கின.

நாகர்கோவில் ஊர்வலமானது மார்சல் நேசமணி தலைமையில் பாதுஷா பூங்காவிலிருந்து தொடங்கி நகரின் முக்கிய சாலைகள் வழியே வந்து கொண்டிருந்தது. ஆண், பெண் வேறுபாடின்றி மக்கள் திரளாகக் கலந்து கொண்டனர். பொதுவுடைமை கட்சியின் எம்.எல்.ஏ ஜீவானந்தம் அவர்கள் முன்னே நடந்து வந்தார். திருமதி. ரோசம்மாள் குஞ்சன் நாடாரும் திருமதி. கிருஷ்ணம்மாள் தாணுபிள்ளையும் வேறுசில பெண்களும் அணிவகுத்து வந்தார்கள் (மேற்கூறிய இரு பெண்மணிகளும் நாகர்கோவில் ஸ்காட் கிறிஸ்தவக் கல்லூரித் தோழியர்கள்). தெற்கிலிருந்து வந்த ஊர்வலம் சவேரியார் பேராலயச் சந்திப்பு வழியாக வடக்கே கோட்டாறு காவல் நிலையத்தைத் தாண்டி வந்தது. நகரின் பகுதிகள் அனைத்திலும் கடைகள் மூடப்பட்டிருந்தன. மக்கள் மத்தியில் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்ற ஊர்வலம் நாகர்கோவில் நகர்மன்ற திடலில் நிறைவுற்றது. கடைசியில் நேசமணி அவர்கள் சுருக்கமாக சில கருத்துக்களை மட்டும் பேசினார். “திருவிதாங்கூர் - கொச்சி ஆட்சியின் சட்டப் பிடியிலிருந்து தமிழ் மக்கள் பிரிந்து போக வேண்டியது எதற்கு? ஒரு தனி அரசு அமைவதற்காகவா? இல்லை. செனன்ன ராஜ்தானியிலுள்ள தமிழகத்தோடு இணைவதற்கு என்றால் அந்தத் தமிழகமும் இந்திய அரசின் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டுத்தான் இருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. ஆகவே நாம் அதோடு சேருவதற்கும் அது நம்மை சேர்த்துக் கொள்வதற்கும் மத்திய அரசு அங்கீகாரம் வழங்க வேண்டும். இதை நெஞ்சில் வைத்துதான் விடுதலை கேட்கிறோம். விடுதலையும் உடனே கிடைக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறோம். ஆகவே நாம் உடனடியாக காலம் கடத்தாமல் பி.எஸ்.பி அரசிலிருந்து விடுபட கோரிக்கை எழுப்புகிறோம். இது நம்ம ஜீவ மரணப் போராட்டம். ஒவ்வொருவரும் ஒரு வீரன் எனக் கச்சைக் கட்டிப் போராட்டத்தில் இறங்க வேண்டும். கோழையாகக் கூடாது. உரிமைப் போராட்டம், நாட்டுக்கான போராட்டம், தாயகப் பத்திரிகைகளும் நமக்கு ஆதரவு தருகின்றன” (1954 ஆகஸ்ட் 12 தினமலர்) என்று பேசி முடித்தார். இதற்கு முன்பே மூவர் காவல் துறையினரால் கைது செய்யப்பட்டனர். “ஐக்கியத் தமிழகம் அமைத்தே தீருவோம். அதுவரை போராடுவோம்” எனக் கூட்டத்தினர் முழங்கினர். அமைதியாக நண்பகல் 12.30 மணிக்கு கூட்டம் நிறைவுற்றது.

நேசமணியின் அடுத்த முயற்சி

நேசமணியின் வீட்டை நோக்கி பாதிக்கப்பட்டவர்களின் வீட்டுப் பெண்கள் படையெடுத்த வண்ணமிருந்தனர். மேற்கூறியப் பிரச்சினைகளால் சிறைக்கூடங்களில், அண்டை மாநிலங்களில், மறைவிடங்களில் எனத் துன்புற்ற மக்களின் குடும்பத்தினர் வீடுகளில் பட்டினியால் வாடும் கொடுமைகளைக் கேட்பதற்கே மனது பொறுக்கவில்லை. தமிழர்கள் படும் துயரைக் கண்ட நேசமணி வீறிட்டு எழுந்து அடுத்த முயற்சியில் தீவிரமானார். கைதாகி இருப்பவர்கள் மற்றும் மறைவிடங்களில் இருப்பவர்களின் துயரத்தைத் தீர்க்க ஒரே வழி நீதிமன்றம் என்பதை உணர்ந்து நீதிமன்ற வாசல் நோக்கி தம் அணுகுமுறையைத் திருப்பினார். திருவிதாங்கூர் நீதிமன்றங்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டவர்களின் பிணை மனுக்களை நிராகரித்தேன். எனினும் சோர்வடையாமல் வெளிமாநில நீதிமன்றங்கள் நோக்கி தம் முயற்சியினை மேற்கொண்டார். அதற்காக நேசமணி அனுப்பிய முதல் மனிதர் அப்துல் ரசாக் ஆவார். திருவிதாங்கூர் நீதிமன்றங்கள் மலையாளச் சார்புடனேயே நடைபெற்றன. இங்குள்ள நீதித் தேவதை தம் கண்களை மூடிவிட்டாள்.

அடக்குமுறைகளும் ஆணவங்களும் நெருக்குதல்களும் தென் திருவிதாங்கூரில் நாளுக்குநாள் அதிகரித்து வந்தன. சிறையிலடைக்கப்பட்டவர்கள், அடி உதைகளுக்குப் பயந்து வேறு பகுதிகளை நோக்கி இடம் பெயர்ந்தவர்கள். தமிழகப் பகுதிகளில் தஞ்சமடைந்தவர்கள் குறித்தச் செய்திகளை வீட்டார்களால் அறிய முடியவில்லை. காணாமல் போன தந்தை, கணவன், மகன் ஆகியோர்களின் நிலைகளை அறிய ஆவல் கொண்டு கண்ணீர் வடிக்கும் பெண்கள் என தென்திருவிதாங்கூரின் தமிழகப் பகுதிகளில் பெரும்பாலான இடங்கள் அமைதியிழந்து காணப்பட்டன. நேசமணியைப் பொறுத்தமட்டில் அவர் வீட்டில் தனிமைப்படுத்தப்பட்டு சிறைவாழ்வை அனுபவிக்கும் சூழலில் வைக்கப்பட்டார். இப்போது வேகமாக செயல்பட வேண்டிய ஒரு நிலைக்கு நேசமணி தள்ளப்பட்டார். பொதுமக்களில் அப்பாவிகள் பலர் தொடர்ந்து ஆயுதப்படை காவலர்களால் துன்புறுத்தப்பட்டு வந்தனர். இவைகளால் பயந்து போயிருந்த மக்களை விடுவிக்க வேண்டுமென்றால், தமிழர் பகுதிகளில் முகாமிட்டிருந்த ஆயுதப் படைக்காவலர்கள் அகற்றப்பட வேண்டும். இதற்கு வெளிப்புறத் தொடர்பு இருந்தால் மட்டுமே சாதிக்க முடியும் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட நேசமணி அதற்காக திரு. அப்துல் ரசாக் அவர்களை திருவிதாங்கூருக்கு வெளியே அனுப்பினார்.

முதலமைச்சர் காமராசுடன் ரசாக்

சென்னைக்குச் சென்றதும் திட்டமிட்டப்படி திரு. அப்துல் ரசாக் தமிழக முதலமைச்சர் காமராசரைச் சந்தித்து தென் திருவிதாங்கூரின் நிலையை விளக்கியதோடு நேசமணியின் கடிதத்தையும் அவரிடம் கொடுத்தார். அனைத்தையம் கேட்ட முதலமைச்சர் தமிழக காங்கிரஸின் தலைவர்களோடு பேசி முடிவு செய்யலாம் என ஆலோசனைக் கூறினார். பின்னர் திரு. எச்.டி. ராஜா, எம்.பி யின் துணையுடன் முதலிடுர் இராஜாஜியைச் சந்திக்கச் சென்றார். இராஜாஜியின் மகன் நரசிம்மன். எம்.பி அவர்களை வீட்டின் வாசலில் வரவேற்று தந்தையிடம்

அழைத்துச் சென்றார். தென்திருவிதாங்கூரின் நிலவரங்களை பல வழிகளில் அறிந்திருந்த முதறிஞர். “உங்களுக்குத் தேவைப்படுவது. இங்குள்ள வீரர்களோ, வீர முழக்கங்களோ அல்ல” என்றார். உடனே ரசாக் அவரிடம் தென்திருவிதாங்கூரில் காவலர்கள் நடத்தும் கெடுபிடிகளைப் பற்றி பேசினார். அதற்கு முதறிஞர் தன்னுடைய அனுபவத்திலிருந்து சிலவற்றை எடுத்துரைத்தார். அதாவது “போலீசுக்கு உத்தரவு கொடுத்துவிட்டால் அவர்கள் எதைச் செய்வார்கள்? எதைச் செய்யமாட்டார்கள் என்பதை உத்தரவு போட்டவர்களாலேயே கூடக் கேட்க முடியாது. அவர்கள் செயலில் முரட்டுத்தனம் இருக்கும். மூர்க்கத்தனம் இருக்கும். இவைகளை விசாரணையில் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான்” என்று கூறிவிட்டுக் கடைசியாக “இனி பி.எஸ்.பி. கட்சியின் மேலிடத்திலிருந்து என்ன வருகிறது என்பதைப் பொறுத்திருந்து பாருங்கள்” என்றார். அவருடைய பேச்சின் உள்அர்த்தம் ரசாக்கின் உள்ளத்தில் ஒளிக்கீற்றாக மிளிர்ந்தது. அவரிடமிருந்து விடைபெற்று எம்.பி. நரசிம்மனின் கருத்துப்படி ஆளுநர் மாளிகையில் தங்கியிருந்த காந்தியடிகளின் இளைய குமாரர் தேவதாஸ் காந்தியைச் சந்தித்தார். அவரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க தென்திருவிதாங்கூரில் நடைபெற்ற துப்பாச்சிக் குடும் அது தொடர்பாக நடைபெற்ற கலவரங்களும் குறித்த விவரங்களடங்கிய குறிப்பு ஒன்றை ரசாக் கொடுத்தார். இதன் சுருக்கம் 22.08.1954 அன்று புதுடில்லியிலிருந்து வெளிவந்த இந்துஸ்தான் டைம்ஸ் ஞாயிறு பதிப்பில் பிரசுரிக்கப்பட்டது (ஏ.ஏ. ரசாக். 1998 : 258 – 259). இவ்விதழின் செய்தியால் தென் திருவிதாங்கூரின் நிலை டில்லியில் பெருத்ததொரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

ஆட்சி அமைக்க திரை மறைவில் வேலை

பி.எஸ்.பி அரசுக்குத் திரு – கொச்சி காங்கிரஸ்காரர்கள் ஆதரவை விலக்கிக் கொண்டால் பதவியை எப்படி தக்க வைத்துக் கொள்ளலாம் என பட்டம் தாணுபிள்ளையும். துப்பாக்கிச்சூட்டில் மக்கள் மத்தியில் ஆதரவு இழந்த பி.எஸ்.பி அரசுக்கு மாற்றாக காங்கிரஸ் தலைமையில் ஆட்சி அமைக்கத் திரு – கொச்சி காங்கிரசும் முயற்சி மேற்கொண்டனர். திரு – கொச்சி சட்டமன்றத்தில் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை 118. அதில் 60 பேர் ஆதரவு இருந்தால் ஆட்சி அமைக்கலாம். கட்சிகளின் அடிப்படையில் திரு – கொச்சி காங்கிரஸ் - 46, இடது முன்னணி - 39, பி.எஸ்.பி (சபாநாயகர் உட்பட) - 19, தி.த.நா.கா - 12, சுயேட்சைகள் - 2 என்ற அளவில் இருந்தன. மாறி மாறி கூட்டணி அமைக்கவும் இதர கட்சிகளை உடைக்கவும் திரை மறைவில் வேலைகள் தொடங்கின.

திரு – கொச்சி சட்டமன்றத்தில் நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம்

மைசூர் உயர்நீதிமன்றம் இடைக்கால பிணை வழங்கியதும் திரு – கொச்சி சட்டமன்றத்தில் பட்டம் அரசின் மீது இரண்டு நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானங்கள் கொண்டு வரப்பட்டன.

பட்டத்தின் வீழ்ச்சி

பட்டத்தின் ஆட்சி கவிழ்ந்ததும் தென்திருவிதாங்கூர் தமிழர்கள் ஆனந்தக் கூத்தாடி மகிழ்ந்தனர். தங்களது ஆரவாரங்களை ஊர்வலங்கள் மூலமாகவும் வெடி பொருட்களைக் கொளுத்தியும் பகிர்ந்து கொண்டனர்.

ஆட்சிக் கவிழ்ந்ததைத் தொடர்ந்து தென்திருவிதாங்கூரில் இயல்புநிலை திரும்பியது. காவல்துறை முகாம்கள் பிரிக்கப்பட்டு அனைவரும் திருவனந்தபுரம் சென்றனர். காடுகளிலும் மலைகளிலும் பக்கத்து மாநிலங்களிலும் பயந்து மறைந்தவர்கள் சொந்த ஊர் வந்து குடும்பத்துடன் சேர்ந்தனர். ஓரளவு அமைதி நிலவியது.

பட்டத்தின் பதவி விலகலை அடுத்து காங்கிரஸ் சட்டமன்ற கட்சித் தலைவர் பனம்பள்ளி கோவிந்த மேனன் முதலமைச்சராகப் பதவி ஏற்றுக்கொண்டார். இந்த அமைச்சரவைக்குத் தி.த.நா.கா.வின் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் 12 பேரும் ஆதரவு கொடுத்தனர். இந்த வாய்ப்பை உருவாக்கிக் கொடுத்த மார்சல் நேசமணிக்கு நாடெங்கிலுமிருந்து பாராட்டுகள் குவிந்தன.

மாவட்டம் பிறந்தது

மொழி வழி மாநிலங்களின் எல்லைகள் உருவாக்கப்படும் சூழலில் 1956 நவம்பர் 1 ஆம் நாள் விளவங்கோடு, கல்குளம், அகஸ்தீஸ்வரம், தோவாளை ஆகிய வட்டங்களும் செங்கோட்டை வட்டத்தில் பாதியும் தமிழர் பகுதிகளோடு இணையும் என்ற அறிவிப்பு வெளியானது. “புதியதாக இணையும் பகுதிகளைத் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தோடு இணைக்கப் பலர் விரும்பி அதற்கான முயற்சிகளில் இறங்கினர். ஆனால் சாதனை நாயகன் நேசமணி 1956 அக்டோபர் 15 ஆம் நாள் தமிழக முதலமைச்சர் காமராசருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். அதில் புதியதாய்ப் பிரிந்து வருகிற தென்பகுதி நான்கு தாலுகாக்களையும் சேர்த்து கன்னியாகுமரி என்றதொரு புதிய மாவட்டம் உருவாக்க வேண்டுமெனவும் செங்கோட்டை வட்டத்தின் பாதியைத் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தோடு சேர்க்க வேண்டுமெனவும்” குறிப்பிட்டிருந்தார். இச்சூழலில் ஒரு நாள் பாளையங்கோட்டைக்கு வருகை தந்த முதலமைச்சர் காமராசரை நேரடியாகச் சந்தித்துப் பேசவும் செய்தார்.

1956 நவம்பர் 1ஆம் நாள் நாகர்கோவில் எஸ்.எல்.பி பள்ளி வளாகத்தில் வைத்து திருவிதாங்கூர் தமிழர் பகுதிகள் தாய்த் தமிழகத்துடன் இணையும் விழா நடைபெற்றது. அவ்விழாவிற்குத் தமிழக முதல்வர் காமராசர் அவர்கள் தன் உடன் அமைச்சர்களான சி. சுப்பிரமணியம், எம். பக்தவச்சலம் ஆகியவர்களுடன் வருகைதந்து நிகழ்வுக்குத் தலைமை தாங்கினார். அப்போது நேசமணியின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க புதியதாக இணையம் பகுதிக்குக் ‘கன்னியாகுமரி மாவட்டம்’ எனப் பெயர்சூட்டி போராட்டத் தளபதியான

நேசமணிக்கு அவரே பொன்னாடைப் போர்த்திச் சிறப்பித்தார். தென்எல்லைக்காவலன் நேசமணிக்கு மக்கள் வெள்ளிக்குடம் ஒன்றினைப் பரிசாக அளித்தனர்.

மார்ஷல்

இன்றையக் குமரி மாவட்ட வரைபடத்தின் ஒவ்வொரு நரம்பிலும் நேசமணியின் இரத்தமும் தியாகிகளின் குருதியும் கலந்துள்ளது என்பது மிகையல்ல. இவ்விடுதலைப் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டு தன் வாழ்வின் மகுடங்களை இழந்த வீரர்கள் பலர். குமரி மாவட்ட விடுதலைப் போராட்டத்தின் முடிவில் மக்கள் இருவித நன்மைகளைப் பெற்றனர். ஒன்று தீண்டாமை நிலவி வந்த திருவிதாங்கூர் அரசின் ஆதிக்கத்திலிருந்து ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் பெற்ற சமூக விடுதலை. இவைகளுக்கு நேசமணியின் செயல்பாடு, தந்திரம், போர்க்குணம், வாதாடும் திறமை ஆகியவை முக்கியக் காரணிகளாக விளங்கின.

மிகப்பெரிய போர்க்காலங்களில் நாட்டிற்கும் அரசிற்கும் நம்பிக்கையாகச் செயல்பட்டுப் படைகளை நுட்பமாகச் செலுத்தி வெற்றி பெறுகின்ற படைத்தளபதிக்கு அரசு கொடுக்கும் உயர் விருதுதான் மார்சல் என்பதாகும். இத்தகைய உயர் விருதினை நேசமணிக்கு வழங்கி பெருமைச் சேர்த்தவர் ஏ. அப்துல் ரசாக், எம்.பி ஆவார். இவர் வழக்குரைஞர் தொழிலிலும் அரசியலிலும் நேசமணிக்கு மிகவும் நம்பிக்கையானவர். நேசமணி ஒரு சரித்திரத் திருப்பம் என்னும் நூலின் வழி நேசமணியின் வரலாற்றை வெளியுலகிற்குக் கொண்டு வந்தவர். மிகச் சிறந்த எழுத்தாளர், பேச்சாளர், இதழாளர், இறுதி வரை நேசமணியோடு ஒன்றிணைந்து செயல்பட்டவர். நேசமணியைக் குறித்து ரசாக் “அருந்திறல் படைத்த ஒரு தளபதியின் அமைதியும் துணிவும் லாவகமும் கொண்டு இடுக்கண் நிறைந்த நெருக்கடி நிலைகளையும் சூழ்ச்சிகளையும் நேசமணி வெற்றி கண்டிருக்கிறார். அமைதி காப்பதற்கு மட்டுமல்ல. படை சூழ்ந்து ஆபத்துக் காப்பதற்கும் அவர் அவசியப்பட்டார். அப்போதெல்லாம் அவர் உருக்கு நெஞ்சத்தோடும் உறுதியான முடிவோடும் செயல்பட்டிருக்கிறார். இந்த அரிய லாவண்யத்தை மார்சல் என்ற ஒரு சொல்லாலேயே அழகுபடுத்த முடியும். அதனாலேயே நாகர்கோவில் நாடாளுமன்ற தொகுதி வேட்பாளராக அறிவிக்கப்பட்ட போதே தேர்தல் கமிட்டியின் சார்பில் மார்சல் என்று (கு. பச்சைமால், 2001 : 105 – 106) அறிவித்தேன் என எழுதினார். இத்தகைய பண்புகள் நிறைந்த அப்துல் ரசாக் அவர்களைத் தமிழ் மாமணி மு. ஆல்பென்ஸ் நதானியேல் அவர்கள்.

தேசத்தந்தை காந்திக்கு நேரு போல

குமரித் தந்தை நேசமணிக்கு ஒரு ரசாக்

எனப் பாராட்டுகிறார்.

பாரதரத்னா டாக்டர் இராதாகிருஷ்ணன்

- மா. கமலவேலன்

திருத்தணியில் 1888-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 5-ஆம் தேதி இராதாகிருஷ்ணன் பிறந்தார். திருத்தணி தமிழ் நாட்டைச் சார்ந்த பகுதியாகும். எனவே இராதாகிருஷ்ணனைப் பெற்றதால் தமிழகமே பெருமை பெற்றது.

இராதாகிருஷ்ணன் தொடக்கக் கல்வி திருத்தணியில் நடைபெற்றது. பன்னிரண்டு வயது வரை அங்கு கல்வி கற்றார். அவரது அப்பா வடமொழி சுலோகங்களைக் கற்றுத் தந்தார். படிப்பதில் அதிக ஆர்வமுடையவராகக் காணப்பட்டார். அறிவுக் கூர்மை மிக்கவர். சிறுவனாக இருந்த போதே செய்திகளை அறிவதில் கெட்டிக்காரராய்த் திகழ்ந்தார்.

துள்ளித் திரிந்த பருவத்திலேயே பள்ளிக் கல்வியைத் துடிப்புடன் பயின்றார். உயர்நிலைக் கல்வியையும் திருத்தணியிலேயே பெற்றார். கல்லூரிப் படிப்புக்காக வேலூர் சென்றார். அங்கு அவர் ஊர்ஹீஸ் கல்லூரியில் சேர்ந்து படித்தார். இராதாகிருஷ்ணன் அப்பொழுதுதான் முதன் முதலாக கிராமத்தை விட்டு வெளியே செல்கிறார். கல்லூரிக்குப் படிக்கச் சென்றுவிட்டால் பல மாணவர்கள் தங்களைப் பெரிய மனிதர்கள்போல் நினைக்கத் தொடங்கிவிடுவார்கள். அவர்களது நடையில் பல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டுவிடும். ஆனால் இராதாகிருஷ்ணன் அடக்கத்தின் மறு உருவாகத் திகழ்ந்தார். கல்லூரியில் பாடங்களை வழக்கம் போல் கவனத்துடன் கற்றார்.

பி.ஏ. (தத்துவம்) முடித்து விட்டு கிறிஸ்துவக் கல்லூரியிலேயே எம்.ஏ. (தத்துவம்) படிக்கத் தொடங்கினார். கல்லூரியில் படிக்கும் போதே இராதாகிருஷ்ணன் தத்துவக் கட்டுரைகள் எழுதுவதில் சிறந்து விளங்கினார். ஒரு முறை எம்.ஏ. தேர்வுக்காக “வேதாந்தத்தின் நீதிமுறை” என்ற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரை எழுதினார். அக்கட்டுரை மதி நுட்பத்துடன் எழுதப்பட்டிருந்தது. கட்டுரையைத் திருத்திய கல்லூரி முதல்வர் ஏ.ஜி.ஹாக் பெரிதும் இராதாகிருஷ்ணனை பாராட்டினார்!

“கடினமான தர்க்க முறைகளை மிகத் தெளிவாக விளக்கி உள்ளான். இது மட்டுமல்ல ஆங்கில நடைமிகவும் அருமை” என்று மனந்திறந்து பாராட்டி நற்சான்றிதழும் வழங்கினார். 1908-ஆம் ஆண்டு சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில் தர்க்க இயல்துணைப்பேராசிரியராக இராதாகிருஷ்ணன் நியமிக்கப்பட்டார். ஆசிரியர் பயிற்சி பெற விரும்பிச் சென்னைக்கு அருகே உள்ள சைதாப்பேட்டை ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியில் 1910-ஆம் ஆண்டு சேர்ந்து படித்தார்.

ஆசிரியர் பயிற்சி முடித்து எல்.டி. பட்டம் பெற்றார். அதன்பின் மீண்டும் சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில் தத்துவ ஆசிரியராகச் சேர்ந்தார். 1916-ஆம் ஆண்டு வரை சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில் பணியாற்றினார். வெளிநாட்டுப் பத்திரிகைகளிலும் தத்துவக் கட்டுரைகள்

எழுதினார். அவரது சொல்லாற்றல் போலவே எழுத்தாற்றலும் வலிமை மிக்கது. அனைவரையும் வசீகரித்தது. உலக அறிஞர்களின் பார்வை நம் பேராசிரியர் மீது பட்டது. நாடெங்கிலும் அவரது ரசிகர்கள் திரண்டனர். இராதாகிருஷ்ணனின் திறமை கண்டு வியந்தவர்கள் பலர். அவர்களில் ஒருவர்தான் டாக்டர் விஸ்வேஸ்வரய்யா.

டாக்டர் விஸ்வேஸ்வரய்யா இந்தியாவின் தலைசிறந்த பொறியியல் வல்லுநர்களில் ஒருவர். கர்நாடக மாநிலத்தைச் சேர்ந்தவர். மைசூர் மகாராஜா கல்லூரியில் இராதாகிருஷ்ணனைத் தத்துவ இயல் பேராசிரியராக 1918-ல் அழைத்துக் கொண்டார். அவர் மைசூர் பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றிய போது 'நம் காலத்துத் தத்துவத்தில் சமயத்தின் ஆட்சி'. 'இரவீந்திர நாதரின் தத்துவம்' என்ற இரு சிறந்த நூல்களை எழுதினார்.

ஆங்கிலப் பத்திரிகையொன்றில் இராதாகிருஷ்ணன் தொடர்ந்து தத்துவக் கட்டுரைகள் எழுதி வந்தார். திலகர் அக்கட்டுரைகளைப் படித்து வந்தார். தான் எழுதும் கட்டுரைகளில் இராதாகிருஷ்ணன் உரைகளை மேற்கோள் காட்டி எழுதினார். இது அவருக்குக் கிடைத்த மற்றுமொரு பெருமை. மைசூரில் பணியாற்றிய இராதாகிருஷ்ணன் மீது அனைவர் கவனமும் திரும்பிற்று. அப்படி அவரைக் கவனித்து வந்தவர்களில் கல்கத்தாவைச் சேர்ந்த 'ஆசுதோஷ் முகர்ஜி' யும் ஒருவராவார். இவர் கொல்கத்தாப் பல்கலைக்கழக முதுகலைக் குழுத் தலைவராவார்.

இவர் இராதாகிருஷ்ணனை கொல்கத்தா பல்கலைக்கழகத்திற்கு விண்ணப்பம் செய்யச் சொன்னார். பெரியவர்களின் தூண்டுதலால் இராதாகிருஷ்ணனும் விண்ணப்பம் செய்தார். கொல்கத்தா பல்கலைக்கழகம் மிகவும் புகழ்பெற்ற பல்கலைக்கழகம். அங்கு வேலை கிடைப்பதே மிகப் பெரிய கௌரவம் ஆகும். எனவே இராதாகிருஷ்ணனை முந்த பல பேராசிரியர்கள் அப்பதவிக்குப் போட்டியிட்டனர். ஆனால் அவரை விடவும் முதியவர்கட்கு அப்பதவி கிட்டவில்லை. இராதாகிருஷ்ணனை முதுகலைத் தத்துவப் பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். 1921-ல் கொல்கத்தா பல்கலைக் கழகத்தில் தத்துவப் பேராசிரியராகப் பதவியை ஒப்புக் கொண்டார் இராதாகிருஷ்ணன்.

கொல்கத்தாவில் பேராசிரியராய் இருந்தபொழுது இங்கிலாந்தில் ஒரு கல்வி மாநாடு நடைபெற்றது. 1926-இல் இம்மாநாடு நடைபெற்றது. கடல் கடந்து, பேராசிரியர் வெளிநாடு செல்வது அதுவே முதல்முறை. அப்பொழுது ஆக்ஸ். போர்ட் பல்கலைக்கழகம் அவரது அறிவாற்றலைக் கண்டு சொற்பொழிவாற்ற அழைத்தது. ஆக்ஸ். போர்ட் பல்கலைக்கழகத்தைச் சார்ந்த மான்செஸ்டரில் பேராசிரியர் அரியதொரு சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார். பல கல்லூரிகள் ஒரு பல்கலைக் கழகத்தின் சொற்படி இயங்கும். அப்படிப்பட்ட பல்கலைக்கழகத் துணை வேந்தர் பதவி அவரைத் தேடி வந்தது. பேராசிரியர் இங்கிலாந்திலிருந்து திரும்பிய நேரம்.

1926-ல் ஆந்திரப் பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்பட்டது. அப்போதைய துணை வேந்தர் தன் பதவியை ராஜினாமா செய்திருந்தார். புதிய துணைவேந்தர் நியமிக்கப்பட வேண்டும். தகுதியுள்ள மனிதரைப் பல்கலைக்கழகம் தேடிக் கொண்டிருந்தது.

பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணனையே துணை வேந்தராக நியமிக்க வேண்டும் என்று அனைவரும் ஆர்வம் கொண்டனர். புகழ்பெற்ற கொல்கத்தா பல்கலைக்கழகத்தை விட்டு விட்டுப் பேராசிரியர் வருவாரா? என்றும் ஐயம் கொண்டனர். ஆனாலும் பெரியவர்கள் வேண்டுகோளை மனிதர் கொண்டு பேராசிரியர் ஆந்திரப் பல்கலைக்கழகத் துணை வேந்தர் பொறுப்பை ஏற்றார். 1931-ஆம் ஆண்டு வரை அப்பல்கலைக்கழகத் துணை வேந்தராக சிறப்பாகப் பணியாற்றினார். “கீழ்த் திசை நாடுகளில் சமயம் மற்றும் நீதித்துறை” பேராசிரியராக அவர் ஆக்ஸ்போர்டில் நியமிக்கப்பெற்றார். இது ஓர் உயரியப் பதவி : இப்பதவி விகித்த முதல் தமிழர் இவரே.

முதல் இந்தியரும் இவரே. ஆசியாக் கண்டத்தைச் சேர்ந்த முதல் மனிதர் என்ற பெருமையும் இவரையே வந்தடைந்தது. ஜனவரி முதல் ஜீன் மாதம் வரை அங்கு பேராசிரியராகப் பணியாற்றுவார். அடுத்த ஆறு மாதம் இந்தியாவிற்கு வருவார். ஆந்திரப் பல்கலைக்கழகத் துணை வேந்தர் பணியினைச் செய்வார். கொல்கத்தாவிற்கும் பேராசிரியராகச் சென்று வருவார். இவ்வாறு ஒரே நேரத்தில் மூன்று பதவிகள்!

1932 முதல் 1941 வரை இப்பணிகளைச் செவ்வனே ஆற்றி வந்தார். பிரிட்டிஷ் அகாடமி அவருக்கு “பெல்லோஷிப்” விருது அளித்துக் கௌரவித்தது. “சர்” பட்டத்தையும் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் அளித்தது. “பெல்லோஷிப் ஆஃப் சோல்ஸ்” என்ற விருதும் அவருக்குக் கிடைத்தது. 1927-ஆம் ஆண்டு ஆந்திரப் பல்கலைக்கழகம் இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களுக்கு “டாக்டர்” பட்டம் அளித்துச் சிறப்பித்தது. தத்துவ வித்தகர் என்ற முறையில் அவருக்கு இந்த “டாக்டர்” பட்டம் அளிக்கப்பட்டது.

பண்டித மதன் மோகன் மாளவியா சுதந்திரப் போராட்டக்கால வீரர். சிறந்த தேச பக்தர். காந்தியடிகள் அவரை ‘தர்மாத்மா’ என்று அன்போடு அழைப்பார். மதன் மோகன் மாளவியாவின் பெரு முயற்சியின் காரணமாக காசியில் ஹிந்துப் பல்கலைக்கழகம் உருவாயிற்று. வயது மூப்பின் காரணமாக மாளவியா நோய்வாய்ப்பட்டார். அவரால் பல்கலைக்கழகப் பணிகளைத் தொடர்ந்து செய்ய முடியவில்லை.

பொறுப்பான ஒருவரைத் தேடிக்கொண்டிருந்தார். காந்தியடிகளிடம் கலந்தாலோசித்தார். காந்தியடிகள் இராதாகிருஷ்ணனை சிபாரிசு செய்தார். எனவே 1941-இல் கொல்கத்தாவில் தாம் வசித்து வந்த பேராசிரியர் பதவியை மனமின்றி ராஜினாமா செய்தார். கொல்கத்தா பல்கலைக்கழகம் அவருக்கு எல்.எல்.டி விருது வழங்கி கௌரவித்தது. உறுப்பினராகவும் நியமனம் செய்தது.

இந்துப் பல்கலைக்கழகத் துணை வேந்தராக அவர் பதவியேற்றபோது, இந்திய சுதந்திரப் போராட்டம் தீவிரமடைந்து இருந்தது. 1948 வரை அப்பதவியை வகித்தார். 1946-இல் ஐக்கிய நாட்டுச் சபையின் கல்வி, கலாச்சார அமைப்பில் இந்தியத் தூதுக்குழுவின் தலைவராகப் பொறுப்பினை ஏற்று அமெரிக்க சென்று வந்தார். பின்னர் 1950 வரை யுனெஸ்கோ கூட்டத்திற்கு இந்தியத் தலைவராகச் சென்று வந்தார். பேராசிரியரின் மூலமாக இந்தியாவின் புகழை வெளி நாடுகளில் பரப்ப நேரு எண்ணம் கொண்டார்.

அதன்படி 1949-இல் ரஷ்ய நாட்டுத் தூதுவராக பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் பதவி ஏற்றார்! பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் ரஷ்யாவில் தூதராகப் பொறுப்பேற்ற போது ஸ்டாலின் அந்நாட்டு அதிபராக இருந்தார். பேராசிரியர் தூதராகப் பதவி ஒப்புக்கொண்ட பிறகு ஒரு நாள் அதிபர் ஸ்டாலின் இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களைச் சந்திக்க அழைத்தார். பொதுவாக அரசாங்கத் தூதர்கள் நள்ளிரவில் தான் ஸ்டாலினை சந்திப்பது வழக்கம். ஆனால் பேராசிரியரின் நடைமுறைகளை ஸ்டாலின் அறிந்து இருந்தார்.

எனவே, பேராசிரியர் சௌகரியத்தை முன்னிட்டு இரவு ஒன்பது மணிக்கே சந்திக்க சம்மதம் தந்தார். சரித்திரப் புகழ்பெற்ற அந்தச் சந்திப்பு 1951-ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்டது. ரஷ்ய நாட்டுத் தூதுவர் பதவி முடிந்து பேராசிரியர் இந்தியா திரும்பும் சமயம் பேராசிரியர் ஸ்டாலினைச் சந்திக்கச் சென்றார். அப்போது ஸ்டாலின் நோய் வாய்ப்பட்டு படுத்த படுக்கையாய் இருந்தார். தத்துவ ஞானி வாஞ்சையோடு அந்த வல்லாட்சியாளரின் கன்னங்களைத் தடவிக் கொடுத்தார். அவரது கழுத்தில் கைகளைச் சுற்றித் தழுவிக்கொண்டார்.

இந்த அன்பு, அதிபரை திக்கு முக்காடச் செய்தது. “என்னை அரக்கன்” என்று எண்ணாமல் மனிதன் என்று எண்ணிப் பழகிய முதல் மனிதர் நீங்கள்தான். நீங்கள் எங்களை விட்டுப்பிரிந்து செல்வதற்காக நான் மிகவும் வருந்துகிறேன். இந்திய நாட்டுக் குடியரசுத் தலைவராக டாக்டர் இராஜேந்திர பிரசாத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். குடியரசு துணைத் தலைவராகப் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் பத்தாண்டுகள் மிகச் சிறப்பான முறையில் பணியாற்றினார். குடியரசு துணைத் தலைவராகப் பொறுப்பேற்றபோது டில்லி பல்கலைக்கழகத்தின் துணை வேந்தர் பொறுப்பும் அவரைத் தேடி வந்தது.

இந்திய மொழிகளில் வெளியாகும் சிறந்த இலக்கியங்கட்கு ஆண்டு தோறும் பரிசு வழங்கிட ஓர் அமைப்பு சுதந்திர இந்தியாவில் உருவாக்கப்பட்டது. அந்த அமைப்பின் பெயர் ‘சாகித்ய அகாடமி’ ஆகும். அந்த நிறுவனத்தின் உதவித் தலைவராகவும் பேராசிரியர் பொறுப்பேற்றார். முப்பத்தொரு குண்டுகள் முழங்க 1962-ஆம் ஆண்டு தத்துவ மேதை குடியரசுத் தலைவராகப் பொறுப்பேற்றார். ராஷ்டிரபதி பவனில் வாழ்ந்தாலும் தனது எளிமை வாழ்க்கையை அவர் கைவிடவே இல்லை.

இராதாகிருஷ்ணன்

கல்லூரி மாணவர் இராதாகிருஷ்ணன்

உதவிப் பேராசிரியர்

பேராசிரியர்

வெளிநாடுகளில் பேராசிரியர்

ஆசியாவின் முதல் நீதித் துறைத் தலைவர்

பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர்

ஐக்கிய நாட்டுக் கழகத்தில் கல்வி

கலாச்சாரப் பிரிவில் இந்திய தூதுக் குழுவின் தலைவர்

தூதர் பதவி

குடியரசு துணைத் தலைவர்

சாகித்ய அகாடமி உதவித் தலைவர்

குடியரசுத் தலைவர்

பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் இப்படிப் படிப்படியாக உயர்ந்தவர்.

சீராகத் தன்னை வளர்த்துக் கொண்டார்.

அவர் பணியாற்றிய துறைகளில் எல்லாம் புதுமையையும் புரட்சியையும் உண்டு பண்ணினார்.

நிதானப் போக்கு

தீர்க்கமான எண்ணம்

கடுமையான உழைப்பு

பெரியவர்களின் அரவணைப்பு

நல்ல நூல்களின் துணை

நறுக்குத் தெரித்தாற் போல் முடிவு எடுக்கும் திறமை

சத்தியத்தைப் போற்றும் நெறி

ஆன்மிக ஞானம்

இவற்றின் மொத்த உருவமாகத் திகழ்ந்தார் இராதாகிருஷ்ணன்.

ஆசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் அகிலம் புகழும் இந்தியக் குடியரசுத் தலைவராக உயர்ந்ததன் காரணங்கள் இவைகளே.

தத்துவ மேதை

நவீன ஆச்சார்யர்

ஆன்மிக ஞானி என்றெல்லாம் போற்றப்படும் டாக்டர் இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் பெற்றுள்ள பட்டங்களின் எண்ணிக்கை ஏராளம், ஏராளம்.....

பதினைந்து 'டாக்டர்' பட்டங்களைப் பெற்றுள்ளார்.

இந்தியாவிலேயே அதிக அளவு டாக்டர் பட்டம் பெற்ற மாமேதை இவர் ஒருவர்தான்!

பிரிட்டிஷ் அகாடமி இவருக்கு 'பெல்லோஷிப்' அளித்துக் கௌரவித்தது.

‘சர்’ பட்டம் அளித்துக் கௌரவித்தது.

இங்கிலாந்து நாட்டு ராணி எலிஸபெத் அவர்கள் 1963-இல் கௌரவ உறுப்பினர் தகுதியினை அளித்தார்.

1955-இல் ஜெர்மன் கொரவ விருது வழங்கிச் சிறப்பித்தது.

1957-இல் மங்கோலியா “ஞானிகளின் தலைவன்” (மாஸ்டர் ஆஃப் விஸ்டம்) என்ற பட்டத்தினை இவருக்கு அளித்துச் சிறப்பித்தது.

இந்திய அரசாங்கம் “பாரத ரத்னா” என்ற மிக உயரிய பட்டத்தை அளித்து அது தன்னை உயர்த்திக் கொண்டது.

தத்துவ மேதையின் நினைவாக அஞ்சல் தலை ஒன்றினையும் இந்திய அரசாங்கம் வெளியிட்டுச் சிறப்பித்துள்ளது.

வார்ஷாவில் இருந்தேன்

- அ. ராமசாமி

வார்ஷாவில் இருந்தேன் என்று தனது பயண நூலைப் பற்றி அ.ராமசாமி இவ்வாறு கூறுகிறார். இந்தப் பயண நூலுக்கு இப்படித்தான் தலைப்பு வைத்திருக்க வேண்டும். இந்தத் தலைப்பில் தான் 'அம்ருதா' இதழில் தொடரை எழுதினேன். போலந்து நாட்டின் வார்ஷா பல்கலைக்கழகத்தின் இந்தியவியல் துறைக்கு விருந்துநிலைப் பேராசிரியராகச் சென்ற உடனே இந்தத் தொடரை எழுதத் தொடங்கவில்லை. ஏறத்தாழ ஓராண்டுக்குப் பின்பே தொடராக எழுதத் தொடங்கினேன். முதலில் அத்தொடருக்கு வைத்த தலைப்பு வர்ஷாவில் இருக்கிறேன் என்னும் நிகழ்காலத் தலைப்பு. அங்கிருந்து வந்தபின்னும் தொடர வேண்டியிருந்ததால் வார்ஷாவில் இருந்தேன் எனக் கடந்தகாலத்திற்கும் உரியதாக மாற்றிக் கொண்டேன். ஆங்கில உச்சரிப்பில் வார்ஷா எனச் சொல்லப்படும் அந்த நகரத்தின் போல்ஸ்கி உச்சரிப்பு வர்ஷவா.

மனிதர்களின் பயணங்களுக்குப் பின்னால் வெறும் கொண்டாட்ட மனநிலை மட்டுமே இருப்பதில்லை. திகைத்து நிற்கும் சாகசங்களும் தேவைப்படுகின்றன. நடைபயணங்களானாலும் சரி, வாகனப் பயணங்களானாலும் சரி அதன் முடிவில் உடல் ஓய்வை எதிர்பார்க்கவே செய்யும். காலையில் கிளம்பி மாலையில் வீடு திரும்பிவிடும் குறும்பயணங்களுக்குப் பின்னால்கூட அசை போடுவதற்குப் பல தருணங்கள் கிடைப்பதுண்டு. ஆனால் திரும்பத் திரும்பச் செல்லும் பாதைகளில் பயணம் செய்ய நேர்பவர்களுக்கு வாகனங்கள் அச்சமுட்டுவனவாக மாறிப்போய்விடுவதுமுண்டு. நீண்ட பயணங்களுக்குப் பின் கிடைக்கும் ஓய்வும் தூக்கமும் பயணங்களை அசைபோடுவதற்கான வாய்ப்புகளாகி விடும். சாத்தியங்கள் கொண்டவை. அதிலும் 20 மணிநேர விமானப்பயணம் செய்து 20 மாதங்கள் வாழ்ந்த நாட்டைப் பற்றிச் சொல்ல எவ்வளவோ இருக்கின்றன. அவை எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிடவும் முடியாது: அவசியமும் இல்லை.

நான் இருந்த காலத்தில் போலந்தின் தலைநகரான வார்ஷா நகரத்தில் குறுக்கும் நெடுக்குமாகப் பல தடவைப் பயணம் செய்திருக்கிறேன். நான் தங்கியிருந்த வீட்டிற்கும் பல்கலைக்கழகத்திற்கும் இடையிலான பயணதூரம் 10 கிலோமீட்டர்தான். பயணநேரம் 25 நிமிடத்திற்கு மேல் ஆகாது. ஆனால் ஒருநாளும் அந்த நேரத்திற்குள் வீடு வந்து சேர்வதில்லை. ஒரே பாதையிலும் பயணம் செய்வதில்லை. அதற்கெல்லாம் காரணம் கையில் இருந்த போக்குவரத்து அனுமதி அட்டைதான். மூன்றுமாத்திற்கு ஒருமுறை புதுப்பிக்க வேண்டிய அட்டையைப் புதுப்பித்துக் கொண்டு ஊர்சுற்றிக்கொண்டே இருப்பேன். அங்கிருந்த பொதுப்போக்குவரத்து முறையும் எனது பயண விருப்பத்திற்குத் தோதாக இருந்தது. நகர எல்லைவரை எங்கும் போகலாம். பேருந்து, ட்ராம், மெட்ரோ என எதிலும் பயணம் செய்யலாம். நகர எல்லை தாண்டிப் போக விரும்பினால் மட்டுமே தனியே சீட்டு வாங்க வேண்டும்.

அதற்காகவும் மொத்தமாகப் பயணச்சீட்டுகளை வாங்கி வைத்திருப்பேன். பயணச் சீட்டுகள் நேரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை என்பதால் பிரச்சினைகளே வருவதில்லை. வார்சா நகரத்தின் வரைபடம் என் கையில் இருப்பதால் நகர எல்லையைத் தாண்டும்போது அவற்றை பயன்படுத்திக் கொள்வேன். இரண்டு ஆண்டுகாலமும் முதுகில் தொங்கும் பையில் காமிராவோடு திரிந்த நான் பல நூறு படங்களை எடுத்து வந்தேன். வார்சாவை மட்டுமல்ல: அந்நாட்டின் முக்கிய நகரங்களான க்ராக்கோ, ஊஜ், விராக்லெவ், ஓப்போல், தொருண், காச்ஸ்மியர்சஸ், லுப்லின் போன்றவற்றிற்குச் சென்றதோடு மாணாக்கர்களின் சின்னச் சின்னக் கிராமங்களுக்கும் கூடச் சென்று வந்தேன்.

பெரும்பாலும் போலந்து நாட்டிற்குள் மாணாக்கர்களோடும் நண்பர்களோடும் பயணம் செய்த நான் அப்பயணங்களைச் சுற்றுலாப் பயணங்களாக நினைக்கவில்லை. கல்விப்பயணமாகவே நினைத்துக்கொண்டு ஒவ்வொன்றையும் விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டேன். இந்தியாவில் நான் பார்க்காத இடங்களுக்குச் செல்லும்போது அவற்றைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற ஆர்வம் உண்டாகுமல்லவா? அதுபோல ஒவ்வொன்றையும் நான் வாழ நேர்ந்த ஒரு நாட்டின் சமூகப்பொருளியல் மற்றும் பண்பாட்டரசியல் பார்வையோடு தெரிந்துகொள்ள விரும்பினேன். அந்த நோக்கத்திலிருந்து எழுதும்போது இவைகளையெல்லாம் எனது நாட்டு மக்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும்: அவற்றிலிருந்து நாம் சிலவற்றைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் எழுதினேன். எனவே முழுமையான சுற்றுலாப்பயணியின் கண்களால் எழுதப்பெற்றன அல்ல இந்தக் கட்டுரைகள். அதனால்தான் அங்கிருந்த காலத்தில் சென்றுவந்த – சுற்றுலாவாகச் சென்றுவந்த ஐரோப்பிய நாடுகளான நார்வே, டென்மார்க், ஹங்கேரி, ஆஸ்ட்ரியா, செக் போன்ற நாட்டுச் சுற்றுலாப் பயணங்களைப் பற்றி இந்நூலில் எழுதவில்லை. அந்தப் பயணங்கள் எல்லாம் படங்களாக மட்டுமே என்னிடம் உள்ளன. நினைவுகளாக அல்ல.

இந்தக் கட்டுரைகளைத் தொடராக எழுதுவதற்கு முன்பே வார்சாவில் இருந்த காலத்தில் நான் பார்த்த – கலந்து கொண்ட – உணர்ந்து கொண்ட – தருணங்களைத் தமிழ்நாட்டிற்குச் சொல்லவேண்டும் என நினைத்தபோது அவற்றையெல்லாம் தனித்தனிக் கட்டுரைகளாக எழுதினேன். அம்ருதாவில் மட்டுமல்லாமல், உயிர்மை, தினமணி கதிர் போன்ற இதழ்களிலும் ஒன்றிரண்டு கட்டுரைகள் அச்சிடப்பெற்றன. அவ்வப்போது எழுதுவதை விட்டுவிட்டு ஒரு தொடராக எழுதவேண்டும்: என வலியுறுத்தியவர் எனது மாணவர் தளவாய் சுந்தரம். நேரடியாக அவர் எனது மாணவர் அல்ல என்றாலும் அப்படிச் சொல்லும் உரிமை எனக்கு எருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். புனைகதையாசிரியர் திலகவதியின் ஆசிரியர் பொறுப்பில் வரும் ‘அம்ருதா’ இதழின் வடிவமைப்பையும் உள்ளடக்கத்தையும் தீர்மானிக்கும் பணிகளையும் அப்போது செய்துகொண்டிருந்தார். அவரது வலியுறுத்தலில்தான் வார்சா அனுபவங்களைத் தொடராக எழுதத்தொடங்கினேன். அங்கிருக்கும்போது ஆரம்பிக்கப்பெற்ற அந்தத் தொடர் இரண்டு கல்வியாண்டுகள் இருந்துவிட்டுத் திரும்பிய பின்னும் தொடர்ந்தது. 26

கட்டுரைகளாக இப்போது நூல் வடிவம் பெறுகிறது. முதன்மைக்காரணமாக இருந்த தளவாய் சுந்தரத்திற்கும், 'அம்ருதா' இதழின் ஆசிரியர் மதிப்பிற்குரிய தலகவதி அவர்களுக்கும் நன்றி சொல்ல வேண்டும். தொடராக வந்தபோது பலரும் எப்போது நூலாக வரும் என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். பயணநூலாக அல்லாமல் ஒரு நாட்டில் வாழ நேரும் ஓர் அந்நிய மனிதனின் நினைவுகளாக இந்நூலை வாசிக்கலாம்.

நூலின் பொருளடக்கம்

1. குரோட்டேவஸ்கியின் தேசம்
2. இந்தியவியல் துறைகளின் தேவை
3. இருப்பும் இயக்கமும்
4. அடுக்குமாடிக் குடியிருப்பு வாழ்க்கை
5. குளியலறையில் குளிக்கக் கூடாது
6. பேராசிரியரே! எல்லாம் சரியாகிவிட்டதா?
7. பனியும் பனியின் நிமித்தமும்
8. வெள்ளைக்கிறிஸ்துமஸ்
9. தோருண்: நடந்தே பார்க்கவேண்டிய நகரம்
10. க்ராக்கோ நகரத்து உப்புச் சுரங்கம்
11. ஊஜ்: சினிமா நகரம் மட்டுமல்ல, சினிமாவான நகரம்
12. பாரம்பரியம் பேணும் பழைய நகரங்கள்
13. பெரிய முள்ளை பதினோரு தடவை சுற்றிக் கொள்ளுங்கள்
14. 'சிங்கத்திடமிருந்து யாராவது தலைவரைக் காப்பாற்றுங்கள் - வகுப்பறை அனுபவம்
15. வெளிப்பட வேண்டும்: வெளிப்படுத்த வேண்டும்.
16. எதிர்நீச்சலடிக்கும் எதிர்பார்ப்பு, எதையும் எதிர்கொள்ளும் வாழ்க்கை
17. அறிவுசார் மண்டலம் என்னும் கனவு.
18. வார்சாவில் இந்தியக் கொண்டாட்டங்கள்
19. பெரிய கள்ளும் சிறிய கள்ளும்
20. மாம்பழக்கன்னங்கள்: மது ஊறும் கிண்ணங்கள்
21. மாறிக் கொண்டிருக்கும் குடும்ப அமைப்புகள்
22. கிராமங்களினூடாகச் சில பயணங்கள்
23. வெண்பனி போனது: வசந்தமே வருக: வருக வசந்தமே!
24. விலானொவ்: இயற்கையும் செயற்கையும்
25. நகரத்தின் கடைக்கோடிக் கடைகள்
26. எண்பதம் நாற்பதும்.

வார்சா பல்கலைக்கழகம் அழைப்பதில்லை. இந்திய அரசாங்கம் தான் அங்கு செயல்படும் தென்னாசியவியல் துறையில் பணியாற்றுவதற்காகப் பண்பாட்டுப் பரிவர்த்தனைத் திட்டத்தின் கீழ் பேராசிரியர்களை அனுப்புகிறது. உலகின் பல நாடுகளில் இந்தியவியல் துறைகள் செயல்படுகின்றன. இந்தியாவைத் தாண்டி தமிழர்கள் அதிகம் வாழும் இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர் போன்ற நாடுகளில் அந்தந்த நாட்டு அரசாங்கங்கள் தங்கள் நாட்டுத் தமிழர்களுக்காகத் தமிழ்த்துறைகளை நடத்துகின்றன. இவையல்லாமல் அமெரிக்க, ஜப்பான், பிரான்ஸ், ஜெர்மன், ரஷ்யா, இங்கிலாந்து, ஆஸ்திரேலியா, கனடா, மொரீசியஸ், சுவீடன் போன்ற நாடுகளில் இருக்கும் பல்கலைக்கழகங்களிலும் தென்னாசியவியல் துறைகளின் ஒரு பகுதியாகத் தமிழ் மொழியும் இலக்கியங்களும் கற்றுத் தரப்படுகின்றன. அங்கொல்லாம் முழு நேரத்தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் நியமிக்கப்பட்டுள்ள தன்மை உள்ளது. பெரும்பாலும் அங்கு பணியாற்றும் பேராசிரியர்களின் தொடர்பு வழியாகவே அந்தந்தப் பல்கலைக்கழகங்கள் நேரிடையாகத் தேர்வு செய்கின்றன.

போலந்து வார்சா பல்கலைக்கழகம் மட்டும் வித்தியாசமாக இருக்கிறது. நிரந்தரமான பேராசிரியர் என்பதோடு வருகைதரும் பேராசிரியர்களையும் அழைத்து மாணாக்கர்களுக்குத் தமிழ் கற்பிக்க ஏற்பாடு செய்கிறது. அதற்கான பேராசிரியர்களைத் தேர்வு செய்து அனுப்பும் பொறுப்பை இந்திய அரசிடம் விட்டுள்ளது. இந்திய அரசின் கலை-பண்பாட்டு அமைச்சகம் இங்குள்ள பேராசிரியர்களின் விவரங்களைப் பெற்று அவர்களிலிருந்து ஒருவரை, அதுவரை செய்துள்ள பணிகள், பங்களிப்புகள், வெளியீடுகள் ஆகியவற்றின் மீதான மதிப்பீட்டின் மேல் ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்புகிறது. முதலில் இரண்டாண்டு கால ஒப்பந்தத்தில் போனபின்பு மேலும் கால நீட்டிப்புப் பெற்று அங்கு பணியாற்றும் வாய்ப்பையும் வழங்குகிறது. எனக்கு முன்னால் போன பலரும் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேலாகவே அங்கு தங்கி இருந்து விட்டுத் திரும்பியிருக்கிறார்கள்.

நான் இரண்டு ஆண்டுகளில் திரும்பிவிடுவது என்ற முடிவோடுதான் கிளம்புகிறேன். தமிழ்நாட்டு அரசியலையும் தமிழ் சினிமாவையும் ரொம்ப நாள் பிரிஞ்சிருக்க முடியாது. ஐரோப்பிய நகரங்களையும் மனிதர்களையும் பார்க்கும் வாய்ப்பு இருக்கிறது என்றாலும், தமிழ்நாட்டுக் கிராமங்களினூடாகப் பஸ்ஸில் போய் வருவதில் இருக்கிற மகிழ்ச்சியை ரொம்ப நாள் இழக்க முடியாது. அதில்லாமல் முப்பது வருடங்களாக நான் பார்த்த, பங்கேற்ற இலக்கியச் சண்டைகள், கருத்தரங்க மோதல்கள், அணிச்சேர்க்கைகள் இல்லாமல் அமைதியாகக் காலம் கழிப்பது தண்டனைக் காலமாக இருக்குமோ என்ற பயமும் இருக்கிறது.

போலந்துக்குப் போவது எனக்கு ரொம்பவும் விருப்பமான ஒன்று. வார்சா பல்கலைக்கழகத்தோடு நெருக்கமான உறவு இருப்பதாகவே என் மனம் சொல்கிறது. அதை “செண்டிமெண்டல் அட்டாச்மெண்ட்” னு கூடச் சொல்லலாம். நான் ஆய்வை முடிக்கும் போது

அவசரமாக என்னுடைய ஆய்வேட்டில் கையெழுத்துப் போட்டுவிட்டு நெறியாளர் தி.சு.நடராசன் வார்சா போனார். என்னுடைய ஆய்வேட்டின் மீது நடக்கும் நேர்நிலைத் தேர்வின் போதும் அவர் இல்லை. நான் பாண்டிச்சேரியில் இருந்த போதுதான் திரும்பவும் வந்தார். போய்விட்டு வந்த அவர் சொன்ன நிகழ்ச்சிகள் இன்னும் நினைவில் இருக்கின்றன. அவருக்கு முன்னாள் வார்சாவில் பணியாற்றிவிட்டு வந்த இந்திரா பார்த்தசாரதிதான், புதுச்சேரியில் நாடகத்துறையின் தலைவர். அவரும் தனது வார்சா நினைவுகளைப் பகிர்ந்து கொண்டதைக் கேட்டிருக்கிறேன். இவர்கள் இல்லாமல் என்னோடு நட்போடு பழகிய-முன் மாதிரிப் பேராசிரியர்களாக நான் நினைக்கும்-இராம.சுந்தரம், தமிழவன், கி.நாச்சிமுத்து, நசீம்தீன், து.முர்த்தி போன்றவர்கள் எல்லாம் போய்விட்டு வந்த இடம் வார்சா பல்கலைக்கழகம். அவர்கள் வரிசையில் நானும் போகிறேன் என்ற நினைப்பே பெருமையாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்கும் ஒன்று.

வார்சா பல்கலைக்கழகத்தில் என்னுடைய வேலை எளிமையானது. மாணவர்களுக்கு மொழி கற்பிக்கும் வேலை. இது நமது ஆரம்பப்பள்ளி ஆசிரியர்களின் வேலைதான். ஆனால் கற்றுக்கொள்ளப்போகும் மாணவர்கள் போலந்து நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது மட்டும்தான் பிரச்சனை. முடிந்தவரை மொழியைக் கற்பிப்பதோடு, அந்த மொழியைக் கற்றுக் கொள்ளவும், சமகாலத்தமிழ்-போலந்து இலக்கியப் போக்குகளுக்கான உறவுகளைத் தொடரவும் முயற்சி செய்யலாம் என நினைத்துள்ளேன். ஆனால் போலிஷ் மொழி எளிமையாகக் கற்றுக் கொள்ளக்கூடியதல்ல என்றே சொல்கிறார்கள். இப்போது அங்கிருக்கும் பாலசுப்பிரமணியம் மொழியியல் துறையைச் சேர்ந்தவர். மொழிபெயர்ப்புகள் செய்வதில் அதிக ஆர்வம் உடையவர். சாருநிவேதிதாவின் கதைகள் மலையாளத்திற்குப் பொவதற்குக் காரணமாக இருந்தவர். அவரே போலிஷ் மொழியைக் கற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை என்று சொல்கிறார். நிச்சயம் வாய்ப்பு கிடைக்கும்போதெல்லாம் ஊர் சுற்றுவேன். போலந்தை மட்டுமல்ல: ஐரோப்பாவை ஒரு ரவுண்டு வரணும்.

நான் போலந்து போகப் போகிறேன் என்பதைக் கேள்விப்பட்ட பலரும் இதைத்தான் சொல்கிறார்கள். எல்லோரிடமும் சொல்வது இதுதான். நிச்சயம் நாவல் எழுத மாட்டேன். நாவல் எழுத நினைப்பது ஆயுள் தண்டனைக் கைதியாக மாறுவது என்பது எனக்குத் தெரியும். அது மட்டுமல்ல: 'யேசுவின் தோழர்கள்' எழுதுவதற்கு முன்னாடியே இந்திரா பார்த்தசாரதி அறியப்பட்ட அரசியல் நாவல்களை எழுதியவர்: 'வார்ஷாவில் ஒரு கடவுளு' க்கு முன்னாடியே நேர்கோடற்ற கதைசொல்லலில் மூன்று நாவல்களை எழுதியவர் தமிழவன். தமிழ்நாட்டிலிருக்கும் போதே அந்தத்தண்டனையை விரும்பி ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் அவர்கள். போலந்துக்குப் பொனதினால்தான் அது நிகழ்ந்தது எனச் சொல்வதை நான் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டேன்.

போலந்தில் இன்னமும் அரங்கக் கலையும் சினிமாவும் உயிர்ப்போடு இருப்பதாக அறிகிறேன். ஏழைகளின் அரங்கு என்ற அரங்கக் கருத்தியலை வழங்க நவீன அரங்கக்

கலையின் ஆளுமையாக விளங்கிய குரோட்டோவ்ஸ்கியின் தேசம் இது. அரசியல் சினிமாக்களின் அர்த்தம் நிறைந்த படங்களை உலகிற்குத் தந்த நாடு போலந்து. த பியானிஸ்ட் என்ற அருமையான படத்தை எடுத்த ரோமன் போலன்ஸ்கியும் இந்த நாட்டின் குடிமகன் தான். மார்க்சியத்தின் செயல் தளமான சோகலிஸ் அரசைச் சோதித்துப்பார்த்து விட்டு அதைத் தூக்கனவாய் நினைத்து விரட்டி அடித்த சாலிட்டாரிட்டி இயக்கமும், வலேசாவும் இப்போது நினைவில் இருக்கிறார்களா? எனப் பார்க்க வேண்டும். அந்த இயக்கத்தின் தொடக்கச் சுவடுகளைப் பதித்த வார்சா பல்கலைக்கழகத்திற்கு நான் போகிறேன். மார்க்சியம் எனக்கு மறக்க நினைக்கும் ஒன்றல்ல என்றாலும் மறக்க நினைக்கும் மனிதர்கள் அலையும் வெளியில் நானும் அலையப்போகிறேன். ஆம் சோசலிசத்தை விரட்டியடித்த அதே நேரத்தில் அவசர கதியில் முதலாளியத்தை முகர்ந்து பார்க்கவிரும்பாமல் மெதுமெதுவாய் நகர்ந்து கொண்டிருக்கும் பூமியில் காலடி வைத்திருக்கிறேன். குறைந்தது இரண்டு ஆண்டுகள் இங்கே இருக்க வேண்டும். போலந்தில் எனது இருப்பை-அது தரும் அனுபவங்களை-நினைவுகளை-அதிர்ச்சிகளை-ஆச்சரியங்களை-இயல்புகளை உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்கிறேன். முடிந்தவரை நாடகங்கள் பார்ப்பதும் சினிமா பார்ப்பதும் அவற்றைப் பற்றி எழுதுவதும் நிகழும் என நினைக்கிறேன்.

போலந்து நாட்டு வார்சா பல்கலைக்கழகத்தில் இருப்பது போல இந்தியவியல் துறைகள் உலகநாடுகள் பலவற்றில் இயங்குகின்றன. இந்தியாவைத் தாண்டி தமிழர்கள் அதிகம் வாழும் இலங்கை, மலேசியா, மொரீசியஸ், சிங்கப்பூர் போன்ற நாடுகளில் அந்தந்த நாட்டு அரசாங்கங்கள் தங்கள் நாட்டுத் தமிழர்களுக்காகத் தமிழ்த்துறைகளை நடத்துகின்றன. அவையெல்லாம் இந்தியவியல் துறைகள் அல்ல. நமமூரில் இருப்பதுபோல தமிழ்த்துறைகள். ஆனால் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள், பிரான்ஸ், ஜெர்மன், ருஷ்யா, இங்கிலாந்து, ஆஸ்திரேலியா, கனடா, ஐப்பான், சுவீடன் போன்ற நாடுகளில் இருக்கும் ஒருசில பல்கலைக்கழகங்களில் இந்தியவியல் துறைகள் இருக்கின்றன. இந்தியவியல் துறைகளின் ஒரு பகுதியாகத் தமிழ்மொழியும், இலக்கியங்களும் கற்றுத் தரப்படுகின்றன. அங்கெல்லாம் முழுநேரத் தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் நியமிக்கப்பட்டுள்ள தன்மை உள்ளது. தற்காலிகப் பேராசிரியர்களாக அந்தந்த நாடுகளுக்குச் செல்லும் நபர்களைப் பயன்படுத்தித் கொள்ளும் போக்கும் இருக்கிறது. ஆனால் வார்சாவிற்கு மட்டும் இந்திய அரசாங்கத்தின் பண்பாட்டு அமைச்சகம் விருந்துநிலைப் பேராசிரியர்களைத் தேர்வு செய்து அனுப்புகிறது. அத்தகைய விருந்துநிலைப் பேராசிரியராகவே நான் வார்சா வந்திருக்கிறேன். இப்போது எனது பயணம் பற்றியோ, நான் தேர்வு செய்யப்பட்ட பெருமைகளையோ பேசப் போவதில்லை. இப்போது பேச நினைப்பது இந்தியவியல் துறைகள் ஏன் அயல் தேசங்களில் மட்டும் இருக்க வேண்டும் என்ற கேள்வியோடு தமிழ் வளர்ச்சி பற்றிச் சில ஐயங்களைக் கேட்டுக் கொள்ளலாம்.

அயல்தேசங்களில் இருக்கும் இந்தியவியல் துறைகள் பெரும்பாலும் தென்னாசியவில் படிப்பு (South Asian Studies) அல்லது தென்கிழக்காசியவியல் படிப்பு (South East Asian

Studies) என்ற பிரிவின் கீழ் செயல்படுகின்றன. அங்குக் கற்பிக்கப்படும் படிப்பு வெறும் மொழிக்கல்வி மட்டும் அல்ல என்பதை முதலில் சொல்லவேண்டும். இந்தியவியல் துறையில் சேரும் ஒரு மாணவிக்கு அல்லது மாணவனுக்கு இந்தியப் பொதுமனத்தைப் புரிந்து கொள்ள உதவும் அரசியல், சமுதாய, பண்பாட்டு வரலாறுகள் அடங்கிய இந்திய வரலாற்றைக் கற்றுத் தருகிறார்கள். அதே போல் இந்திய மதங்களைப் பற்றியும் இந்திய தத்துவ மரபு பற்றியும் தாள்கள் உள்ளன. இவற்றுக்கப்பால்தான் மொழிக்கல்வியும் இலக்கியக் கல்வியும் கற்பிக்கப்படுகின்றன.

இந்தியாவியல் புலத்திற்குள் தமிழ்ப்படிப்பைத் தனது விருப்பமாகத் தேர்ந்தெடுக்கும் ஒருவருக்குக் கூடுதலாகத் தமிழின் மொழி, இலக்கிய, அரசியல் வரலாறுகளோடு பேச்சுத்தமிழும் அதன் பன்முகத்தன்மையும் கற்றுக் கொடுக்கப்படுகின்றன. அதனூடாக நிகழ்காலத்தில் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் கூறுகள் அடைந்து கொண்டிருக்கும் மாற்றங்களை ஓரளவு கற்றுக்கொள்கிறார்கள். கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என மிகுந்த ஆர்வத்தைக் காட்டும் மாணாக்கர்கள் முழுமையாகக் கற்றுத் தேர்கிறார்கள் என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும், அப்படியான நோக்கம் அந்தப் பாடத்திட்டங்களிலும் கற்பிக்கும் முறையிலும் இருக்கின்றது.

தாய்மொழிப் பற்று என்பதாக முன்மொழியப்பட்ட அந்தக்குரல்கள் தமிழ்மொழியை மையப்படுத்திய பண்பாட்டு அரசியலாகவும், சாதிவேறுபாடுகளைக் களைந்து சமத்துவம் பேணும் சமூகநீதி அரசியலாகவும் மாறும் எனநினைத்த திராவிட இயக்க அரசியல், முழுக்க முழுக்கப் பிராமண எதிர்ப்பு அரசியலாகவும், அவர்களைப் புலம்பெயரச் செய்யும் தீவிரத்துடன் செய்பட்டபின் தனித்தனிச் சாதிகளுக்கான அரசியலாகவும், ஒவ்வொரு சாதித்த தலைவர்களின் குடும்ப அரசியலுக்கான விதைகளாகவும் மாறிக் கொண்டிருக்கும் கதையை நாம் சொல்லாமல் விட்டு விட்டால், அடுத்த தலைமுறைக்கும் துரோகம் செய்யப்போகிறோம் என்று சொல்வதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை. தொடர்ந்து தமிழ் அறிவுஜீவிகள் அறிவு நேர்மை அற்றவர்களாக மட்டுமே இருப்பார்கள் என்றால் யார்தான் என்ன செய்யமுடியும்?

வார்சா பல்கலைக்கழகத்தில் போலந்து மாணாக்கர்களுக்குத் தமிழ் கற்பிக்கும் முதன்மையான பணிக்காக என்னை இந்திய அரசாங்கத்தின் பண்பாட்டு அமைச்சகம் தேர்வு செய்து அனுப்பிவைத்தது. 80 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் வார்சா பல்கலைக்கழகத்தில் தொடங்கப்பெற்ற கீழைத்தேயவியல் துறையில் 40 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் தமிழியல் படிப்பு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 10 பேராசிரியர்கள் வார்சா பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ் இருக்கைக்கான வருகைதரு பேராசிரியர்களாகப் போய் வந்திருக்கிறார்கள். பதினோராவது நபராக வந்துள்ள நான் குறைந்தது இரண்டு ஆண்டுகள் வர்ஷாவில் வாழ்ந்தாக வேண்டும். சுற்றுலாப் பயணியாக இல்லாமல் வேலை பார்ப்பதற்காக இன்னொரு நாட்டிற்குள் நுழையும் ஒவ்வொருவரும் முதல் மாதத்திலேயே தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய பல விசயங்கள் உள்ளன. எவர் ஒருவரும் இன்னொரு நாட்டிற்குப் போய் நீண்டகாலம் தங்க நேரிடும்போது சந்திக்கும்

அடிப்படைப் பிரச்சினைகள் அவை என்பதால் கொஞ்சம் கூடுதலாக அவற்றை விளக்கலாம் என நினைக்கிறேன். இதனை இருப்பும் இயக்கமும் சார்ந்த பிரச்சினைகள் எனச் சுருக்கிச் சொல்லலாம்.

மனிதன் வாழ்கிறான் என்றால் ஓரிடத்தில் இருக்கிறான் என்பதும் அங்கிருந்து இயங்குகிறான் என்பதுதானே பொருள். வார்சாவில் இருக்கிறேன் என்றால் அங்கே ஒரு வீட்டில் இருக்கிறேன் என்பதும், அங்கிருந்து பல இடங்களுக்கும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன் என்பது அதன் நீட்சி. சொந்தநாட்டில் இருக்கும்போது இருப்பையும் இயக்கத்தையும் நாம் அவ்வளவாக உணர்வதில்லை. தனி மனிதர்களால் அரசின் இருப்பு கேள்விக்குள்ளாக்கப்படாத வரை அரசு நிர்வாகம் தனிமனிதர்களை கண்டு கொள்வதும் இல்லை. அதிலும் இந்தியா போன்ற பொறுப்பற்ற அரசுகளின் கீழ் வாழும் மனிதர்கள் எப்போதும் தங்களின் இருப்பையும் இயக்கத்தையும் உணராமலேயே வாழ்ந்திட முடியும். குறிப்பாகச் சட்டம், ஒழுங்குப்பிரச்சினைகளை உருவாக்கும் மனிதர்களை மட்டுமே இந்தியாவின் அரசு நிர்வாகம் கண்டுகொள்கிறது. இந்தியாவின் மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பில் இருக்கும் மெத்தனத்தில் தொடங்கும் இந்தப் பொறுப்பின்மை, அவர்களுக்கென நிரந்திரமான ஓர் அடையாள அட்டையை வழங்காமல் தவிர்ப்பதில் தொடர்கிறது. ஒவ்வொருவருக்கும் அடிப்படை வசதிகளைச் செய்துதர வேண்டும் என்ற அக்கறையின்மையோடு, கல்வி, வேலைவாய்ப்பு, திறமைகளைப் பயன்படுத்துவதில் ஆர்வமின்மை என்பதில் பொறுப்பின்மை நீண்டுகொண்டே போகிறது. பொறுப்பற்ற அரசுகளால் பொறுப்பற்ற மனிதர்கள் உருவாகிறார்கள் என ஒருவர் அதனைச் சொல்லலாம். இப்படிச் சொன்னால் பொறுப்பற்ற மக்களால் பொறுப்பில்லாத அரசுகள் உருவாக்கப்படுகின்றன என யாராவது மாற்றிச் சொல்வார்கள். இரண்டும் உண்மைதான்: அல்லது இரண்டுமே பொய்கள் தான். அதுவும் இல்லையென்றால் இரண்டையும் புனைவு என வைத்துக்கொள்ளலாம்.

அந்நிய நாட்டில் வாழ நேரும் இந்திய மக்கள் அனைவரின் பாதுகாப்புக்கும் அந்தந்த நாட்டின் இந்திய தூதரகமே மறைமுகப் பாதுகாவலர்.

கடவுச்சீட்டு போலவே அடுத்து முக்கியமானது. நாம் பெற வேண்டியது ஒரு நாட்டிற்குள் நுழைவதற்கும் பயணம் செய்வதற்கும் திரும்புவதற்குமான அனுமதியை வழங்கும் விசா (VISA). ஒரு நாட்டிற்குள் நுழைவதற்குச் கடவுச் சீட்டு அவசியம் என்றால், அந்த நாட்டில் இங்கும் அங்கும் இயங்குவதற்கு விசா அனுமதி அவசியம். இரண்டு ஆண்டுகள் போலந்தில் தங்கவேண்டியது இருந்தாலும் எனக்கு ஓராண்டு தங்குவதற்கான விசா மட்டுமே இந்தியாவில் இருக்கும் போலந்து தூதரகம் அளித்திருந்தது. எல்லா நாடுகளும் முதலில் அதிகபட்சம் ஓராண்டுக்குத்தான் அனுமதி அளிக்கின்றன. போலந்து நாட்டுக்கான இந்தியத் தூதர் திருமதி. மோனிகா கபில் மொக்தா, தனக்கும்கூட முதலில் ஓராண்டு விசாதான் அளிக்கப்பட்டது என்பதைச் சொன்னார். ஓராண்டுக்குப் பின்னர் நீட்டித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

முடிவதற்கு இரண்டு மாதத்திற்கு முன் விண்ணப்பம் செய்து நீட்டிக்கலாம். அதனை விசா நீட்டிப்பு என்பதைவிடத் தற்காலிகக் குடியிருப்பு அனுமதி எனச் சொல்வதே சரியாக இருக்கும்.

இங்கு ஓடும் பெரும் வாகனங்களான பேருந்துகள், டிராம்கள், மேட்ரோக்கள் போன்றவற்றில் வளர்ப்புப் பிராணிகளான நாய்களையும் பூனைகளையும் எடுத்துச் செல்லலாம். நீங்கள் வைத்திருக்கும் சாமான்களை உள்ளே ஏற்ற முடிந்தால் அதற்கெனக் கட்டணம் வாங்க வேண்டியதில்லை. ஆனால் பொருட்களை வைப்பதற்கென இருக்கும் இடத்தில் தவிர வேறிடத்தில் வைக்க முடியாது. மேட்ரோ ரயில் நிலையங்களுக்குள் நுழையக் கூடிய வாசல்கள் பெரும் பொருட்களை எடுத்துச்செல்ல முடியாதவை. தானியங்கி மூடிகள் கொண்ட அவை பயணிகள் மட்டும் நுழையக்கூடிய வாசல்களாகவே இருக்கின்றன. ஐரோப்பிய நகரங்களின் சாலைகள் அகலமானவை. பெருநகரங்களின் பெரும் சாலைகள் எட்டுப்பாதைகள், பத்துவழிகள் என வசதிகள் கொண்டவை. வார்சாவில் இருக்கும் ஐந்து முக்கிய பாதைகளின் ஓரத்திலேயே டிராம் வண்டிகளுக்கான தடங்களும் இணையாகச் செல்கின்றன. இதில் இறங்கி அதில் ஏறிக் கொள்ளலாம்.

பெட்ரோல் போன்ற எரிசக்தியால் ஓடக்கூடிய சின்னகார்கள், பெரியகார்கள், பேருந்துகள், இரண்டு சக்கர வாகனங்கள் என ஒவ்வொன்றுக்குமான கோடுகள் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. வாகனங்களுக்கான சாலைகளிலிருந்து கொஞ்சம் மேடான பாதைகள் நடப்பவர்களுக்கும் மிதிவண்டி ஓட்டிகளுக்குமானவை. அந்தத்தளமும் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கும். சிவப்பு வண்ணம் பூசப்பட்ட சிமெண்ட் ஓடுகள் பதிக்கப்பட்டவை மிதிவண்டிகளின் வேகப் பயணத்திற்கு. நிறமற்ற பாதைகள் நடப்பவர்களுக்கு குழந்தைகளைச் சுமந்து வரும் தள்ளுவண்டிகளும் நடைபாதைகளில் தான் வரும். எல்லாச்சாலைகளிலும் வெள்ளைக்கோடுகளும் மஞ்சள் கோடுகளும் இருக்கின்றன. மஞ்சள் கோடுகள் இட வலம் பிரித்துக் காட்டுபவை. தாண்டக்கூடாதவை. வெள்ளைக்கோடுகள் வாகனங்களின் வகைகளுக்கானவை. கொஞ்சம் விலகலாம். நடப்பவர்களுக்கான கோடுகள் வெள்ளை வரிக்கோடுகள். பல சாலைகள் சந்திக்கும் முனையங்களிலும் நாற்சந்திகளிலும் முச்சந்திகளிலும் வெள்ளை வரிக்கோடுகளில் மட்டுமே நடக்க வேண்டும். நீண்டு கொண்டிருக்கும் சாலையின் குறுக்கே கூட வரிக்கோடுகள் இருக்கும். வாகனங்கள் வரவில்லையென்பதை உறுதி செய்துகொள்வதோடு. அதன் பக்கத்தில் இருக்கும் கம்பத்தில் கை அடையாளம் இட்ட கருவிகளின் மீது கைவைத்த அழுத்தி விட்டுப் போகலாம். வரும் வாகனம் நின்று நிதானமாக வழிவிட்டுப் பின் நகரும். எல்லாச்சாலைகளின் ஓரத்திலும் நடைபாதைகளுக்கும் மிதிவண்டிகளுக்குமான வசதிகளும் இருப்பதில்லை. ஏதாவது குறிப்பிட்ட இடத்தில் இவ்விரண்டிற்கும் மாற்றுப் பாதைகள் ஏற்படுத்தி அங்கு திருப்பி விடப்பட்டிருப்பதையும் பார்க்க முடிகிறது.

குடியேற்ற விதிகளும் சாலைவிதிகளும் பல நேரங்களில் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையனவாக இருக்கின்றன. போக்குவரத்து விதிகளை அனைவரும் கட்டாயம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். போலந்து நாட்டில் இரண்டு ஆண்டுகள் வாழவேண்டிய கட்டாயத்தில் வந்த நான் அந்த நாட்டைப் பற்றிய பழைய வரலாற்றைத் தெரிந்து கொண்ட அளவுக்கு நிகழ்கால இருப்பைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் வந்திருக்கிறேன் என்பது அங்கு போனவுடன் புரிந்தது. ஒவ்வொன்றாகச் சரிசெய்துகொண்டு வார்ஷாவில் இருக்கிறேன்.

குடிமைப்பொருட்கள் வழங்கும் அங்காடிகளுக்குப் பதிலாக குறு, குறு மற்றும் பேரங்காடிகள் ஒவ்வொரு வளாகத்திலும் கடை விரித்துள்ளன. அவை எவையும் தனிநபர்களின் அங்காடிகளாக இல்லை. ஒவ்வொரு குடியிருப்புகளின் அருகிலும் மார்க்போல், மோக்போல், லிடல், கேரிபோர், லெய்ஸிமான், சாம்சூப்பர் போன்ற அங்காடிகளில் ஒன்றிரண்டு திறக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் பலவும் ஐரோப்பிய ஒன்றியத்தின் சங்கிலித் தொடர் கடைகள், பிரிட்டன், பிரான்ஸ், ஜெர்மனி ஆகியவற்றைச் சார்ந்தவைகளே அதிகம். பிறநாட்டுக் கடைகள்தான். இவையல்லாமல், அவசான், ரியால் போன்ற பேரங்காடிகளும் திறக்கப்பட்டுள்ளன. இவையனைத்தையும் உள்ளடக்கிய பெரும் பேரங்காடிக் கூடங்களும் நகரத்தின் மையங்களில் உயர்ந்து நிற்கின்றன. சில்லறை வர்த்தகத்தில் இன்னும் அமெரிக்காவுக்கு அனுமதி இல்லை. ஆனால் மெக்டனால்ட்ஸ், கேஎப்சியும் எத்தனை நிமிடத்தில் அதன் கிளையொன்றுக்குப் போகலாம் என நகதமெங்கும் விளம்பரங்களை வைத்துள்ளன. எல்லா வசதிகளும் கொண்ட அடுக்குமாடிக் குடியிருப்பில் பனிக்காற்றைச் சுவாசித்து வாழ போலந்துக்காரர்கள் பழகிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அடுக்கு மாடிக் குடியிருப்புகளில் உள்ள ஒவ்வொரு வீட்டுக்கு வரும் மற்றத்தின் வாசல்களே இரட்டைக் கதவுகளால் அடைக்கப்பட்டே இருக்கின்றன. பெரும்பாலும் அக்கதவுகள் தடிமனான கண்ணாடிக் கதவுகள். முற்றத்தின் கதவுகள் மட்டுமல்ல மொத்தக்கட்டடமும் இரட்டைப் பெருங்கதவுகளால் அடைக்கப்படுவதே வழக்கமாக இருக்கிறது. காற்றை உள்ளே அனுப்பிவிடக்கூடாது என்ற தீவிர அக்கறையுடன் உருவாக்கப்பட்ட கதவுகள் அவை. இந்தியாவில் வெயிலையும் காற்றையும் கட்டுப்பாட்டுக்குள் நிறுத்தும் 'ஏ'கண்டிஷனிங்' அறைகளை உருவாக்கிக் கொள்வது பத்தாண்டுகளுக்கு முன்னால் உயர்நடுத்தர வர்க்கத்தில் அடையாளம். இப்போது நடுத்தர வர்க்கத்தின் அடையாளமாக ஆகிக் கொண்டிருக்கிறது. அதற்குப் பதிலாக ஐரோப்பிய நாடுகளில் குளிரைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்க வேண்டிய முறைகளே எங்கும் நிரம்பியிருக்கின்றன. குளிரைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைக்கும் வெப்பக்காற்று வசதி வீட்டில் இருக்க வேண்டிய குளியலறை மற்றும் கழிப்பறை வசதிகள் போலக் கட்டாயம் அரசிடம் வீடு கட்ட ஆனுமதி கேட்கும் போது அந்த வசதியை உருவாக்கும் அமைப்பையும் காட்டியே அனுமதி கேட்கவேண்டும். வீடுகளும் வீட்டின் அறைகளும் மட்டுமல்ல: மொத்தக் கட்டடங்களும், கடைகளும், பொதுப் போக்குவரத்து வாகனங்களான பேருந்துகள், டிராம்கள், மெட்ரோ ரயில்கள் வாடகைக்காரர்கள் என

அனைத்தும் வெப்பக் காற்று ஏற்பாடுகள் இல்லாமல் இயங்க முடியாது. அதுவும் அக்டோபர் மத்தியில் தொடங்கி ஏப்ரல் மத்தியில் முடியும் குளிர் காலத்தில் இரட்டைக் கதவுகளைப் போட்டுச் சாளரங்களை மூட வேண்டும். ரத்த நாளங்களையும் நரம்புகளையும் உறையச் செய்து விடும் குளிர் காற்றை வெளிக்காற்றை அறைக்குள் அனுமதிப்பது அப்போது முடியாத காரியம்.

இந்தியவியல் துறையின் தலைவியான டேனுதா இந்தியிலும் சமஸ்கிருதத்திலும் வல்லவர். போல்ஷ்கி, ஆங்கிலம் மட்டுமல்லாது ஐரோப்பிய மொழிகளின் மூல மொழியான லத்தீனும் தெரிந்தவர். இந்திய இலக்கியங்கள் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதே போலந்தின் பனிக்காலம் இன்னும் ஆரம்பமாகவில்லை என்று சொன்ன அந்த நாள் - 2 டிகிரி செல்சியஸ். கிறிஸ்துஸ் நேரத்தில் 15 முதல் 20 வரைகூடக் குறையலாம். தடிமனான ஷீவுக்குள் இரண்டு ஷாக்ஸ்கள் போட்டு உள்ளடைக்குள் சொருகிக் கொண்டால் கால்வழியாகக் குளிர் ஏறாது. அதே போல் கழுத்து, காது, மூக்கு முதலான பகுதிகளைப் பனியிலிருந்து பாதுகாத்துக் கொண்டு பனியை ரசிக்கப் பழகிக் கொள்ளுங்கள் என்று சொன்னார். சாலைகளெல்லாம் பனிப்பாளங்கள் உடைக்கப்பட்டு ஓரங்களில் குவிக்கப்படும் நாட்கள் இன்னும் ஓரிரண்டு வாரத்தில் வந்துவிடும். நடக்கும் போது கவனமாக நடக்கவில்லை என்றால் வழக்கி விழும் ஆபத்தும் உண்டு.

போலந்து ஒரு கத்தோலிக்கக் கிறித்தவ நாடு. கிறிஸ்துமஸ் கொண்டாட்டத்தை தேசியக் கொண்டாட்டம் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். பொது விடுமுறை நாட்கள் எதுவானாலும் அலுவலகங்கள் மட்டுமல்லாது எல்லாக் கடைகளும் மூடப்பட்டு விடும். சொந்தக்கடைக்காரர் முதல் சில ஆயிரம்பேர் வேலை பார்க்கும் பேரங்காடிகள் வரை விதிவிலக்கே கிடையாது. அத்தியாவசியப் பொருட்களான தண்ணீர், பால், தயிர், உணவுப் பண்டங்கள் எல்லாம் முன்பே வாங்கி வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். பொதுப்போக்குவரத்துக் கூடக் குறைக்கப்படுகிறது. வெளியில் நடமாட்டம் குறைவாகவே இருக்கிறது. கிறிஸ்துமஸ் கொண்டாட்டம் கூடுதல் விசேஷமான நாள் என்பதால் அமைதி இன்னும் அதிகமாக இருந்தது.

அக்டோபர் தொடங்கி எல்லா இலைகளையும் உதிர்த்து விட்டு காய்ஞ்ச விறகாக நிற்கும் மரங்கள் துளிர்க்க இன்னும் சில மாதங்கள் ஆகுமாம். ஆனால் கிறிஸ்துமஸ் மரங்கள் மட்டும் பச்சை பசேல் எனக் கூட்புவடிவத்தில் துளிர்ந்து நிற்கின்றன. பொங்கலுக்கு மாவிலை, வேப்பந்தழை, கண்ணுப்பீழைப் பூ கலந்து காப்புக் கட்டுவது போல ஒவ்வொரு வீட்டிலும் கிறிஸ்துமஸ் மரங்களை வைக்கிறார்கள். நம்ம ஊரில் நட்சத்திரங்களைக் கட்டித் தொங்கவிடுவது போல ஒரு வீட்டிலும் செய்யவில்லை. திருநெல்வேலியில் கிறிஸ்துமஸ் மரம் இல்லாததால் நட்சத்திரங்களைக் கட்டித்தொங்கவிடுகிறார்கள் என நினைத்துக் கொண்டேன். கிறிஸ்துமஸ் கொண்டாட்டங்களுக்கான அடையாளங்கள் பழைய வார்சாவில் தான் அதிகம். பல்கலைக்கழகம் இருக்கும் பகுதியிலிருந்து பழைய வார்சா நகரம் தொடங்குகிறது.

பல்கலைக்கழகத்திற்கு அடுத்த கட்டடம் ஜான் பால் (போப்பாகத் தேர்வு செய்யப்பட்ட
Manonmaniam Sundaranar University, Directorate of Distance & Continuing Education, Tirunelveli.

போலந்துக்காரர்) பொறுப்பில் இருந்த அந்தப்பழைய ஆலயம் இருக்கிறது. அதைத் தாண்டிப் போனால் அதைவிடப் பெரிய ஆலயங்கள் பல வருகின்றன. கலாசார மாளிகை, ஜனாதிபதி மாளிகை, வார்சா ஸ்டேடியம், கோபர்நிகஸ் மியூசியம், தூதரக வீதி என ஒவ்வொரு தெருவிலும் விதம் விதமான விளக்கு அலங்காரங்கள் செய்யப்பட்டிருந்தன. 24-ந்தேதி நள்ளிரவு இந்த அலங்காரங்களையெல்லாம் பார்க்கலாம் எனத் திட்டமிட்டிருந்தாலும் பனிக்கட்டியின் அளவு கூடும்போது அது சாத்தியமாகாமல் போகலாம் என நினைத்து 22 இரவே விளக்குத் தோரணங்களைப் பார்த்துவிடுவது எனக் கிளம்பியிருந்தோம். டாடா மோட்டார்ஸ் சந்ரு. இந்த ஆண்டுடன் போலந்தை விட்டுக் கிளம்புவதால் இன்னொரு வாய்ப்பு வராது எனச்சொல்லி அவர் காரில் எங்களையும் சேர்த்துக் கொண்டார். பல்கலைக்கழகக் கட்டடங்களே ஒளியமைப்பின் பின்னணியில் புத்துணர்ச்சியோடு நின்றன. நட்சத்திர விடுதிகளும், பூங்காக்களும் கூட விளக்குத் தோரணங்களால் காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருந்தன.

வெண்பனிக் கிறிஸ்துமலை நானும் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தேன். ஆனால் பனிக்குப் பதிலாக மழைதான் தூறியது. 24-ந்தேதி இரவும் நகர்வலம் கிளம்பினோம். வார்சா மக்கள் எப்படிக் கொண்டாடுகிறார்கள் எனப் பார்க்கும் ஆசை. 11.30-க்கு வெளியே வந்தபோது சாலையில் கார்களின் வரிசைதான் இருந்தது. மனிதர்கள் நடமாட்டம் இல்லை. கிளம்பிய வாகனங்களும் சர்ச்சுகளின் முன்னால் வரிசைகட்டி நின்றன. நள்ளிரவு ஜெபங்களுக்காக ஆலயமணிகள் அதிகச் சத்தமில்லாமல் ஒலித்தன. பழைய வார்சாவின் நீண்ட சாலைகளின் ஓரத்தில் இருவர் இருவராக நடந்து போகும் இணைகள் கைகளில் மதுபாட்டில்கள் இருந்தன. நின்று அணைத்து முத்தமிடிக் கொண்டே நடந்தவர்களைப் படம் எடுத்தால் பிரச்சனைகள் வரக்கூடும் என்பதால் தைரியம் வரவில்லை.

இந்த வருடக் கிறிஸ்துமஸ் வொயிட் கிறிஸ்துமஸாக இல்லாமல் வெளிச்சக் கிறிஸ்துமஸாகப் போனதில் பலர் வருத்தப்பட்டது அடுத்தநாள் பேச்சில் தெரிந்தது.

ஐரோப்பாவின் பெருநகரங்கள் எல்லாவற்றிலும் தொன்மை நகரப்பகுதியொன்றைத் தக்க வைத்திருக்கிறார்களாம். அங்குள்ள சாலைகள் பெரும்பாலும் கல்பாளங்கள் பாவிய காலைகளாக இருக்கும். தார்ச்சாலைகள் இருக்காது. வார்சாவில் பல்கலைக்கழகம் இருக்கும் பகுதி தொன்மைப்பகுதி. ஆனால் தோருண் நகரம் முழுவதும் கல்பாளங்களால் ஆன காலைகள் தான். பெரிய நகரம் அல்ல. நகர சபைதான் அதன் நிர்வாக அளவு. நடுவே தாமிரபரணி திருநெல்வேலியைப் பிரித்து பழைய நகரத்தை நெல்லையாகவும், புதிய நகரத்தைப் பாளையங்கோட்டையாகவும் பிரித்துக் கோடு போடுவதுபோல தோருண் நகரத்தை விஸ்துவா ஆறு பிரித்து நிற்கிறது. ஆற்றின் கரையோரத்தில் கோட்டைச் சுவருக்குள் இருப்பதுபோல தோருண் நகரம் இருக்கிறது.

கோபர்நிக்கஸ் சிலையருகே உள்ள கோபுரத்தின் உயரத்தை அதன் திருகல் படிக்கட்டுகளைக் கொண்டு கணக்கிடவேண்டும். உச்சிக்குச்சென்று நகரத்தை நோட்டம்

விடலாம். கீழே பார்க்கும்போது தலைசுற்றல் ஏற்படாமல் இருக்கவேண்டும். செவ்வரி படர்ந்ததாகத் தோருண் இருப்பதற்குக் காரணம் பெரும்பாலான கட்டடங்கள் ஓடுகளால் வேயப்பட்டிருப்பது காரணமாக இருக்கலாம். கிறிஸ்துவ சமயத்தின் அனைத்துப் பிரிவுகளும் தங்களுக்கான கோயில் ஒன்றை இந்த நகரத்தில் கட்டியுள்ளதைப் பார்க்கமுடிகிறது. எல்லா நகரங்களிலும் அவை இருக்கும் என்றாலும் இவ்வளவு பக்கத்தில் இருப்பது தோருண் நகரத்தில் தான் என்று சொன்னார்கள். கோபுரத்திலிருந்து இறங்கி மூன்றடுக்குக் கட்டிடத்தில் நிற்கும் ஓவியங்களையும் புகைப் படங்களையும் சிற்பங்களையும் நின்று நிதானமாகப் பார்க்க சில நாட்கள் வேண்டும். வைக்கப்பட்டிருக்கும் விதமும் ஒளியமைப்பும் ஒவ்வொன்றையும் கண்ணின் அருகில் நிறுத்துகின்றன. ஒரு அரங்கில் வரிசையாக சுவரோரத்தில் நாற்காலிகள் வரிசையாகப் போடப்பட்டிருப்பதே அழகாக இருக்கிறது. ஒவ்வொரு அரங்கத்திலும் காட்சியகப் பணியாளர்கள் நம்மைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். படம் எடுக்கத் தடைசொல்வதில்லை. ஆனால் விளக்கை உமிழ்ந்து படம்பிடிப்பது தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது. மீற வேண்டாம் என்பதை நினைவுபடுத்தவே அவர்கள் நிற்கிறார்கள்.

காட்சியகத்தின் உள்ளேயும் வெளியேயும் புறாக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக உட்கார்ந்திருக்கின்றன. இன்னொருபுறம் ரோஜாக்களை விற்கும் கடைகள் வரிசையாக நிற்கின்றன. நினைவுப் பொருட்களை விற்கும் கடைகளும் இருக்கின்றன. இந்தியப் பொருட்களை விற்கும் கடைகூட ஒன்று இருக்கிறது. பெரிய கதீட்ரல் பக்கத்தில் இருக்கிறது. அமைதியாக உட்கார்ந்து வெளிச்சத்தை நோக்கி பிரார்த்தனைகள் நடக்கின்றன. அவசரம் இல்லாமல் பலரும் நடக்கின்றனர். அங்கிருக்கும் போலந்துக்காரர்கள் கூட வார்சாவில் இருப்பவர்களை விடப் பழைமை படிந்தவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். நம்மூரில் காலில் சலங்கைகட்டிக் கண்கட்டுவித்தை, வளையம் சுத்துதல், சின்னதாக ஆட்டம்போடுதல் போன்ற தெருவோரக் காட்சியை அங்கும் காணமுடிந்தது. அவர்களிருவரும் கணவன் மனைவியா என்று தெரியவில்லை. ஆண் உயரமாகவும் அவ்வளவு உயரத்துக்குப் பொருந்தாத உயரத்துடன் ஒரு பெண்ணும் அந்த வித்தைகளைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். நீளமான காவல்கம்பு போன்ற கம்பைத் தனது உடலில் கழுத்திலிருந்து இடுப்பிற்கும், இடுப்பிலிருந்து கழுத்துக்கும் கையால் பிடிக்காமல் உருட்டி ஏற்றி இறக்கிக் கட்டினார் அவர். அந்தப் பெண்ணோ மூன்று வண்ணங்களில் இருந்த மூன்று கட்டைகளைக் கீழே விழாமல் மாற்றி மாற்றித் தூக்கிப்போட்டுப் பிடித்துக்காட்டினாள். கைவசம் உள்ள தொப்பி, கயிறு போன்ற பல பொருட்களைப் பயன்படுத்திக் காட்டப்பட்ட வித்தையைக் கூட்டமாக நின்று ஒருவரும் ரசிக்கவில்லை, போகும்போது ஒரு கணம் நின்று பார்த்துவிட்டு விலகிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நகரத்தின் நடுவே ஓடும் நதியில் சின்னச் சின்னச் சுழிப்புடன் ஓடிக்கொண்டிருந்தது தண்ணீர். பனிக்கட்டியாகும் நாட்களில் மேலே பளிங்குபோலக் கட்டி மூடியிருக்க அடியில் ஓர் ஓடுமாம். பனிக்கட்டி உருகத்தொடங்கும்போது வெள்ளப்பெருக்கு ஏற்படும் வாய்ப்புகள் உண்டாம். மழை பெய்தால் ஏற்படும் வெள்ளப் பெருக்கை விடக்கூடுதலாக வெயில்

தொடங்கும்போது இருக்குமாம். திடீரென்று ஒரே நாளில் பனிக்கட்டிகள் உருகும்போது ஆறு கரையை கடக்க முயற்சிசெய்யும் போலும், அந்த காட்சியை நான் இன்னும் பார்க்கவில்லை. வார்சாவிலும் ஒரு நதி ஓடுகிறது பார்த்துக் கொள்ளலாம். அரைகிலோமீட்டர் அளவுக்கு விரியும் நதியின் கரைகள் இரும்புப் பாலங்களால் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

படகுகள் ஓரத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. விஸ்துவா ஆற்றில் கோடைகாலத்தில் படகு போக்குவரத்து இருக்கும் போலும். பூங்காக்கள் கவனத்துடன் பராமரிக்கப்படுகின்றன என்பதைப் பார்க்கமுடிந்தது. ஆற்றின் ஓரமாக நடந்து செல்லப் பாதைகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆற்றுக்குள் இறங்கிச் செல்லும் படிக்கட்டுகள் கிரிக்கெட் மைதானக் காலிகள் போல அமைந்துள்ளன. குளிர் மட்டும் இல்லையென்றால் குறைந்தது ஒருமணிநேரம் உட்கார்ந்து விட்டு வந்திருப்பேன். கண்கள் காணும் காட்சியிலிருந்து உடனடியாக விலக்கிவிடும் வேலையை உடல் செய்து கொண்டே இருக்கிறது. மதுபானங்கள் அருந்தும் பார்கள் பெரும்பாலும் தரைத்தளத்திற்கு அடியில் இருக்கும் விதமாகக் கட்டடங்கள் கட்டப்பட்டுள்ளன. பாலியல் அனுபவங்களைத் தரும் கடைகளும் எல்லாக் கடைகளையும் போலவே கடைவீதியில் ஒன்றாக இருந்தன.

முதல் கட்டப்பயணம் 64 மீட்டர் ஆழத்திற்குச் செல்லும். இரண்டாவது கட்டப்பயணம் அங்கிருந்து 135 மீட்டர் ஆழத்திற்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும். மொத்தம் 199 மீட்டர் ஆழத்திற்குச் செல்ல மரத்தாலான படிகள் மட்டுமே வழி. இடையிடையே உப்புப் பாளங்கள் வழியாகவும் நடந்து செல்வோம். துண்டு துண்டாக 378 படிகளைக் கடந்தும் வளைந்து வளைந்து செல்லும் உப்புப் பாளங்களில் நடந்து செல்லும் போது பத்திருபது இடங்களில் உப்பாலான சிலைகளையும், சுரங்க மதில்களில் வரையப்பட்ட ஓவியங்களையும் பார்க்கலாம். அவற்றின் உச்சமாக உள்ளே அமைந்திருக்கும் தேவாலயக்காட்சி உங்களுக்குப் பிடிக்காமல் போகாது என்று சொல்லி வழிகாட்டினாள். அவளே நல்ல மேய்ப்பள் எனப் பின் தொடர்ந்து பயணம் செய்தோம்.

மேல்முச்சு, கீழ்முச்சு வாங்கச் சுற்றிச்சுற்றித் திரும்பும் படிக்கட்டுகளில் இறங்கிச் சென்று ஒரு திரைக்குப் பக்கத்தில் அந்தப் பெண் நின்றபோது நாங்களும் நின்றோம். அடுத்து நாம் உப்புச் சிற்பங்களையும் ஓவியங்களையும் பார்த்தபடி நடக்கப்போகிறோம். அப்புறம் படிக்கட்டுகளில் இறங்குவோம். திரும்பவும் காட்சிகள். ஓவியங்கள் சிற்பங்கள், படிக்கட்டுகள் எனப்பயணம் செய்யலாம் எனச் சொல்லிவிட்டுத் திரையை விலக்கினால், குறைவான வெளிச்சத்தில் கறுப்புப் பாறையின் மீது கைவைத்து தடவிப் பார்க்கச் சொன்னாள். கையை வாயில் வைத்து உப்புச் சுவையைச் சுவைத்துப் பார்க்கலாம் என்றாள். தொட்டுத் தடவிச் சுவைத்த போது உப்புக் கரித்தது.

வாக்களிக்கப்பெற்ற அந்த பூமி என்ற சினிமாவில் காட்டப்பெற்ற பூமி இன்றும் போலந்தில் இருக்கிறது. அந்த பூமியும் அந்தப் பூமியில் உருவானதாக இயக்குநர்

காட்சிப்படுத்திக் காட்டிய அந்த நகரமும் கூட இப்போதும் இருக்கிறது. அந்த நகரத்தின் இப்போதைய பெயர் ஊஜ். இயக்குநர் அதே நகரத்தில் தான் தனது படத்தை எடுத்திருக்கிறார். தொழிற்சாலைகள் உருவாக்கப்படுவதன் மூலம் மனிதர்களின் வாழ்க்கைத் தரம் உயர்ந்துவிடும் எனக் குருட்டுத் தனமாக நம்பிய முதலாளித்துவத்தின் தொடக்கக் காலத்தில் இயற்கையும் எளிமையான வாழ்க்கைமுறைகளும் அழிக்கப்பட்டதைப் பேசுபொருளாக்கியுள்ள படம் அது. பெரும் தொழிற்சாலையும் அதன் இருப்புக்காக உருவாக்கப்பெற்ற நகர வாழ்க்கையையும் விரிவாகச் சித்திரித்துள்ளது. அப்படத்தில் மூன்றுபேர் முக்கியக் கதாபாத்திரங்களாக வருகின்றனர். அவர்கள் மூவரும் வெவ்வேறு பின்னணியில் - ஒருவர் போலந்து நாட்டவன். இன்னொருவன் ஜெர்மானியன். மூன்றாமவன் யூதன் ஆக இருந்து வந்தவர்கள் நண்பர்களாக ஆனதே தொழிற்சாலையை உருவாக்கவும் பணம் சேர்க்கவும்ான வேட்கையால்தான். மூவரும் தொழிற்சாலையை வளர்த்தெடுப்பதில் காட்டும் அக்கறையால் எப்படி ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் இருக்கும் மனிதாபிமானக் குணத்தை இழக்கிறார்கள் என்பதைப் படம் அடுக்கிக் கொண்டே போகிறது. பிரமாண்டமான தொழிற்சாலை உருவாகும்போதே வாழ்வதற்கான அடிப்படைத் தேவைகளான நல்லவீடு, போக்குவரத்து, மருத்துவம் போன்றன கவனம்பெறாமல் ஒதுங்கிப் போகிறது என்பதைச் சொல்வதோடு, கலை, அழகியல், பண்பாட்டு நடவடிக்கைகள் எனப் பலவற்றின் மீதிருந்த அக்கறைகளும் விலகிக்கொண்டே போவதையும் படம் சத்தமில்லாமல் வரிசைப்படுத்திக் காட்டுகிறது.

போலந்தின் பெருநகரங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பழைய நகரம் என ஒருபகுதி இருக்கிறது எனச் சொல்கிறார்கள். இதுவரை நான் போன நான்கு நகரங்களிலும் பழைய நகரப்பகுதிகளைப் பார்த்து விட்டேன். இன்னும் சில நகரங்களுக்குப் போக வேண்டும். போலந்தில் மட்டுமல்லாமல் ஐரோப்பா முழுவதும் பழைய நகரங்கள் பேணப்படுகின்றனவாம். பார்க்க வேண்டும். இதுவரை பார்த்த வார்சா, க்ராக்கோ, தொருண், காச்ஸ்மியர்ச்ஸ் என நான்கிலும் பழைமை மிளிரும் நகரம் என தொருணைத் தான் சொல்ல வேண்டும். அடுத்து க்ரோக்கோ, வார்சாவுக்குக் கடைசி இடம் தான். பழைய நகரங்களின் முக்கியமான அடையாளங்கள் கட்டடங்களின் வடிவங்களும் அவற்றிற்குப் பூசப்பட்ட வண்ணங்களும் மட்டுமல்ல. கற்கள் பாவிய சாலைகளையும் சேர்த்துத் தான் குறிப்பிட வேண்டும்.

போலந்து நாட்டு அறிவுசார் மண்டலத்தைத் தேடி வேறு எங்கும் போகவேண்டியதில்லை. வார்சா பல்கலைக் கழகமே ஓர் அறிவுமண்டலம் தான். இந்தியாவில் இருக்கும் எல்லாப்பல்கலைக் கழகங்களையும் விட வயதில் மூத்தது. 1816 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இப்பல்கலைக்கழகம் ஐரோப்பாவில் இருக்கும் பல்கலைக்கழகங்களில் பெருமை மிகுந்தது என்பதை உலகத்தில் எந்தப் பல்கலைக்கழகத்திலும் கேட்டு உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளலாம். தமிழ்நாட்டின் மக்கள் தொகையில் பாதிகூட (38,230,000) இல்லாத போலந்தின் முதன்மைப் பல்கலைக்கழகம் வார்சாதான். கலையியல், சமூகவியல்,

அறிவியல் என எல்லாப் புலங்களிலும் சேர்த்து 49 முக்கியத்துறைகளில், 100 க்கும் மேற்பட்ட பாடப்பிரிவுகள் இருக்கின்றன. 56,550 மாணாக்கர்கள் (2850 முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்களும் இதில் அடக்கம்) படிக்கும் இப்பல்கலைக் கழகத்தில் ஆசிரியப்பணி செய்பவர்கள் எண்ணிக்கை 3250. பேராசிரியர்கள் மட்டும் 840. எல்லாப் பாடங்களும் போலிஷ் மொழியில்தான் கற்றுத்தரப்படுகின்றன. தேவை கருதி சில பாடங்களை ஆங்கிலம் வழியாகவும் படிக்கவும் வாய்ப்புகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

தமிழ்மொழிக்கல்வியை உள்ளடக்கியுள்ள தென்ஆசியவியல் புலத்திற்குள்ளேயே இந்தியவியல், ஜப்பானியவியல், தென்கிழக்காசியவியல் (சீனம், கொரியா, வியட்நாம், மலேசியா, மியான்மார், தாய்லாந்து) அரேபியவியல் (துருக்கி, ஆப்கானிஸ்தான், சிரியா, பாகிஸ்தான்) படிப்புகளில் மொழி, இலக்கியம், பண்பாடு மற்றும் வரலாறு பற்றிய பாடங்கள் கற்றுத்தரப்படுகின்றன. மொழிக்கல்வியை வெறும் மொழிக்கல்வியாகப் பார்க்காமல் கலை, இலக்கியம், மெய்யியல், வரலாறு, பண்பாடு பற்றிய கல்வியின் பகுதியாகப் கற்றுத்தருகிறார்கள். எல்லாத் துறைகளுக்குமான பொது நூலகம் விரிந்து பரந்து கிடக்க ஒவ்வொரு துறையும் தங்களுக்கான சிறப்பு நூல்களை வாங்கி அடுக்கி வைத்திருக்கும் துறை நூலகங்களும் இருக்கின்றன. இந்தியவியல் துறையில் இருக்கும் இந்தியாவைப் பற்றிய நூல்கள் பலவற்றை நான் இங்கு வந்துதான் பார்க்கிறேன். பழையதும் புதியனவுமாக நூல்கள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும் மர அடுக்குகள் ஒவ்வொரு வகுப்பறையின் மதில்களாக இருக்கின்றன. தேவைப்பட்டால் நகர்த்திக் கொண்டு பெரிய அறைகளாக அவற்றை மாற்றிக் கொள்ளும் வசதியோடு இயங்குகின்றன. இவற்றையெல்லாம் அறிவுசார் மண்டலத்தை அமைக்கப்போகும் குழு பார்க்க வேண்டும்.

ஒரு மாதிரிப் பல்கலைக்கழகம் அமைப்பதற்கான குழுதானே இதைப்பார்க்க வேண்டும் என அதிகாரிகள் சொல்லக்கூடும். நம்முள் அறிவுஜீவிகளில் பலரும் அப்படித்தான் சொல்வார்கள். ஆம் அவர்கள் அப்படிச் சொல்லும்படி தான் பழக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். எல்லாவற்றையும் தனித்தனியாகப் பிரித்துப் பிரித்துப் பார்த்துப் புரிந்துகொள்ளும் அறிதல் முறைக்குள் வளர்ந்தால் அப்படித்தானே நினைக்கத் தோன்றும். ஒதுக்கி ஒதுக்கி வைத்து விட்டு எனக்கானதைத் தேடும் புலப்பாட்டு முறையில் வளர்ந்த நாம் அப்படிச் சிந்திப்பதை உடனடியாக விட்டுவிட முடியாது. நானும் கூட அப்படித்தான் இரண்டு மாதத்திற்கு முன்பு நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அருகில் இருக்கும் மரங்கள் அடர்ந்த பூங்கா என ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்துக்கொண்டே போகலாம். ஒவ்வொன்றுக்குள்ளும் அவைசார்ந்த நூல்கள் கொண்ட நூலகங்கள் இருக்கின்றன. நான் சொல்லும் எல்லாமும் வார்சா பல்கலைக்கழக வாசலிலிருந்து கால்மணி நேரத்திற்குள் நடந்து நடந்து பார்த்துவிடும் தூரத்தில் தான் இருக்கின்றன.

மனம் விரும்பி பார்த்த நிகழ்வும் உண்டு என தமது பயண அனுபவங்களைப் பதிவு செய்துள்ளார் ஆசிரியர்.

Course Material Prepared by
Dr. P. ALICE RANI
Assistant Professor of Tamil
Sarah Tucker College, Tirunelveli.